

colecția romanului polițist

Ross MacDONALD

**DRICUL
VĂRGAT**

Ross
Macdonald

**Dricul
vărgat**

Traducere de Diana ȘERBAN

Publisher: Knopf, 1962
The Zebra-Striped Hearse

Editura Lucman, 2004

Capitolul 1

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 1

În dimineața aceea mă aștepta o doamnă în fața ușii biroului. Femeile cu care mă întâlneam de obicei pe culoarele înguste erau candidate, de cele mai multe ori, nemulțumite de locurile de muncă oferite de biroul de plasare a forței de muncă de lângă cabinetul meu. Or, această aparținea cu totul altei categorii, atât prin ținută, cât și prin machiaj.

Femeia părea să fie cam de vârsta mea.

— Sunt doamna Blackwell, spuse ea. Domnul Archer, nu-i așa?

— Da, doamnă.

— Soțul meu, colonelul Blackwell, are întâlnire cu dumneavoastră în jumătate de oră, făcu ea, consultându-și ceasul scump, cu brățara împodobită cu diamante. Avem timp să stăm puțin de vorbă.

Nu pot spune că persoana ei mă fascina, dar farmecul nu-i lipsea, emana din toată ființa ei. Am deschis ușa și m-am dat la o parte, ca să o las să intre în sala de așteptare, apoi am luat-o înainte și i-am deschis ușa biroului meu. Am invitat-o să ia loc și s-a așezat, foarte dreaptă, chiar pe marginea fotoliului. Mi s-a părut simpatică de la prima privire. Avea ochii foarte închiși la culoare, cu privirea inteligentă și promițătoare; se deslușea un pic de tristețe în desenul gurii; era chipul unei femei care știa ce este suferința și care trecea din nou printr-o pasă proastă. De aceea i-am spus, pentru a tatona terenul:

— „Lăsați orice speranță, voi, cei care intrați aici!”

— Nu vă ia prea mult să ghiciți starea de spirit a interlocutorilor dumneavoastră, răspunse ea, roșind puțin. Sau e vreun truc?

— Am mai spus-o și altora.

— Și Dante la fel... Îmi dau seama, reluă ea pe un ton mai ferm, că m-am pus într-o situație neplăcută

venind aici. Să nu vă închipuiți cumva că eu și soțul meu nu ne înțelegem. Din contră, formăm un cuplu foarte unit. Dar ceea ce vrea el să facă este atât de inuman, atât de distrugător...

— Nu mi-a spus nimic concret la telefon. Este vorba de un divorț?

— Nu, Dumnezeule! făcu ea cu o vehemență ușor exagerată. Nu, fiica soțului meu mă îngrijorează, ne îngrijorează pe amândoi.

— Așadar este fiica dumneavoastră vitregă?

— Da, dar nu-mi place cuvântul ăsta. M-am străduit să fiu pentru ea mai bună decât o mamă vitregă, cum se spune, dar am intrat prea târziu în viața ei. Era încă o copilă când a rămas fără mamă...

— Mama ei a murit?

— A, nu, Pauline este cât se poate de vie, dar ea și Mark au divorțat acum câțiva ani, când Harriet avea doar doisprezece ani. Divorțul părinților este o grea încercare pentru o fetiță care se apropie de pubertate. Din păcate, n-am putut face mare lucru pentru a o ajuta pe Harriet. Acum este femeie în toată firea și, firește, nu are încredere în mine.

— De ce firește?

— E în natura lucrurilor. Harriet și tatăl ei au fost dintotdeauna foarte apropiați și am constatat că mă înțelegeam mult mai bine cu ea înainte de a mă căsători cu tatăl ei. Aveți copii, domnule Archer?

— Nu.

— Ați fost căsătorit?

— Da, dar nu văd legătura. Sunt sigur că n-ați venit aici ca să vorbim despre viața mea particulară. Încă nu mi-ați dezvăluit motivul pentru care vă aflați aici, iar soțul dumneavoastră trebuie să apară cât de cutând.

Își consultă din nou ceasul și se ridică, parcă împotriva voinței sale, ca și cum nervii ei extrem de încordați o împiedicau să rămână în fotoliu.

— Spuneți-mi dacă mă înșel, dar mi se pare mie sau vă e teamă de soțul dumneavoastră, doamnă?

— Da, vă înșelați amarnic, răspunse ea pe un ton hotărât. Ah! E foarte greu să vă explic... Nu mi-e teamă decât de un singur lucru, să nu-l dezamăgesc. Mark are nevoie să se bazeze pe mine și nu vreau să fac nimic pe la spatele lui.

— Și totuși, iată-vă aici!

— Da! oftă ea, așezându-se din nou.

— Ceea ce ne aduce iar la scopul vizitei dumneavoastră.

— O să fiu sinceră cu dumneavoastră, domnule Archer. Planul de bătaie al lui Mark, dacă îndrăznesc să-l numesc așa, spuse ea cu ironie, nu îmi place și nu i-am ascuns acest lucru. Am și eu experiența mea și cred că mă pricep la problemele cu care se confruntă fetele și femeile din lumea noastră modernă. Cred că trebuie să lăsăm natura să acționeze. Harriet vrea să se mărite; dacă ține într-adevăr la omul acela, s-o lăsăm să facă ce vrea! Dar Mark nici nu vrea să audă, se opune cu înverșunare acestei căsătorii și este hotărât să recurgă la mijloacele cele mai radicale pentru a o împiedica.

— Iar eu sunt un mijloc radical.

— Sunteți unul dintre ele. A mai vorbit de arme de foc și de biciul de hăitaș. Dar trebuie să precizez că nu iau în serios tot ce spune.

— Eu iau întotdeauna în serios oamenii care amenință că vor folosi arme de foc, doamnă. Ce ați dori să fac eu?

Își feri privirea, apoi, așezându-și poșeta pe genunchi, răspunse:

— Evident, nu vă pot cere să-l trimiteți pe Mark la plimbare. Asta n-ar folosi la nimic: s-ar adresa imediat altui detectiv particular, pe care îl va asmuți pe urmele lui Harriet și ale... prietenului ei. Când m-am hotărât să vin la dumneavoastră, am vrut doar să vă expun situația

așa cum este ea, căci soțul meu o să vă prezinte o variantă foarte parțială a faptelor.

— Până în prezent, am răspuns eu, nici dumneavoastră nu mi-ați dat decât o idee foarte vagă.

— Bun, o să încerc să fiu mai clară, spuse ea cu un zâmbet puțin forțat. Acum aproape cinci săptămâni, Harriet s-a dus, chipurile, să picteze, în Mexic, la mama ei, care locuiește pe malul lacului Chapala. Dar, în realitate, ea nu este în relații foarte bune cu mama ei, cât despre talentele ei artistice, nu vor impresiona pe nimeni, după părerea mea. Cred că s-a dus acolo cât se poate de hotărâtă să cunoască bărbați și să-și aleagă unul. Dacă părerea mea vi se pare cinică, pot să spun că în atare circumstanțe și eu aș fi procedat la fel.

— Ce este atât de deosebit la situația ei?

— Pur și simplu, recăsătorirea tatălui ei. A continuat să trăiască sub acoperișul părintesc, dar se vedea clar că nu era mulțumită cu noi. Din fericire pentru ea și pentru noi, îndrăznesc să spun, mica ei expediție mexicană a fost încununată de succes: și-a găsit un prieten și l-a adus aici.

— Și cum se numește fericitul ales?

— Burke Damis. Este un pictor tânăr. Nu provine dintr-un mediu social strălucit, ceea ce reprezintă o țară în ochii soțului meu, dar este cât se poate de convenabil. Nu are bani, ceea ce constituie un alt motiv al împotrivirii lui Mark față de legătura lor, însă este într-adevăr talentat, mult mai talentat decât Harriet. Și, la urma urmei, ea o să aibă destui bani pentru amândoi. Eu, una, cred că vor face o pereche fericită.

— Ziceți că fata va fi bogată?

— Foarte bogată și asta foarte curând. Una dintre mătușile ei i-a lăsat tot ce avea și fata trebuie să intre în posesia acestei moșteniri consistente în ziua în care va împlini douăzeci și cinci de ani.

— Și acum are...?

— Douăzeci și patru, adică vârsta la care știe ce vrea; poate, așadar, să ducă ce viață dorește și să se elibereze de sub dominația lui Mark...

Se întrerupse brusc, ca și cum forța convingerilor ei ar fi lăsat-o să meargă prea departe.

— Cuvântul „dominația” este dur, am remarcat eu.

— Mi-a scăpat. Nu am nicidecum intenția de a-l vorbi de rău pe soțul meu pe la spate, credeți-mă. Este un om extraordinar, fidel principiilor lui, dar capabil, ca mulți alții, să facă prostii din cauza încăpățânării. Nu este prima dată când se pune de-a curmezișul proiectelor sentimentale ale lui Harriet și până acum a reușit întotdeauna să o convingă să renunțe. Dacă se întâmplă la fel și de data aceasta, mă tem foarte tare că vom avea în grijă o fată nefericită și neconsolabilă.

M-a impresionat prin căldura pledoariei sale.

— Soarta fiicei dumneavoastră vitrege vă preocupă mult, din câte văd, doamnă.

— Este în joc soarta noastră, a tuturor, replică ea cu foc. Nu este bine pentru o fată de vârsta ei să trăiască în umbra tatălui. Nu este bine pentru mine să asist neputincioasă la ceea ce se petrece sub ochii mei; nu este deloc genul meu și lucrurile nu vor face altceva decât să se înrăutățească, dacă situația se prelungește. Căci Harriet este într-adevăr foarte vulnerabilă, să știți, în vreme ce tatăl ei are o personalitate atât de puternică, încât...

Ca pentru a ilustra această disertație, o voce masculină și autoritară strigă din sala de așteptare:

— Isobel, ești acolo?

Sări ca arsă. Apoi păru că vrea să se ascundă și mă întrebă cu răsuflarea tăiată:

— Mai există altă ieșire?

— Din păcate, nu. Vreți să-l trimit de-aici?

— Nu. Asta ar provoca și mai multe necazuri.

În spatele ușii din sticlă mată, pe care o încui întotdeauna când am pe cineva în vizită, se zărea o

siluetă neclară. Colonelul zgâlțâi clanța fără niciun rezultat și continuă:

— Ți-am văzut mașina jos, Isobel, și chiar m-am întrebat ce faci aici. Isobel, răspunde!

Femeia rămase tăcută și se așează în fața ferestrei, ale cărei jaluzele nu lăsau să treacă decât câteva raze de soare. În această lumină striată părea neobișnuit de subțire și de încordată. Fără îndoială, mi-a trezit instinctul protector, căci am deschis ușa biroului doar cât să mă pot strecura în sala de așteptare și am închis-o la loc în urma mea.

Era prima mea întâlnire cu colonelul Blackwell. Discuția telefonică din zori fusese singurul nostru contact, dar apoi mă informasem în legătură cu el: ofițer activ, ieșise la pensie la puțin timp după război, punând astfel capăt unei cariere fără istorie. Destul de mare și de puternic, începea să dea semne de îmbătrânire, iar tenul lui colorat făcea ca părul să pară albit prematur. Se ținea drept ca o prăjină, dar vesta din lână Shetland era prea largă la umeri, iar gulerul cămășii lăsa să se vadă un gât foarte subțire, cu mărul lui Adam proeminent și agitat. Cel mai șocant lucru de pe chipul lui erau uimitoarele sprâncene negre, în contrast cu părul alb. Fără îndoială, pentru a-și ascunde propria confuzie, m-a interpellat cu o voce de stentor:

— Vreau să știu ce se întâmplă în spatele acestei uși! Soția mea este acolo, în birou, nu-i așa?

— Soția dumneavoastră? am zis eu cu un aer buimăcit. Dar dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt colonelul Blackwell! V-am sunat ieri.

— Aha! Aveți acte de identitate?

— Nu sunt obligat să vă arăt actele! Incredibil!

Urla ca un apucat. Chipul lui bronzat se făcu vânăt din stacojiu. I-am răspuns pe același ton, chiar mai tare:

— Sunteți într-adevăr colonelul Blackwell? După cum vă comportați aș fi crezut că sunteți vreun nebun.

Ușa culoarului se deschise și vecina mea, domnișoara Ditmar, care conducea agenția de plasare a forței de muncă, apărură în prag. Jucându-se nervoasă cu șiraguri de perle false, mă întrebă:

— Aveți nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc, am zis eu, totul e-n regulă. Facem pur și simplu un concurs de urlate și domnul a câștigat!

Evident, colonelul Blackwell nu era obișnuit să fie tratat așa. Avu o reacție curioasă: îmi întoarse spatele și rămase țeapăn, cu fața la perete, ca un elev pedepsit.

Domnișoara Ditmar, ceva mai liniștită, schiță un salut amabil și plecă, lăsând în urma ei dăre de parfum. În timp ce se îndepărta, ușa biroului meu se deschise și doamna Blackwell își făcu apariția. Spre marea mea satisfacție, își regăsise calmul.

— Oh! făcu ea. Ați avut o vizită?

— Este vecina mea, o femeie excelentă, destul de temătoare. A speriat-o zgomotul.

— Trebuie neapărat să-mi cer scuze, domnule Archer, atât în numele meu, cât și în numele soțului. Nu ar fi trebuit să vin aici. V-am pus într-o situație neplăcută.

— Nici vorbă, doamnă. Am trecut prin situații mult mai grave, credeți-mă.

— Sunteți nemaipomenit de amabil.

Colonelul Blackwell se răsuci ca un titirez. Îi trecuse furia, dar mi s-a părut că citesc în privirea lui o umbră de tristețe, ca și cum tânăra lui soție l-ar fi rănit purtându-se atât de ceremonios cu mine. Încercă să-și mascheze această reacție în spatele unui zâmbet forțat și îmi spuse:

— Putem să reluăm discuția pe un ton mai calm?

— Cu cât mai calm, cu-atât mai bine, domnule colonel.

— Perfect.

Faptul că fusese interpelat cu gradul militar îi făcuse în mod vizibil foarte bine.

— Vin înapoi în câteva minute, după ce o conduc pe doamna Blackwell la mașină, zise el.

— Dar nu e nevoie, Mark, știu drumul.

— Insist, Isobel...

Îi oferi brațul, pe care ea îl apucă cu o strângere de inimă. Am avut impresia că, în pofida taliei sale și a vocii impunătoare, el era cel care se sprijinea de ea. O clipă mai târziu, i-am urmărit din priviri pe fereastră: mergeau foarte demni pe trotuar, ca și cum s-ar fi dus la o înmormântare. Fără nicio îndoială, Isobel Blackwell îmi era simpatcă, dar parcă mi-aș fi dorit ca soțul ei să nu se mai întoarcă la mine.

Speranțele mele au fost spulberate. Reveni arborând o expresie contrariată, care nu mă lămuri deloc asupra situației. Am fost nevoit să strâng mâna pe care mi-a întins-o pe deasupra biroului, dar în continuare mi se părea extrem de antipatic. Își dădu seama de acest lucru – surprinzător din partea unui asemenea bărbat – și încercă imediat să depășească obstacolul, declarând:

— Nici nu vă puteți închipui la ce presiuni sunt supus prin efectul forțelor feminine combinate...

— Mi-a povestit doamna Blackwell câte ceva.

— Așa mi-a zis și mie. Oh! Sunt convins că a crezut că face ceea ce trebuie venind aici! Dar, în fine, Dumnezeu, dacă un soț nu-și poate convinge soția să înțeleagă anumite lucruri, poate ajunge la disperare!

— Din câte am înțeles, nu sunteți de acord în privința viitorului dumneavoastră ginere.

— Burke Damis nu este viitorul meu ginere. Am intenția fermă de a mă opune acestei căsătorii.

— Pot să întreb de ce?

Mă fulgeră din privire și replică:

— Soția mea se hrănește cu iluzia comună majorității femeilor: își imaginează că toate căsătoriile

sunt mâna destinului. Se pare că va contaminat și pe dumneavoastră!

— V-am pus doar o întrebare simplă în legătură cu această căsătorie. Nu vreți să luați loc, domnule colonel?

Se așază foarte țeapăn în fotoliul pe care-l ocupase soția lui și răspunse în cele din urmă:

— Individul ăsta este un vânător de zestre, poate chiar mai rău.

— Aveți vreo dovadă în acest sens?

— Dovezi? Dar ca să-ți dai seama nu trebuie decât să te uiți la fața lui, să-i observi manierele și să vezi cum se comportă cu fiica mea. Sunt deja sigur că i-ar face viața un chin și încă n-am spus tot ce gândesc!

Neliniștea pe care o manifesta în legătură cu fiica lui era atât de mare încât vocea îl trădă și trecu de la tonul arogant la unul angoasat.

— Cum se comportă cu fiica dumneavoastră? I-am întrebat.

— Sunt relații complet unilaterale, îndrăznesc să afirm, făcu el, aplecându-se spre mine. Harriet îi oferă totul: dragostea ei, averea ei și... pe ea însăși. Damis nu-i dă nimic, din simplul motiv că el însuși este un nimeni, un individ apărut de nicăieri, un soi de marțian, pe cuvântul meu! Pretinde că e pictor, dar mă pricep suficient de bine la pictură ca să știu că nu l-aș lăsa nici să vopsească pereții grajdului meu. Nimeni n-a auzit de el, m-am informat.

— Serios?

— Am vorbit cu un prieten care se ocupă de muzeul de artă modernă și este expert în pictura contemporană. Numele de Burke Damis îi este complet necunoscut.

— Oh! i-am răspuns eu, țara asta colcăie de pictori, știți și dumneavoastră și mereu apar unii noi.

— De acord și tocmai asta e: printre ei sunt o grămadă de falsificatori și de impostori. Cu unul dintre aceștia avem de-a face și sunt convins că până și numele

lui e fals; e un pseudonim pe care și l-a ales, Dumnezeu știe când.

— Ce vă face să credeți asta?

— Ei bine, chiar răspunsurile lui. Am încercat să-l interoghez despre antecedentele lui, dar mi-a răspuns foarte vag. De unde vine? Din Guadalajara, din Mexic, pretinde el. Întrucât nu este mexican, ceea ce este foarte evident, recunoaște că s-a născut în Statele Unite, dar nu zice unde. Refuză să spună cine a fost tatăl lui, din ce a trăit până acum, dacă mai are rude. Susține că este singur pe lume.

— Nu este imposibil. Nu uitați că tinerii săraci sunt extrem de susceptibili.

— Mai întâi, că nu este tânăr, apoi nu l-am interogat ca un judecător de instrucție și, în fine, este cam tot atât de susceptibil cât un mistreț.

— E clar, domnule colonel! am zis eu zâmbind.

Nu mi-a întors zâmbetul. Sprijinindu-se, în sfârșit, de spătarul fotoliului, își trecu încet mâna peste tâmpla dreaptă, având grijă să nu-și strice freza meticolos ondulată.

— Îmi dau seama, replică el, că, după părerea dumneavoastră, nu privesc problema aceasta dintr-un unghi bun. Dar vă garantez că nu mă înșel. Nu știu ce v-a povestit soția mea, nu știu nici în ce măsură v-a spus adevărul, în sensul obiectiv al cuvântului. Un lucru e important și rămâne dominant în această discuție: fiica mea, pe care o iubesc nespus, este o imbecilă în privința bărbaților.

— Doamna Blackwell, am răspuns eu cu prudență, m-a informat, într-adevăr, că au mai apărut asemenea situații.

— Harriet și-a manifestat de mai multe ori intenția fermă de a se mărita. Din nefericire, are un simț genial de a alege tipi imposibili. Nu am nimic împotriva să se mărite, dar cu un băiat bun și la momentul potrivit. Mi se

pare o nechibzuință să se arunce cu capul înainte într-o căsătorie, cu un individ pe care abia l-a cunoscut.

— De când îl cunoaște pe acest Damis?

— De o lună. L-a cules de la Ajijic, pe malul lacului Chapala, în Mexic. Cunosce această țară și știu că trebuie să te ferești de o grămadă de nenorociți care taie frunză la câini în zonă! Nu este un mediu convenabil pentru o tânără singură și nici n-ar fi trebuit s-o las să se ducă acolo.

— Ați fi putut s-o împiedicați?

— Din păcate nici măcar n-am încercat și astăzi îmi mușc mâinile de ciudă. Petrecuse o iarnă tristă și îmi dădeam seama că o schimbare de aer i-ar prinde bine. Speram să rămână la mama ei, prima mea soție, care locuiește la Ajijic. Dar ar fi trebuit să-mi amintesc că nu pot avea niciodată încredere în Pauline. Aș fi crezut că poate măcar să-i procure fiicei noastre relații sociale convenabile, dar în loc de asta a lăsat-o să facă ce-o taie capul.

— Scuzați-mi brutalitatea, domnule colonel, am intervenit, dar vorbiți despre fiica dumneavoastră ca și cum ar fi incapabilă să-și conducă singură viața. Este cumva înapoiată mintal?

— Nicidecum! Este cât se poate de normală și înzestrată cu o inteligență peste medie. Știu ce vorbesc, pentru că eu însumi m-am ocupat de educația ei. Sufăr, credeți-mă, pentru că trebuie să mă opun acestei căsătorii, căci fiica mea speră la toată fericirea din lume prin acest pas. Dar n-ar dura nici șase luni sau mai degrabă exact atât: și ar fi suficient pentru ca el să pună mâna pe averea Harrietei. Soția mea v-a spus că e importantă.

— Da, dar nu mi-a dat nicio idee despre cât este vorba...

— Iubita mea sora, Ada, i-a lăsat prin testament un capital de jumătate de milion de dolari și Harriet va intra în posesia acestei moșteniri la următoarea ei aniversare.

Trebuie să adaug că va căpăta cam aceeași sumă când... voi dispărea eu.

Evocarea propriei morți îl întristă și, foarte repede, această tristețe se transformă în furie. Aplecându-se și mai mult spre mine, dădu cu pumnul în birou atât de violent încât îmi săriră pixurile din penar.

— Și n-o să las un tâlhar de drumul mare s-o înșface, vă garantez! urlă el.

— Sunteți sigur că Burke Damis este un tâlhar?

— Mă pricep la oameni, domnule Archer!

— Vorbiți-mi puțin despre ceilalți bărbați cu care a vrut să se mărite fiica dumneavoastră. Ne-ar putea ajuta să-i înțelegem comportamentul.

Ca și pe cel al tatălui ei, m-am gândit eu, *in petto*.

— Mi-e destul de penibil să vorbesc despre ei, dar o voi face, zise el. Primul a fost un tip de patruzeci și ceva de ani. Referințele lui? Făcuse îngrozitor de nefericite două soții, cărora le-a lăsat, ca să se consoleze, nu știu câți țânci în îngrijire. Apoi am avut privilegiul de a asista la apariția unui cântăreț de muzică populară - cel puțin așa s-a prezentat el. De fapt, în ciuda bărbii lui impozante, era o nulitate. După aceea ne-a prezentat un decorator din Beverly Hills, un poponar cum rar am văzut! Toți indivizii ăștia voiau doar banii ei și când i-am pus la zid, unul după altul, toți au recunoscut-o, înainte de a da bir cu fugiții, mai mult sau mai puțin elegant.

— Cum a reacționat Harriet?

— Și-a dat seama că aveam dreptate și acum are despre acești bărbați aceeași părere pe care am avut-o și eu din prima clipă când i-am văzut. În consecință, dacă reușim s-o împiedicăm să cedeze primului impuls, va ajunge să-l vadă pe Damis așa cum este el în realitate.

— Trebuie să fie uluitor, am remarcat eu, să ai niște ochi ca razele X.

Îmi aruncă o privire neagră pe sub sprâncenele formidabile.

— Consider remarca dumneavoastră jignitoare, declara el. Nu numai că mă insultați ca persoană, dar păreți neinteresat de problema pe care trebuie să o rezolv. Mi se pare evident că soția mea a reușit să vă convingă.

— Soția dumneavoastră nu este numai fermecătoare, domnule colonel, ci și extrem de lucidă în această afacere.

— Vede clar, fără îndoială, în anumite cazuri, nu vă contrazic. Dar în ceea ce-l privește pe Damis, parcă ar avea ochii legați. Sunt, totuși, surprins că v-ați lăsat înșelat, pentru că mi s-a spus că sunteți cel mai bun detectiv particular din Los Angeles.

— Da? Și cine v-a zis asta?

— Peter Colton, procurorul adjunct. M-a asigurat că nu voi găsi nicăieri un detectiv mai bun ca dumneavoastră, dar îmi voi permite să spun că nu manifestați niciun pic de ardoare...

— Asta fără îndoială pentru că aveți dumneavoastră destulă pentru amândoi! făcui eu.

— Cum să înțeleg această remarcă?

— Nu e nimic complicat: înainte chiar de a-mi începe ancheta, cunoașteți deja rezultatul. Dar până acum nu mi-ați furnizat nici cea mai mică dovadă în sprijinul spuselor dumneavoastră.

— Tocmai pentru a găsi dovezi vreau să vă angajez.

— Totuși, ele trebuie să existe. Să vorbim deschis, domnule colonel! Nu sunt dispus să deformeze faptele pe care aş putea să le descopăr în scopul de a confirma exactitatea ideilor dumneavoastră preconcepute. Sunt dispus să fac o anchetă în legătură cu Damis, dar cu condiția oficială ca dumneavoastră să nu-mi dictați concluziile.

— Credeți, aşadar, că vă puteți permite să puneți condiții clienților dumneavoastră?

— Unele condiții sunt implicite și impuse întotdeauna, indiferent de cazul cu care am de-a face și se întâmplă să fiu obligat să le reamintesc, ca acum. Țin să-mi păstrez nu numai licența de detectiv, ci și reputația.

Încerca să mă intimideze, arborând tot felul de mine, ca un adevărat comedian, încruntându-și sprâncenele imense și scrutându-mă cu ochii pe jumătate închiși. Dar, văzând că nu eram impresionat, renunță la micul lui joc, cu atât mai mult cu cât avea nevoie de mine.

— Dar este foarte normal, făcu el condescendent. N-am avut niciodată în minte altceva decât o anchetă loială, condusă imparțial. Dacă aveți o impresie diferită, v-ați înșelat asupra intențiilor mele. Trebuie să înțelegeți că fiica mea îmi este extraordinar de dragă.

— Nu mi-ați dat nicio informație legată de ea. Când s-a întors din Mexic?

— Acum opt zile.

— Suntem în 17 iulie. Deci asta a fost pe 10?

— Stați să mă gândesc. Era luni. Da, în consecință era data de 10. Am fost s-o iau de la aeroport.

— Damis era cu ea?

— Mai încape vorbă? Acolo au început necazurile. Nimic definitiv, dar am avut mai multe discuții. Harriet s-a arătat extrem de hotărâtă și, după cum ați văzut, Isobel o susține.

— Ați vorbit cu Damis?

— Da, de două ori. În luna aceea am luat masa toți trei în restaurantul aeroportului. A vorbit mult, aproape numai despre pictură. Harriet îl asculta eu un aer extaziat și vă asigur că nu avea niciun motiv. La a doua noastră întâlnire am început să bănuiesc că e un ticălos. Asta se întâmpla sâmbătă. A venit la noi acasă, la cină. Harriet îmi spusese că are intenția să se mărite cu el, așa că am aranjat să vorbesc cu el între patru ochi. După cum v-am spus, n-am scos de la el decât

răspunsuri evazive, mai puțin într-o singură privință: a recunoscut că nu are nicio lețcaie. Venea și pleca din casă ca și cum ar fi fost deja a lui. Atunci i-am spus că, dacă vrea să pună mâna pe casă, trebuie să mă omoare mai întâi pe mine!

— Ei, nu, chiar i-ați spus asta?

— Da, mai târziu, după cină. La masă, avusese manifestări absolut odioase. Ținusem să precizez că familia Blackwell menținea de trei secole o tradiție veche de la începuturile colonizării statului Massachusetts, iar lui Damis i s-a părut foarte comic. Și-a permis o remarcă șocantă referitoare la femeile primilor coloniști – stră-străbunica mea fusese una dintre ele – și a declarat că genul acesta de tradiții îl dădea gata. În acest caz, i-am spus eu, îl dădea gata ideea de a fi ginerele meu, ceea ce s-a grăbit să confirme. Dar abia seara lucrurile au luat o turnură neplăcută. L-am surprins pe acest individ în dormitorul meu: deschisese un dulap și îmi examina garderoba. Când l-am întrebat ce căuta acolo, mi-a răspuns cu insolență că voia să vadă cum trăiește cealaltă jumătate a genului uman. Atunci i-am zis că nu o să afle niciodată pe cheltuiala mea sau a familiei mele. L-am rugat să plece din casa mea, precum și din a doua mea reședință, pe care o ocupă acum. Dar Harriet s-a repezit la mine și m-a făcut să mă răzgândesc.

— Deci Damis locuia la dumneavoastră?

— Cu titlu foarte provizoriu. Harriet îmi smulsese în prima zi permisiunea de a-l adăposti în vila noastră de la malul mării, ca să poată picta în liniște.

— Și e acolo și acum?

— Așa cred. Nu s-au căsătorit, dar deja trăiește pe spezele noastre. V-am spus, știe să se descurce!

— Nu sunt atât de convins ca dumneavoastră, am replicat eu. Am cunoscut câțiva pictori. Tinerilor, celor care nu s-au afirmat încă, nu le place prea mult să li se facă acte de caritate. Trăiesc izolați, de multe ori în mijlocul unui câmp, pentru a lucra și dorințele lor se

limitează la o cameră cu vedere spre nord și bani suficienți pentru materiale și mâncare.

— Harriet îi dă bani pentru asta. Ieri, cu puțin timp înainte de a vă telefona, am văzut din întâmplare carnetul ei de cecuri pe masă și l-am răsfoit puțin. Nu-mi place să umblu prin lucrurile altora, dar dacă trebuie să o protejez...

— De ce anume? l-am întrebat eu.

— De un dezastru, răspunse el pe un ton sinistru, de ruina totală și definitivă. Știu cât poate costa un mariaj nefericit.

Gândindu-mă că făcea aluzie la prima lui soție, am așteptat să continue, dar nu mi-a satisfăcut curiozitatea.

— Tinerii, reluă el, nu vor niciodată să profite de experiența celor mai în vârstă și asta e o risipă enervantă. l-am spus Harrietei tot ce se putea spune, dar sâmbătă mi-a declarat că, dacă o voi obliga să renunțe la el, va pleca să trăiască împreună cu el. Și asta chiar dacă o dezmoștenesc.

— Ați amenințat-o că o dezmoșteniți?

— Da. Dar nu pot face nimic în legătură cu moștenirea pe care i-a lăsat-o mătușa ei. Ah! Ce păcat că Ada nu mi-a lăsat mie sarcina să mă ocup de banii ăia!

Nu-i împărtășeam deloc regretul. Blackwell mi se părea prea nefericit și prea tulburat pentru a fi în stare să hotărască destinul altcuiva, ca un demiurg. Dar cu cât oamenii sunt mai dezorientați, cu atât au mai mult senzația că îi pot îndruma pe alții...

Pentru a încheia întrevederea, i-am indicat suma la care se ridică onorariul meu și am notat adresele celor două proprietăți. Mi-a dat două sute de dolari în avans, precum și o cheie de la vilă. Mie nu-mi trecuse prin cap să i-o cer.

Capitolul 2

Vila familiei Blackwell făcea parte dintr-un mic grup izolat, alcătuit din vreo cincisprezece clădiri, la nord de Malibu. Aceste bungalouri, ridicate la poalele dunelor înalte, păreau să se înghesuie unele în altele pentru a se proteja mai bine de vânt, de nisip și de mare. Aceasta era calmă, în dimineața aceea, căci am ajuns odată cu refluxul, dar cerul foarte înnorat îi dădea o tentă cenușie și îngrijorătoare.

După ce am părăsit șoseaua principală, am luat-o pe un drum asfaltat, dar în stare foarte proastă, care cobora în serpentine printre dune, până într-o fundătură. Acolo erau parcate și alte mașini, de-a lungul unei bariere albe, dincolo de care se întindea plaja, la câțiva metri mai jos. După o scurtă examinare a vehiculelor staționate, am descoperit Buick-ul verde și strălucitor de nou, al cărui tablou de bord era împodobit cu o plăcuță de identitate pe numele Harriet Blackwell.

O estacadă din lemn, care pornea din punctul acela, urma traseul falezei din nisip, întărită cu palisade și deservea toate casele. Am apucat-o pe-acolo și am găsit fără probleme obiectul căutărilor mele: o casă mare din lemn, prefabricată, cenușie și cu acoperișul ascuțit. Am bătut la ușa solidă și, după un timp, am auzit un soi de mormăit, apoi pași târșâiți și, în fine, o voce masculină.

— Cine e?

— Mă numesc Archer, am răspuns eu. Am venit să văd casa.

Îmi deschise un bărbat și mă întrebă grosolan:

— Care-i problema cu casa?

— Sper să nu fie nicio problemă, pentru că vreau să o închiriez.

— Aha! Deci v-a trimis bătrânul?

— Bătrânul?...

— Colonelul Blackwell.

Pronunță numele accentuând fiecare silabă, ca o insultă. I-am răspuns cu un aer indiferent:

— N-am auzit în viața mea numele acesta. O agenție imobiliară mi-a dat adresa vilei, dar nu mi-a zis că e ocupată.

— Bineînțeles, pentru că mă dau afară!

Rămăsese înțepenit în prag. Avea abdomenul plat ca o scândură și pectorali de atlet, vizibili pe sub cămașa descheiată la nasturi. Câteva șuvițe de păr foarte negru, umede sau poate grase, îi atârnavă pe frunte și dădeau impresia că avea pleoapele așezate prea jos. Avea ochii de un albastru închis, aproape negru, cu privire arzătoare și destul de agitată, cu siguranță capabili să impresioneze, dar nu părea ca aceasta să fie intenția lui în privința mea. Impresia generală pe care mi-a făcut-o a fost aceea de băiat frumos care se străduiește să nu-și dea seama că este așa. Ar fi trebuit să spun, de fapt, bărbat frumos, nu băiat frumos, căci mi s-a părut că avea peste treizeci de ani, plini de experiență. Era murdar de vopsea din cap până în picioarele goale.

— La urma urmei e dreptul lui, reluă el, sunt gata să plec. Nu voi rămâne aici decât cât să-mi termin lucrul.

— Tocmai zugrăveați casa, nu-i așa?

Mă scrută destul de disprețuitor și răspunse:

— Tocmai pictam un tablou, *amigo*.

— A! Înțeleg! Sunteți artist.

— Încerc, în orice caz. Din moment ce ați ajuns aici, intrați și vizitați locul. Numele dumneavoastră, cum ați spus...?

— Archer... Sunteți foarte amabil.

— Cerșetorii n-au treabă cu manierele, mormăi el, fără îndoială pentru a arăta că știe prea bine cum stau lucrurile.

Se dădu în sfârșit la o parte și mă lăsă să intru într-o încăpere mare, care ocupa, împreună cu bucătăria

aflată în colțul din stânga mea, tot etajul superior. Căpriorii șarpantei dădeau acestei săli de odihnă, fără tavan, o frumoasă înălțime interioară și mult caracter. Parchetul fusese ceruit recent și strălucea, la fel ca mobilierul din lemn de palmier și piele bej. În dreapta mea, o scară în spirală și cu balustradă din fier forjat ducea la etajul inferior, în vreme ce o parte din peretele din stânga era acoperită de un șemineu mare din cărămidă. În fine, în fața băii opuse ușii de la intrare și cu fața spre ocean se ridica un șevalet de pictură, pe care bărbatul așezase o pânză acoperită cu pete multicolore de vopsea.

— Este o casă frumoasă, zise artistul. Cu cât o închiriază?

— Cinci sute de dolari pentru luna august.

— Oh! făcu el cu un fluierat surprins. Doar atât?

— Dumneavoastră nu plătiți tot atât?

— Eu nu plătesc. Am fost invitat de proprietar.

Zâmbetul lui, puțin cam malițios până atunci, deveni dintr-odată amar, aproape dureros și adăugă pe un ton acru:

— Scuzați-mă, trebuie să lucrez. Stați cât vreți. Nu mă deranjează.

Traversă camera spre șevalet, cu pași supli, de felină mare în căutarea prăzii. Primirea lui simplă și naturală mă jena puțin, căci mă așteptam la ostilitate din partea lui. Desigur, era nervos și simțeam că era încordat, dar știa să se stăpânească. Proțăpît în fața pânzei lui, o privi în tăcere un timp. Apoi se aplecă brusc, apucă paleta și o pensulă, o înmuie în culoare și începu să picteze, cu mișcări scurte, rapide și ușoare.

Am început cu bucătăria, pe care am găsit-o strălucind de curățenie. Cămara era plină de provizii variate, de la mazăre la trufe; Harriet se gândise la tot și pentru multă vreme. Am traversat salonul pe vârfuri pentru a ajunge la scară. Pictorul scotea sunete ciudate, ca și cum ar fi vorbit cu tabloul lui într-un limbaj secret.

La etajul inferior am descoperit la capătul treptelor ușa care dădea spre plajă, după alte câteva trepte.

Parterul cuprindea două dormitoare, unul mare, cu vedere spre mare și altul mai mic, despărțit de primul printr-o cameră de baie. Camera mică nu avea decât un pat dublu neocupat. Baia, foarte confortabilă, era roz. Pe măsuta lavaboului am văzut un set de toaletă marcat cu inițiale aurii: B.C. Am desfăcut fermoarul și am descoperit înăuntru un aparat de ras încă umed.

În dormitorul mare - o încăpere frumoasă, asemănătoare cu salonul, cu uși mari din sticlă, care dădeau spre un balcon - am constatat că pe patul foarte frumos, cu așternut galben, erau așezate, cu grijă haine feminine: o fustă plisată în carouri, un pulover din cașmir și lenjerie fină. Pe comodă se afla o poșetă din piele de șarpe, ornată cu un fermoar lucrat în aur, de fabricație vizibil mexicană. Am deschis-o: conținea bani și permisul de conducere al Harrietei Blackwell. În șifonier nu erau decât foarte puține haine, toate bărbățești: un costum tropical gri cu eticheta unui croitor din Guadalajara, un pantalon din pânză și un veston cu etichetă de Los Angeles, precum și o pereche de pantofi negri de aceeași proveniență, nou-nouți. Într-un colț, o valiză maro, închisă și goală era martora recenteii călătorii aeriene a proprietarului său, între Mexic și Statele Unite, datorită etichetei atașate încă de mâner.

Ușa dinspre plajă se deschise în spatele meu. M-am întors și am văzut o tânără blondă, în costum de baie alb, cu ochelari negri. Se opri brusc.

— Cine sunteți? mă întrebă ea, speriată.

Sosirea ei mă luă puțin prin surprindere. Harriet Blackwell era într-adevăr o ființă destul de impresionantă prin talia ei: deși încălțată cu sandale fără toc, avea ochii la aceeași înălțime cu ai mei. I-am zâmbit, mi-am cerut scuze și i-am spus povestea mea.

— Ei poftim! făcu ea. Totuși, tatăl meu nu a închiriat niciodată...

— Se pare că și-a schimbat părerea.

— Da și știu și de ce, spuse ea cu o voce ascutită, surprinzătoare din partea unei asemenea matahale.

— A, da? Și de ce, mă rog?

— Asta nu vă privește!

După ce-mi aruncă răspunsul acesta sec, își scoase ochelarii, arătând un chip cu sprâncenele încruntate sever. Mi-a mai arătat ceva și am înțeles atunci de ce se îndoia tatăl ei că ar putea inspira unui bărbat o dragoste adevărată și durabilă: îi semăna prea mult. De altfel, am avut imediat impresia că își dădea seama de acest lucru și chiar că nu-l uita niciodată. Își trecu vârful degetelor cu unghii lăcuite peste sprâncene, ca pentru a șterge încruntarea; dar nimic nu putea atenua protuberanța frunții sale deasupra ochilor și tocmai această formă a craniului o împiedica să fie drăguță.

Mi-am cerut din nou scuze pentru indiscreție – și în sinea mea, pentru că nu mi se părea drăguță – și am urcat din nou în salon. Logodnicul ei, căci sub acest titlu ocupa locurile, lucra transpirând și părea să fi uitat complet de lumea exterioară. Am profitat de starea lui pentru a urmări ce făcea. Tabloul lui era una din acele opere despre care numai autorul poate spune dacă este gata. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător: o masă confuză și sumbră, traversată pe alocuri de câteva fire de culoare mai vie. Această pictură trebuia să fie ori excelentă, ori îngrozitoare, căci îmi dădea frisoane.

Artistul făcu brusc câțiva pași pentru a-și examina mai bine opera și mă lovi ușor. Mirosea urât, a sudoare și terebentină. Întorcându-se, aținti spre mine o privire neagră, care dispăru imediat ce se simți observat.

— Oh! Scuzați-mă! făcu el. N-am auzit când v-ați întors. Ați terminat vizita?

— Mulțumesc. Este suficient pentru moment.

— Vă place?

— Mult. Când ziceați că plecați?

— Nu știu... Depinde... În orice caz, nu aveți nevoie până în august, din câte am înțeles.

— Poate și mai devreme.

— Domnul Damis va elibera casa până la sfârșitul săptămânii! anunță pe un ton dur Harriet, care apăruse, îmbrăcată, pe trepte.

Întorcându-se zâmbitor spre ea, Damis replică ironic:

— Este un ordin, don'șoara colonel?

— Bineînțeles că nu, dragule. Nu am dat în viața mea vreun ordin. Dar știi ce am hotărât.

— Știu despre ce este vorba, rectifică el.

Fata alergă spre el și îl întrebă, apucându-l de mânecă:

— Sper că nu te-ai răzgândit?

El lăsa capul în jos și făcu semn că nu, cu un aer tulburat.

— Iartă-mă, micuțo, dar mi-e întotdeauna greu să iau hotărâri, răspunse el, mai ales când lucrez. Te asigur că nu s-a schimbat nimic.

— Vai, ce bine! Mă faci atât de fericită... Știi bine că te iubesc.

Uitase de prezența mea, în orice caz, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Când a încercat să-și petreacă brațele în jurul lui, bărbatul a respins-o cu dosul mâinii, având grijă să n-o murdărească de vopsea.

— Ai grijă, sunt murdar!

— Te iubesc oricum. Te ador, îmi vine să te mănânc așa murdar cum ești!

Cu pantofii cu toc era mai înaltă decât el. Profită de acest avantaj și se aplecă spre el, sărutându-l lacom pe gură. În picioare, cu brațele îndepărtate de corp, ca să n-o murdărească, se lăsa în voia ei, parcă absorbind această mărturie pasională, dar rămase cu ochii deschiși. Privirile noastre s-au întâlnit o clipă și mi s-a părut că zăresc tristețe în ochii lui. Când ea îi dădu, în fine, drumul mă întrebă:

— Mai aveți nevoie de ceva, domnule Archer?

— Nu, mulțumesc. Ne vedem mai târziu.

Harriet Blackwell mă sfredeli cu privirea:

— Vă numiți Archer?

La răspunsul meu afirmativ îmi întoarse spatele, cu aceeași atitudine ca a tatălui ei și se duse să privească marea. Cât despre Damis, se întoarse la șevaletul lui și parcă s-ar fi ascuns sub un clopot de sticlă, așa era de insensibil la orice zgomot. Am profitat de situație pentru a dispărea, întrebându-mă dacă fusese o idee bună să mă arăt personal la vilă. N-am avut mult de așteptat ca să pricep că fusese o idee foarte proastă, căci, înainte chiar să ajung la mașină, Harriet m-a ajuns din urmă, țâcănindu-și tocurile în fugă, pe estacadă.

— Așadar, ne spionați? făcu ea furioasă, zgâlțâindu-mă de braț.

Mișcarea bruscă o făcu să scape poșeta care căzu. M-am aplecat, am cules-o și i-am întins-o, în semn că sunt bine intenționat. Dar ea mi-o smulse din mână, urlând:

— Ce aveți cu mine? Nu v-am făcut nimic!

— Așa este, domnișoara și nu vreau să vă fac niciun rău.

— Mințiți! Tatăl meu v-a angajat ca să mă despărțiți de Burke. Am ascultat discuția voastră la telefon, ieri. Complotați împotriva mea!

— Tatăl dumneavoastră dorește, din contră, să vă protejeze.

— Halal protecție! Încearcă să-mi distrugă singura și unica fericire pe care o cunosc și pe care vreau să o păstrez! strigă ea, isterică. Pretinde că mă iubește, dar sunt convinsă că în adâncul sufletului lui nu-mi vrea decât răul.

— Hai, hai, astea nu sunt cuvinte rezonabile!

— În schimb, dumneavoastră, mi-o întoarse ea, faceți ceva cât se poate de rezonabil, așa-i? Vă strecurați

în casele oamenilor, sub pretexte mincinoase, ca să-i spionați.

— N-a fost o idee bună, într-adevăr. Ar fi trebuit să procedez altfel.

— Cât cinism! făcu ea cu o figură disprețuitoare. Mă întreb cum mai puteți să vă priviți în oglindă!

— Am o misiune de îndeplinit, am fost neîndemânatic, în consecință, trebuie s-o iau din nou de la zero.

— Nu am absolut nimic să vă spun.

— Eu, însă, trebuie să vă vorbesc, domnișoară. Nu vreți să urcați în mașina mea și să mă ascultați o clipă, vă rog?

— Vorbiți aici, vă ascult!

— N-aș vrea să fim întrerupți.

— Niciun risc. Nu i-am spus lui Burke cine sunteți. Nu vreau să-l deranjez în timp ce lucrează.

— Pe onoarea mea, aveți grijă de el ca o soție excelentă și nici nu v-ați căsătorit încă!

Remarca mea păru să-i fie pe plac și se destinsese puțin.

— Îl iubesc și nu mă ascund, declară ea. Notați asta pe carnețel, ca să i-o repetați tatălui meu în raportul pe care o să i-l dați. Îl iubesc pe Burke și o să ne căsătorim!

— Când?

— Foarte curând, răspunse ea, luând un aer misterios, poate și pentru că habar n-avea. O să mă abțin, bineînțeles, să vă spun când și unde: o să-i ziceți tatălui meu și ar fi în stare să mobilizeze garda națională.

— Spuneți, domnișoară, de ce vreți să vă căsătoriți? Pentru că vă face plăcere sau ca să-l înfuriați pe tatăl dumneavoastră?

Întrebarea mea o deconcertă și am avut certitudinea că era pertinentă. Întrucât nu spunea nimic, am continuat:

— Bun. Hai să-l lăsăm deocamdată pe tatăl dumneavoastră, ce ziceți?

— Cum aş putea face asta? Este dispus să facă orice pentru a mă împiedica să mă mărit. A spus-o chiar el.

— Nu pentru a vă împiedica să vă măritaţi mă aflu aici, domnişoară, am declarat cu fermitate.

— Atunci ce doriţi?

— Să mă interesez despre antecedentele prietenului dumneavoastră.

— Pentru ca tata să folosească aceste informaţii împotriva lui.

— Asta dă de înţeles că există ceva în trecutul lui care i-ar putea dăuna.

— Nu asta credeţi?

— Nicidecum. Am afirmat clar în faţa tatălui dumneavoastră că nu mă voi preta nici unei operaţiuni defăimătoare sau cu caracter de şantaj moral. Doresc să vă conving şi pe dumneavoastră de intenţiile mele.

— De ce v-aş crede? replică ea.

— Şi de ce nu? N-am nimic cu dumneavoastră şi nici cu prietenul dumneavoastră, iar dacă aţi fi dispusă să cooperaţi...

Mă privi ca şi cum tocmai i-aş fi făcut o propunere obscenă, apoi reluă indignată:

— Da' să ştiţi că aveţi tupeu!

— Încerc pur şi simplu să duc la bun sfârşit o misiune neplăcută. Cu ajutorul dumneavoastră, aş termina foarte repede, ceea ce mi-ar conveni foarte mult, căci nu-mi place genul ăsta de muncă.

— N-aveaţi decât să refuzaţi. Îmi închipui că aţi acceptat pentru că aveţi nevoie de bani! Cu cât vă plăteşte tatăl meu?

— O sută de dolari pe zi.

— Vă dau cinci sute de dolari, adică salariul dumneavoastră pe cinci zile, ca să dispăreţi şi să uitaţi de noi pentru totdeauna.

— Nu, domnişoară. Nu numai că nu pot accepta, dar în plus nu v-ar folosi la nimic dacă aş accepta, pentru

că domnul colonel ar angaja alt detectiv. Și dacă vi se pare că eu sunt incomod, vă sfătuiesc să-i examinați pe anumiți confrați de-ai mei, așa-zis nepretențioși și bine intenționați.

Se sprijini de balustradă și mă scrută îndelung. Apoi, ca și cum s-ar fi adresat unui confident invizibil sau ca și cum ar fi gândit cu voce tare, șopti:

— Nu știu ce să fac. Cred că vă dați și dumneavoastră seama că situația asta este imposibilă.

— Este normal, am replicat eu, ca tatăl dumneavoastră să vrea să cunoască trecutul logodnicului dumneavoastră. Pe dumneavoastră, chiar nu vă interesează deloc?

— Știu tot ce am nevoie să știu.

— Adică?

— Că este fermecător și strălucit, că a trăit ani foarte grei și că acum se poate apuca din nou de pictură, că este capabil să facă minuni. Vreau să-l ajut să-și dezvolte la maximum talentul.

— De cât timp îl cunoașteți?

— De suficient timp.

— Mai precis?

— Vreo trei sau patru săptămâni.

— Și este suficient ca să doriți să vă măritați cu el?

— Am dreptul să mă mărit cu cine am chef! Nu sunt copil, iar Burke nici atât.

— Într-adevăr, am remarcat că nu mai are vârsta...

— Eu, una, am douăzeci și patru de ani și împlinesc douăzeci și cinci în decembrie.

— Moment în care veți intra în posesia unei averi.

— Văd că tatăl meu v-a informat bine! Dar cred că a omis câteva lucruri. Lui Burke nu-i pasă de bani, ba chiar îi disprețuiește. O să trăim foarte simplu, ori în Europa, ori în America de Sud. Burke o să picteze cât pofteste, iar eu o să-l ajut să-și împlinească idealul, declară ea, iar ochii îi străluceau când pronunță aceste cuvinte. Voi merge chiar mai departe: dacă mi se va

părea că averea constituie un impediment în căsătoria mea cu bărbatul pe care îl iubesc, nu voi ezita să renunț la ea.

— Oh! Oh! Chiar credeți că asta i-ar plăcea lui Burke?

— Ar fi încântat.

— Ați vorbit cu el despre asta?

— Am vorbit despre tot, cu cea mai mare franchețe.

— În acest caz, îmi puteți povesti pe scurt trecutul lui.

Nu-mi răspunse imediat. Jenată, făcu nervoasă câțiva pași de-a lungul balustradei, ca și cum aș fi închis-o în spațiul acela strâmt. În pofida protestelor ei, era o tânără frământată și simțeam că toată euforia ei aparentă provenea dintr-o autosugestie la fel de distrugătoare ca orice stupefiant. Se hotărî în cele din urmă și declară:

— Lui Burke nu-i place să vorbească despre trecut. Îl întristează.

— Pentru că a fost orfan de mic?

— Cred că și din cauza asta.

— Dar este trecut de treizeci de ani. Or, după majorat nu mai ești orfan. Ce a făcut în ultimii zece ani?

— Pictură.

— În Mexic?

— Parțial.

— De când trăia în Mexic când l-ați cunoscut?

— N-am idee. De mult timp.

— Și ce l-a făcut să se stabilească în Mexic?

— Nevoia de a picta.

Ne învârteam în cerc și vorbeam fără a spune de fapt nimic.

— Uite că discutăm de ceva vreme, am observat eu, și nu mi-ați spus nimic care m-ar putea ajuta să determin exact personalitatea prietenului dumneavoastră.

— Drept cine mă luați? Eu, una, nu sunt detectiv! Nu mă amestec în treburile lui!

— Întâmplător, eu sunt detectiv, dar n-aș putea spune că obțin rezultate prea strălucite cu dumneavoastră.

— Poate pentru că nu sunteți în stare, mi-o întoarse ea cu răceală. Nimic nu vă oprește să renunțați la sarcina pe care o aveți și să plecați. Întoarceți-vă la tatăl meu și spuneți-i că nu puteți îndeplini această misiune.

N-a reușit să mă rănească în amorul propriu, așa cum spera, dar am reacționat ca și cum ar fi făcut-o:

— Ascultați, domnișoară, mi se pare cât se poate de legitim că doriți să vă eliberați de sub tutela familiei și să zburați cu propriile aripi. Dar nu mi se pare că acesta este un motiv pentru a vă arunca orbește în orice direcție...

— Aha! Parcă l-aș auzi pe tata! M-am săturat până peste cap să mă las dusă de nas, să ascult de dimineața până seara oameni care îmi spun ce să fac și ce să nu fac! N-aveți decât să-i spuneți asta tatălui meu, din partea mea!

Devenea din ce în ce mai nervoasă și simțeam că în scurt timp avea să dea bir cu fugiții. Se cățăra pe balustradă și începu să-și bătăie piciorul drept. Era un picior frumos și trupul ei era frumos cu totul; cu siguranță nu avea un trup menit castității și celibatului. Cu toate acestea, mă îndoiam puternic că Harriet Blackwell, corpul ei armonios și averea imensă îi erau destinate domnului Burke Damis: mica scenă de iubire la care asistasem mai devreme era strict unilaterală, așa cum spusese colonelul...

— Ce-aveți de vă uitați așa la mine? făcu ea.

— Încerc să vă înțeleg, am răspuns.

— Nu vă bateți capul! N-aveți nimic de înțeles. Am o fire foarte simplă!

— Asta credeam și eu.

— O spuneți ca o insultă.

— Ba deloc. Mă îndoiesc puternic că prietenul dumneavoastră Burke Damis este la fel de simplu ca dumneavoastră, de exemplu. Și nici această remarcă nu vrea să fie o insultă.

— Atunci ce vrea să fie?

— Puteți s-o considerați un avertisment, dacă vreți. Dacă erați fiica mea – și aveți vârsta – aș fi fost îngrozit să vă văd aruncându-vă cu trup și suflet în această aventură, din simplul motiv că tatăl dumneavoastră nu este de acord.

— Nu e asta motivul. Îl iubesc pe Burke și vreau să mă mărit cu el.

— Înțeleg, dar asta nu înseamnă că nu v-ați putea trezi într-o dimineață cu o grămadă de necazuri.

— Oh! Am auzit deja textele astea de atâtea ori! Hotărât lucru, sunteți insuportabil!

— Ei bine, dacă așa stau lucrurile, ajutați-mă să rezolv o mică problemă. Pe măsuța din baie se află un mic necesar de toaletă bărbătesc: aparat de ras, săpun etc. – marcat cu inițialele B.C. Nu corespund numelui Burke Damis...

— N-am observat.

— Și nu vi se pare... interesant?

— Nu, făcu ea pălind brusc. E cu siguranță trusa unuia dintre invitații noștri.

— Spuneți-mi unul cu inițialele astea.

— Bill Campbell, răspuse ea repede.

— Bill fiind diminutivul de la William, inițialele lui ar fi W.C. Cine e acest Campbell, apropo?

— Un amic de-al tatălui meu. Dar nu știu dacă s-a cazat la vilă...

— Sau dacă a existat vreodată?...

De data aceasta mersesem prea departe. Sări de pe balustradă, îmi întoarse spatele și se îndreptă spre vilă. Urmărind-o cu privirea, am tras concluzia că era o femeie simplă, într-adevăr, dar nu reușeam să-mi fac o părere despre ea.

Capitolul 3

Am urcat în mașină și am apucat-o încet spre drumul mare. La intersecție era un han, cu firma „Crevetele uriaș”. Înainte chiar de a coborî am simțit mirosul puternic de grăsime arsă. Femeia corpolentă, postată în spatele tejghelei, părea să-și fi petrecut toată viața așteptând, dar altceva decât sosirea mea. M-am așezat la o masă, lângă fereastra care dădea spre intersecție. Eram singurul client din cârciumă.

— Vreți să gustați specialitatea casei, crevetele? mă întrebă patroana.

— Nu, mulțumesc. Vreau doar o cafea.

— Dacă nu comandați și mâncare, face douăzeci de cenți! zise ea dur.

Sorbeam cafeaua cu înghițituri mici, cu ochii ațintiți spre drum. Cerul se însenina din ce în ce, scoțând la iveală un soare palid ca o lună mică pe timp de ceață; totodată, marea trecea de la cenușiu la o nuanță albastruie, pe măsură ce orizontul se lumina, în vreme ce resacul¹ devenea din ce în ce mai violent, ca urmare a mareei foarte puternice, iar vuietul valurilor ajungea până la noi, în pofida distanței.

Două sau trei mașini parcate la marginea plajei au plecat, dar cum cea a lui Harriet nu se arăta, am comandat a doua ceașcă de cafea. Tocmai voiam să-mi înmoi buzele în ea când atenția mi-a fost distrasă de apariția unui vehicul bizar; era un dric a cărui caroserie fusese vopsită în dungi negre și albe și căruia îi lipsea un far. Din el au ieșit, pe portierele din spate și din față, patru băieți și două fete care aveau aerul unei familii. Părul lor, decolorat de soare sau de apă oxigenată, era

¹Resac – val marin produs prin întoarcerea violentă a apei care a lovit un obstacol, prezentând aspectul unei explozii (n. t.).

pe cât de lung la băieți, tot atât de scurt la fete, ceea ce contribuia la uniformitatea aspectului lor. Erau îmbrăcați la fel: pantaloni din pânză și espadrile, tricou peste costumul de baie. Cât despre chipurile lor bronzate, mi s-au părut indescifrabile.

Au intrat și s-au cocoțat în tăcere pe taburetele de la bar. Apoi, după ce au comandat șase beri, s-au apucat să devoreze liniștiți sandvișuri mari, pe care fetele le-au scos din pungi de hârtie. Din când în când, între două îmbucături, cel mai mare din bandă, care părea să pozeze în șef, făcea comentarii despre resac; auzindu-l, aveai impresia că vorbea de un soi de divinitate de temut. După ce au terminat, s-au ridicat toți ca la un semn, ca un pluton la instrucție și s-au întors la dricul lor. Doi dintre băieți au urcat în față, iar ceilalți s-au instalat în spate, lângă echipamentul de surf. Una dintre fete, destul de drăguță, mi-a zâmbit dulce și i-am răspuns automat, apoi vehiculul a demarat în direcția plajei.

— Vagabonzi împruțiți! mormăi patroana din spatele tejghelei.

Cum nu consumasem decât două cești cu cafea, m-aș fi putut simți vizat, dar am descoperit imediat că nu era cazul. Enervat de așteptare, mai degrabă decât de cafeaua prea slabă, am comandat o bere fără alcool și mi-am reluat locul lângă fereastra, în vreme ce femeia continua să bombăne printre dinți:

— Cum le-a putut trece prin cap să vopsească un dric în halul ăla? Nu au respect pentru nimic, nici pentru morți, nici pentru vii. Și din ce își închipuie că-mi câștig traiul, dacă ei vin cu mâncare de acasă?

În aceeași clipă, mașina Harrietei apărui pe coastă și când ajunse la intersecție am văzut că tânăra era la volan. Indiferența prietenului ei, foarte civilizat în costumul gri, cu cămașă și cravată, mă făcea să mă gândesc la manechinele din ceară din magazinele de confecții. Se îndreptară spre Los Angeles și, la câteva minute, m-am urcat în mașină și am pornit după ei. I-am

ajuns din urmă datorită trecerii prin Malibu, care i-a obligat să încetinească, dar în apropiere de Hollywood m-au lăsat mult în urmă, pentru că am avut ghinionul să prind un semafor pe roșu. M-am gândit că poate, în urma discuției avute cu mine, Harriet se ducea la tatăl ei, pentru a lămuri lucrurile, așa că m-am îndreptat spre elegantul cartier Bel Air, unde se afla reședința Blackwell. Dar am greșit drumul și m-am învârtit în cerc, până mi-a venit ideea să opresc la hotelul principal din zonă ca să întreb. Barmanul, impecabil cu vestă albă mi-a arătat proprietatea, vizibilă chiar din ușa barului: era, într-adevăr, chiar în față, pe un delușor. Era o construcție frumoasă, în stil spaniol, ridicată în mijlocul peluzelor și teraselor bine întreținute. I-am întins barmanului unul din dolarii colonelului și l-am întrebat dacă îl cunoștea pe Blackwell.

— Da, din vedere. Dar nu e genul de băutor vorbăreț.

— A, da? zic eu. Dar ce fel de om este?

— Este un client tăcut, așa cum îmi plac mie!

După acest răspuns amabil nu mai puteam continua, așa că am plecat. Am intrat cu mașina pe drumul șerpuit până în vârful dealului. Casa era despărțită de șosea printr-un gard verde, des și o grădină de trandafiri. Nu mă înșelasem: Buick-ul verde al Harrietei se afla pe terasa semicirculară. Ridicând ochii, am zărit capul alb al bătrânului ofițer și l-am auzit din șosea urlând insulte, din care am deslușit măscărici și șnapan. Dar când am înaintat pe alee am descoperit ceva mult mai îngrijorător: Blackwell ținea în mână o pușcă de vânătoare cu două țevi, îndreptată spre pământ. Burke Damis coborî din mașină și spuse câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles, dar care au avut un efect instantaneu: țeava puștii se ridică, pentru a se înfige în pieptul pictorului. Acesta întinse brațul pentru a o smulge, dar Blackwell sări un pas înapoi. Damis făcu un

pas înainte spre el, bombându-și pieptul, ca și cum amenințarea l-ar fi încântat.

— Hai, trageți! zise el. Așa măcar o să vă bage la zdup și nu mai călcați pe nimeni pe nervi!

— Vă avertizez că ați întrecut măsura și că nu vă las să mergeți mai departe!

— A! auzi! auzi! făcu Damis, izbucnind în râs. Încă n-ați văzut nimic, domnule!

În timpul acestui schimb de invective coborâsem din mașină și mă îndreptam încet spre ei. Pe deal domnea o mare tăcere. Auzeam clar respirația celor doi bărbați și gânguritul unui porumbel cocoțat pe antena de televiziune. Nici Blackwell, nici Damis nu se uitară la mine când am ajuns lângă ei. Încă nu se atinseseră unul de altul, dar aveau chipurile crispate, ca și cum s-ar fi încleștat într-o luptă pe viață și pe moarte.

— E un porumbel pe acoperiș, domnule colonel, i-am spus amabil. Dacă aveți chef să trageți, de ce nu-l împușcați? Sau nu permite legea orașului?

Mă privi cu o figură schimonosită de furie, îndreptând și arma. Am apucat țeava fără grabă, dar ferm, am îndreptat-o spre cer, apoi, răsucind-o brusc, l-am obligat pe colonel să-i dea drumul. Am deschis imediat chiulasa și am scos cartușele, dar nu fără a-mi rupe o unghie.

— Dați-mi pușca înapoi! îmi spuse.

l-am întins arma descărcată.

— Focurile de armă n-au rezolvat niciodată nimic. Războiul nu v-a convins încă de acest adevăr?

— Individul acesta mi-a lansat o acuzație nedemnă...

— Să înțeleg că vreți să vedeți în ziare titluri groase la fel de nedemne și un proces lung și mai nedemn?

— Cu cât mai nedemn, cu atât mai bine, interveni Damis.

— Tu să-ți ții gura! i-am poruncit.

Mă fixă cu o privire sumbră și hotărâtă și replică:

— N-o să mă faceți dumneavoastră să tac, el cu atât mai puțin.

— Mai avea un pic și-o făcea, băiete. Cartușele de 12 nu iartă!

— Spuneți-i lui asta! Mi-e nu-mi pasă niciun pic!

Nu vorbea doar ca să se afle-n treabă: părea într-adevăr că nu-l interesează nimeni și nimic. Dar păru brusc jenat că mi-a dezvăluit astfel gândirea lui cea mai ascunsă. Îmi întoarse spatele și se așeză în mașina Harrietei, trântind portiera. În îndrăzneala acestui bărbat mi se părea că ghicesc o intenție secretă.

Blackwell o apucă pe alee spre casă și l-am urmat până pe veranda superb decorată cu fucsii.

— Spuneți-mi, domnule colonel, am început eu, ați fost la un pas de a comite o crimă mai devreme. Ar trebui să vă puneți armele sub cheie, după ce v-ați asigurat mai întâi că nu sunt încărcate.

— Așa și fac!

— Atunci ar trebui poate să aruncați și cheia de la dulap.

Își privi buimăcit pușca, de parcă nu-și amintea cum o scosese din colecția lui de arme. Sub ochi avea pungi mari de la nesomn.

— Cum s-a ajuns la asta? am întrebat eu.

— Știți bine! Tipul s-a insinuat la mine în casă și mi-a furat bunul cel mai de preț...

— Iertați-mă! i-am tăiat-o eu, dar o fată nu este tocmai un bun pe care îl posedăm.

— Am datoria de a veghea asupra ei. Or, ea tocmai m-a anunțat că o să se mărite cu individul ăsta. Am încercat să-i bag mințile-n cap și ea m-a acuzat că sunt un fel de Hitler, cu un Gestapo plătit de mine. Dar vagabondul ăla și-a permis ceva mult mai grav.

— Ce-a spus?

— Nu voi repeta nimănui ce a zis, atât e de abominabil. Firește, nu e adevărat niciun cuvântel. În

viața mea, am acționat întotdeauna corect față de ceilalți, iar față de fiica mea, mai mult decât de oricine.

— Nu mă îndoiesc. Ceea ce încerc să înțeleg este ce se întâmplă în creierul lui Damis.

— Din punctul meu de vedere, e un dezaxat și este periculos.

Mi-am zis în sinea mea că nu e singurul. Apoi, o ușă se deschise chiar lângă noi și Harriet apăru dintr-odată dintre fucsii. Se schimbase și purta un taior de vară și o tocă decorată cu un voal gri ușor. Ținea într-o mână o cutie pentru pălării și în cealaltă, o valiză mare. Tatăl ei se îndreptă iute spre ea și spuse:

— Lasă-mă pe mine să duc asta, micuța mea!

— Nu, mulțumesc! făcu ea sec. N-are rost!

— Asta-i tot ce ai să-mi spui?

— Ne-am spus totul! Știm ce gândești despre noi. Burke și cu mine plecăm, iar acolo unde o să mergem nu ne mai poți... tulbura, nici măcar nu poți încerca s-o faci.

Privirea ei plină de răceală se oprea când la mine, când la pușca pe care tatăl ei o ținea încă în mână și adăugă:

— De altfel, nu mă mai simt în siguranță aici.

— Nimeni n-a pățit și nu va păți nimic, i-am zis eu. Aș vrea să vă gândiți puțin înainte de a pleca, domnișoară, fie și numai douăzeci și patru de ore...

Refuzând să mă bage în seamă, îi declară tatălui ei:

— Cheamă-ți câinele! Eu și Burke o să ne căsătorim și nu ai niciun drept să ne împiedici.

— Chiar nu vrei să mă ascuți, Harriet? replică el. Nu am nici cea mai mică dorință să fac ceva...

— Atunci stai în banca ta și lasă-ne în pace!

Începusem să mă minunez că Blackwell reușea să se controleze, când demonul lui interior se trezi și îl luă din nou în stăpânire:

— Aha! Deci așa! strigă el. Atunci mă spăl pe mâini și nu mă interesează ce o să se întâmple cu tine! Du-te

cu cerșetorul tău jegos și tăvăleşte-te cu el în noroi! N-o să mișc niciun deget să te scot de-acolo!

Palidă de furie, Harriet ridică din umeri și se îndreaptă spre mașină cu pași hotărâți, bălăngănindu-și bagajele. Damis îi ieși în întâmpinare, îi luă greutatea din mâini și le aranjă în portbagaj, alături de propria valiză. Între timp, Isobel Blackwell ieșise din casă pe altă ușă și cobora repede spre Buick. De pe verandă am auzit clar discuția lor.

— Harriet, spuse ea, nu-i face asta tatălui tău, te rog! Știi bine că te iubește!

— Ei bine, eu, una, nu-l iubesc!

— Sunt sigură că într-o bună zi o să-ți pară rău de cuvintele acestea, Harriet. În ziua aceea, te implor, vino să mă vezi!

— Nu văd de ce mi-aș face griji pentru el, din moment ce vă are pe dumneavoastră!

Isobel replică fără falsă modestie:

— Ține la tine mai mult decât la mine, Harriet. O să-i frângi inima dacă pleci așa.

— Aș! Va trebui să se descurce. Dar îmi pare rău că vă fac să suferiți.

Într-un elan brusc de afecțiune, Harriet își îmbrățișă mama vitregă și adăugă:

— Ați fost foarte bună cu mine și n-am meritat asta.

Isobel o sărută pe obraz și o bătu ușor pe spate. Apoi se întoarse spre Damis, care le urmărea pe cele două femei ca un spectator la un meci de fotbal mediocru.

— Sper că veți avea grijă de ea, domnule Damis. Unde o duceți?

— Depart de aici.

— E o informație cam vagă.

— N-am nici cea mai mică intenție să vă dau informații. Din fericire, țara asta e mare și e o țară liberă! Hai să mergem, Harriet!

Tânăra se despărți de Isobel și se așeză la volanul Buick-ului, în vreme ce Damis se instala lângă ea. Au demarat fără să se uite în urmă. Când notam în carnețel numărul de înmatriculare, pe terasa pe care ieșisem absolut întâmplător, Blackwell veni lângă mine cu pași foarte nesiguri. Printr-un contrast curios, chipul lui părea să se fi umflat, în vreme ce trupul lui părea să se fi împușinat.

— I-ați lăsat să plece, îmi spuse pe un ton acuzator.

— Cum aș fi putut să-i împiedic?

— Ar fi trebuit măcar să-i urmăriți!

— Și de ce, mă rog? Tocmai ați spus că vă spălați pe mâini de ce va păți fiica dumneavoastră.

— Și la urma urmei, Mark, interveni Isobel, care venise și ea lângă noi, ar fi mai bine să accepti inevitabilul. Nu poți continua, totuși, să trăiești într-o asemenea atmosferă! O să înnebunești așa.

— Refuz să accept drept inevitabil faptul că fata mea se nenorocește și asta nu mă înnebunește deloc. Nu am fost niciodată mai sănătos fizic și psihic și mi se pare foarte deplasat că tu susții contrariul, Isobel!

Furia îl cuprindea din nou, pe măsură ce se asculta vorbind. Soția lui îi puse cu blândețe mâna pe braț și îi spuse:

— Hai să intrăm, nu vrei? După tot ce ai îndurat, ai nevoie de calm.

— Lasă-mă în pace! făcu el, obligând-o cu un gest brusc să-i dea drumul. Archer, vreau să-l bag pe Damis la închisoare, pricepi?

— Pentru asta, am răspuns eu, trebuie să dovedim în fața unui tribunal că Damis a comis un delict care se pedepsește cu închisoarea.

— Nu este suficient că a trecut granița cu o fată în scopuri imorale?

— A, a făcut asta?

— Bineînțeles! A adus-o pe fata mea din Mexic...

— Dacă îmi permiteți! Este majoră și legea nu consideră căsătoria un scop imoral.

Isobel nu reuși să se stăpânească și pufni în râs, ceea ce-l făcu să sară ca ars:

— Ți se pare amuzant acum? mormăi el.

— Nu prea, dar mai bine să râdem, decât să plângem, zise ea calmă. Și îmi voi permite să-ți amintesc ce spuneai tu însuși înainte să ne căsătorim: „Mai bine ne căsătorim, decât să ardem de vii”. Nu mai ții minte?

Această ironie liniștită îl făcu pe Blackwell să bată în retragere. Înăță în trecere pușca de pe verandă și intră în casă, trântind ușa atât de tare încât porumbelul, speriat, zbură din cuibul lui de pe antenă. Isobel Blackwell ridică brațele spre cer.

— Ce mă fac cu el? mă întrebă ea.

— Dați-i un calmant.

— Sunt deja opt zile de când mănâncă practic numai așa ceva! În ritmul ăsta o să se distrugă.

— Eu mă tem mai ales să nu-i distrugă pe alții.

— Să fim serioși, spuse ea așezând ușor mâna pe brațul meu stâng, doar nu credeți că ar fi capabil să facă rău cuiva în mod intenționat?

— Dumneavoastră îl cunoașteți mult mai bine decât mine, am replicat eu.

— Da, făcu ea, într-adevăr, aveam impresia că îl cunosc ca pe propriul buzunar, dar în ultimul an s-a schimbat. Era un bărbat blând din fire, atât de blând încât mi-a fost întotdeauna greu să mi-l închipui ca ofițer de carieră. Probabil că și armata a considerat la fel, judecând după decizia luată de superiorii lui, de a-l scoate la pensie înainte de termen, după terminarea războiului, împotriva dorinței lui. În perioada aceea soția lui a cerut divorțul.

— Pot să-mi permit să întreb de ce?

— Ei trebuie să-i puneți întrebarea aceasta. Într-o bună zi, a plecat în Nevada, a obținut divorțul și s-a căsătorit cu alt bărbat, un dentist care s-a retras din

afaceri, pe nume Keith Hatcher. Locuiesc în Mexic de-atunci. Nu le contest lui Pauline și soțului ei dreptul la bucuria de a trăi împreună. Dar un lucru e sigur: abandonându-l pe Mark, l-a lăsat nefericit și într-o izolare cumplită. Pentru a-și ocupa timpul, s-a concentrat asupra armelor de foc, a făcut puțin sport și încearcă de câțiva ani să scrie istoria familiei Blackwell.

— Și o altă preocupare a fost Harriet, am adăugat eu. Bun! Încep să pricep mai bine situația. Spuneți că s-a schimbat anul ăsta. În afară de legătura dintre Harriet și Damis, s-a mai întâmplat altceva important în viața lui?

— Mark s-a căsătorit cu mine toamna trecută, răspunse ea, cu un zâmbet trist.

— Nu-mi dați deloc impresia că ați avea o influență nefastă asupra lui.

— Mulțumesc. Nu, nici eu nu cred asta.

— Scuzați-mi franchisea, dar am avut senzația că sunteți căsătoriți de mai multă vreme.

— Ah, serios? Ei bine, într-un fel nu v-ați înșelat prea tare, căci am mai fost căsătorită o dată. Dar îl cunoșteam pe Mark de mult timp, iar pe Harriet de când era foarte mică. Trebuie să adaug că primul meu soț era foarte bun prieten cu Mark. De fapt, Ronald era văr apropiat eu familia Blackwell.

— În acest caz știți o grămadă de lucruri pe care nu mi le-ați spus încă.

— Noi, femeile, știm într-adevăr o mulțime de lucruri despre care nu vorbim. N-ați avut și dumneavoastră experiența aceasta, domnule Archer?

Am făcut un gest larg, cuprinzând locuința imensă, grădina și aleea pe care dispăruse mașina Harrietei.

— Credeți că trebuie să mă ocup în continuare de afacerea asta?

— Fără îndoială, ar fi mai bine să continuați, răspunse ea fără să ezite. Mark are nevoie de cineva care să-l ghideze, să-l sfătuiască. Poate că n-o să folosească la nimic. Dar îmi place modul în care ați

intervenit în criza de adineauri. S-ar fi putut sfârși foarte prost.

— Mi-ar plăcea ca soțul dumneavoastră să fie și el conștient de treaba asta.

— Este, credeți-mă. Sunt sigură, chiar dacă el nu recunoaște, spuse ea cu multă ardoare în privire. Ne-ați ajutat pe toți, domnule Archer și ne veți ajuta în continuare dacă vreți să rămâneți cu noi până când afacerea asta se limpezește complet. Încercați să descoperiți tot ce puteți despre trecutul lui Damis. Dacă ancheta dumneavoastră va duce la descoperirea unui fel de certificat de bună purtare, ar fi foarte bine, căci vom reuși să-l facem pe Mark să accepte această căsătorie.

— Nu vreți să-l scot îngeraș cu orice preț?

— Nu, bineînțeles! Ceea ce doresc este să aflu adevărul, oricare ar fi el. Avem cu toții interesul ăsta. Și acum o să rog să mă scuzați, dar trebuie să mă ocup de soțul meu. De ceva vreme se pare că rolul meu constă mai ales în a-l ține de mână...

Spunea asta fără să se plângă cu adevărat, dar avea o voce destul de resemnată. Când s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat, foarte zveltă în rochia frumoasă din pânză, strâns mulată pe corp, am încercat să-i ghicesc vârsta. Dacă îl cunoștea pe Blackwell de când se născuse Harriet, însemna că trecuse de patruzeci de ani, ca și mine.

Capitolul 4

Păstrasem cheia de la vilă. Am hotărât să mă întorc acolo pentru o inspecție mai amănunțită, din moment ce Damis plecase. Și într-adevăr, asta am constatat de când am intrat. Sufrageria rămăsese la fel ca la prima mea vizită, cu deosebirea că în șemineu erau resturi de hârtii arse; când am încercat să le recuperez, s-au împrăștiat în bucățele. Damis nu considerase necesar să-și ia cu el capodopera, a cărei vopsea proaspătă strălucea încă pe pânză. Am rămas o clipă în fața șevaletului, pentru a încerca să înțeleg semnificația acestei picturi, apoi am coborât la parter.

Dulapurile, comoda, sala de baie și camera alăturată erau goale. La fel și coșul de gunoi și, cu siguranță, conținutul lui fusese ars în marele șemineu din salon. Damis părea să aibă mare grijă să nu lase nicio urmă a trecerii sale.

Cu toate acestea, nu reușise pe deplin, căci am descoperit o bucată de hârtie groasă, îngălbenită, împăturită în așa fel încât să formeze un mic tampon cu care blocase ușa glisantă, ca să nu vibreze în ramă și să se spargă în caz de furtună. Am despăturit-o și am recunoscut unul din plicurile acelea în care companiile aeriene le oferă clienților lor biletele de avion. Provenea de la Mexicana Airlines și avea o inscripție pe interiorul părții pliate: DI Q.R. Simpson, plecare: Guadalajara, 10 iulie, orele 8.40; sosire: Los Angeles, aceeași zi, orele 13.30.

Am scotocit camera în detaliu, la fel și baia, fără să mai descopăr altceva, apoi am urcat înapoi în salon, unde tabloul mi-a atras din nou atenția. De fiecare dată când îl priveam îmi lăsa o altă impresie. Am avut impulsul de a lua pânza pentru a o arăta unui expert, dar

mi-am dat seama că era imposibil: vopseaua era prea proaspătă. M-am hotărât să-l fotografiez.

M-am întors la mașină ca să-mi iau aparatul. Bizarul dric vărgat era acolo, gol. Cerul se înseninase, iar pe nisip se lăfăiau la soare câțiva înotători răzleți. La ceva distanță de țărm, cei șase amatori de surf așteptau în apă valul potrivit pentru a se întoarce pe plajă. Se ivi un val mare și cinci dintre tineri reușiră să rămână în picioare pe creastă, dar una dintre fete se dovedi mai neîndemânatică și dispăru în spumă. Am văzut-o apoi revenind la suprafață și înotând spre placa de surf; o recuperează și se întoarce pe plajă, cu placa pe cap. O așeză pe nisip, mai departe de zona spălată de valuri și urcă pe pământ unde erau parcate mașinile. Avea un bust și umeri de tânără amazoană, dar tremura și părea gata să izbucnească în plâns. Am recunoscut-o pe tânăra drăguță care îmi zâmbise și mi-am permis să-i spun:

— Ați luat ceva apă la bord!

M-a privit ca și cum nu mă vedea. Avea ochii umezi și sălbatici, ca de focă. Luă din dric un mantou bărbătesc și se îmbracă. Era un pardesiu frumos, din tweed maro, care părea foarte scump, dar mă frapă printr-un detaliu curios: pe material erau dăre lungi, albe, urme de sare care păreau să indice că mantoul căzuse în mare. Degetele tinerei tremurau când încheie nasturii mari, din piele maro. Lipsea unul, cel de sus.

— Dacă vă e frig, pot da drumul la încălzire în mașina mea.

— Dispari! făcu ea, întorcându-mi spatele.

Am introdus un film color în aparat și m-am întors în casă, unde am făcut câteva fotografii cu tabloul lui Damis. Apoi m-am întors în oraș și am dat la dezvoltat filmul în regim de urgență, la un fotograf cu care eram prieten. De acolo m-am dus la aeroport, unde am avut norocul să dau la ghișeul Mexicana Airlines peste un tânăr angajat, foarte amabil. După un scurt interogatoriu, acesta mi-a confirmat că Q.R. Simpson făcuse într-

adevăr pe 10 iulie călătoria între Guadalajara și Los Angeles. Harriet Blackwell se afla și ea la bordul aceluiași avion, dar nu exista niciun Burke Damis pe lista de pasageri.

Părea evident că Damis sosise în Statele Unite sub numele de Simpson. Intrând pe teritoriul țării, avea obligația de a dovedi că este într-adevăr cetățean american. Puteam trage concluzia, așadar, că adevăratul nume al lui Damis era Q.R. Simpson. Amabilul meu informator a adăugat că echipajul avionului din 10 iulie se întorsese în Mexic la începutul după-amiezii. Piloții erau încă acolo, dar ei nu vedeau niciodată pasagerii. Din nefericire, stewardul și stewardesa părăsiseră deja aeroportul, dar trebuiau să plece din nou a doua zi dimineață. Așadar, dacă puteam să vin a doua zi dimineață devreme, îi puteam întreba chiar pe ei despre prietenul meu, señor Simpson.

Revenindu-mi optimismul după această discuție, m-am dus la biroul vameșilor și la cel de imigrări, dar funcționarii de serviciu au fost suspicioși în privința mea și s-au uitat la actele mele ca și cum le-aș fi găsit la gunoi. Neputând să scot nimic de la ei, m-am resemnat să apelez la un reprezentant ceva mai amabil al puterii publice, vechiul meu prieten Peter Colton, inspector de poliție atașat cabinetului procurorului. Peter era conștiința în persoană. Văzându-mă intrând în biroul lui, a ridicat o clipă spre mine ochii triumfători, pe deasupra ochelarilor cu lentile semicirculare care alunecaseră pe vârful nasului său mare și agresiv. Apoi termină de citit un raport bătut la mașină în mai multe exemplare, îl semnă, îl așează în cutia de corespondență și îmi spuse, în sfârșit:

— la loc, Lew! Ce mai faci?

— Bine! Țineam să-ți mulțumesc că m-ai recomandat lui Blackwell.

— Nu pari prea încântat, făcu el scrutându-mă. Blackie îți face cumva probleme?

— Ancheta cu care m-a însărcinat este bizară și mă întreb dacă obiectul ei nu este cumva pur imaginar. Îl cunoști de mult timp?

— I-am fost subordonat chiar după război, în Bavaria, și nu pot să-l uit prea ușor. El reprezenta guvernul militar, iar eu conduceam o secție de polițiști militari în civil.

— Ce fel de șef era?

— Un hodorog. Îi plăcea să comande, chiar prea mult, după părerea mea. Simțea mai mult ca sigur nevoia să recupereze. Fusesse ținut în posturi din ariergardă tot timpul războiului, poate ca măsură de siguranță pentru combatanții pe care i-ar fi avut sub ordine. Fapt este că adunase multă amărăciune și asta îl făcea dur față de oamenii lui. Aplica regulamentul nemilos și cu meschinărie. Obsesia lui era să împiedice fraternizarea cu germanii. Oamenii mei aveau deja destul de lucru din cauza crimelor, violurilor și a pieței negre; dar Blackie ar fi vrut să-și piardă nopțile făcând de gardă prin cabarete pentru ca tinerii americani inocenți să nu cadă în mrejele vreunei „Fraulein” devoratoare...

— Nu cumva e vreun obsedat sexual?

— Pe cuvântul meu, răspunse Colton cu un zâmbet răutăcios, n-aș merge cu siguranță până la a afirma una ca asta. Dar este un puritan de viță veche și ceea ce agrava starea lui de spirit era fraternizarea care avea loc sub propriul acoperiș: soția lui era foarte interesată de alți bărbați. De altfel, am aflat după aceea că l-a părăsit.

— Ce fel de femeie era ea?

— Extrem de frumoasă pe vremea aceea, dar o vedeam foarte rar. Are vreo importanță?

— Poate. Fiica ei, Harriet, s-a dus s-o viziteze în Mexic acum câteva săptămâni și acolo s-a combinat cu un tip care, dacă nu e cumva un băiat foarte rău, pare cel puțin dubios. Este un artist, un pictor, pe nume Burke Damis sau poate Q.R. Simpson. Fata l-a adus aici și vrea să se mărite cu el. Blackwell crede că acest personaj nu

vrea decât averea Harrietei. M-a însărcinat să dovedesc că Damis este un vagabond.

— Simpson, ai spus? Damis se folosește din când în când de câte un pseudonim, după părerea ta?

— Deocamdată nu sunt sigur. În schimb, sunt aproape sigur că a intrat în Statele Unite săptămâna trecută sub numele de Q.R. Simpson. Este posibil ca acesta să fie numele lui real. Tu vei fi atât de amabil să lămurești treaba asta. Trebuie doar să faci o simplă cerere la arhivele serviciului central de cercetări criminale, ceea ce nu ți-ar lua prea mult timp, dar ne-ar putea scuti pe noi de multă bătaie de cap. Întotdeauna ai susținut că preferi să împiedici o crimă, decât s-o pedepsești.

— La ce fel de crimă te gândești?

— Nu trebuie să excludem din posibilitățile viitoare omorul comis în scopul de a acapara o avere. Nu afirm că va fi comis, dar țin să scutesc de încercări dureroase o tânără naivă...

— Și pe tine însuși, de anchete neplăcute.

Colton bombănea, dar era interesat. A consimțit să noteze numele Simpson și Damis în carnețel. Privind pendula, care arăta ora 4 după-amiază, îmi spuse:

— Pot întreba la Sacramento dacă liniile nu sunt ocupate și am un răspuns până diseară. Vrei să aștepți în biroul de alături? O să te chem.

Îmi omoram timpul citind de la cap la coadă ziarul poliției. La ora 5, Peter Colton deschise ușa și mă pofti la el în birou. Ținea în mână o hârtie subțire, de fax.

— Nimic de semnalat despre Burke Damis. Dar în ceea ce-l privește pe Quincy Ralph Simpson, e altă poveste: figurează pe lista persoanelor dispărute de cincisprezece zile și, conform soției lui, a plecat de ceva vreme.

— Soția lui? făcui eu, stupefiat.

— Da, ea a semnalat dispariția. Locuiește în nordul statului, în comitatul San Mateo.

I-am mulțumit lui Peter, m-am grăbit la mașină și am pornit spre aeroport. Șansa era de partea mea; am găsit loc în primul avion spre San Francisco.

Se lăsa noaptea când a aterizat avionul. Am luat un taxi pentru a ajunge la Redwood City. Agentul de gardă de la comisariatul central de poliție era un tânăr roșu în obraji, cu privire inteligentă, dar prea puțin cordial. I-am arătat actele mele și i-am spus că mă interesau orice informații legate de Simpson.

— Parchetul din Los Angeles m-a informat că ați semnalat dispariția lui acum circa cincisprezece zile, am zis eu.

După ce cugetă o vreme în tăcere, mi-a răspuns:

— L-ați reperat undeva?

— Este posibil.

— Unde?

— În zona Los Angeles. Aveți o fotografie de-a lui?

— Așteptați aici, mă duc să văd.

Începu să răsfoiască un clasor, dar se întoarse cu mâna goală.

— Îmi pare rău, zise el, nu găsesc. Dar pot să vă dau semnalmentele lui. Talie medie, între 1,72 și 1,75; corpolență medie, de asemenea, între 75 și 80 de kilograme; păr negru. Nu pot să vă precizez culoarea ochilor. Fără cicatrice sau semne distinctive. În jur de treizeci de ani. E omul dumneavoastră?

— Posibil, am replicat eu cu răceală. S-a emis cumva un mandat de arestare pe numele lui Simpson?

— Din câte știu eu, nu, doar că nu-și mai îndeplinește obligațiile față de familie. Dar n-a depus nimeni plângere împotriva lui. De ce credeți că este căutat?

— Pentru că știți semnalmentele lui pe dinafară.

— Îl cunosc sau mai degrabă l-am întâlnit deja.

— În ce împrejurări?

— Amice, nu sunt obligat să povestesc altcuiva ce fac și ce văd, în afară de șefii mei. Dacă doriți informații

mai detaliate trebuie să mergeți mai sus și să discutați cu băieții.

— Căpitanul Royal este la el în birou?

— Nu, nu e de serviciu și n-aș vrea să-l deranjez acasă. Îl cunoașteți bine?

— Am lucrat cu el într-o anchetă.

— În care?

— N-am obiceiul să povestesc tot ce fac, amice, i-am întors-o, scurt. Îmi puteți da adresa doamnei Simpson?

Luă o carte de telefon de pe masă și mi-o înmână fără alte comentarii. Q.R. Simpson figura la adresa 2160, bulevardul Marvista. Șoferul meu m-a informat că asta era lângă Luna Bay: o cursă de cel puțin cinci dolari. M-a dus acolo peste dealurile cufundate în noapte și am avut ceva probleme să găsesc ținta vizitei mele, căci în această periferie vastă toate străzile și casele semănau și toate erau la fel de părăginite și prost întreținute. Locuința familiei Simpson părea aproape părăsită. În lumina farurilor, gazonul din grădină arăta ca un maidan. O cabrioletă Ford veche era parcată în locul strâmt disponibil; capota era șifonată pe spate.

L-am rugat pe șofer să mă aștepte și am sunat la ușă. Imediat răspunse o tânără și deschise destul de greu ușa, pentru că lemnul se umflase. Era o femeie brunetă, subțirică, drăguță, nervoasă, cu buze senzuale și ochi foarte negri. Purta o rochie neagră scurtă și strânsă pe trup, care lăsa la vedere picioarele fără cusur și îi puneă în evidență bustul.

— Asta nu e oră la care să deranjați lumea! spuse ea. Ce vreți?

— Dacă sunteți doamna Simpson, aș vrea să vă vorbesc despre soțul dumneavoastră. Ați semnalat dispariția lui, nu-i așa?

— Da. Deja sunt două luni de când nu l-am mai văzut și asta nu mă deranjează deloc. Nimeni n-are nevoie de el!

Vocea ei răgușită trăda nu numai furie, ci și durere.

— Cine e acolo, la volanul mașinii dumneavoastră? adăugă ea încruntând sprâncenele.

— Șoferul taxiului, l-am rugat să mă aștepte.

— A! făcu ea schimbând tonul. Am crezut o clipă că e Ralph și îi e frică să vină.

— Nu, nu e Ralph. Dar spuneți-mi, dacă a plecat de două luni, de ce ați semnalat dispariția lui abia acum cincisprezece zile?

— Mai fugise și altădată. Dar niciodată atâta timp. Atunci a trebuit să mă întorc la muncă, la hotel și patronul, domnul Haley, mi-a zis că trebuie să-i previn pe copoi. De altfel, chiar și cu ce câștig acum nu pot plăti în continuare singură toată casa. Doar că n-a folosit la nimic să alertez poliția. Nu fac aproape nimic, decât dacă le dovedești că a avut loc o crimă.

Făcu o mutră expresivă și mă întrebă:

— Dumneavoastră sunteți de-acolo?

— Sunt detectiv particular și mă numesc Archer. Am întâlnit astăzi un bărbat care ar putea fi soțul dumneavoastră. Îmi permiteți să intru?

— La naiba, așa ar trebui...

Mă conduse într-un salon micuț, foarte curat și mobilat cu zgârcenie. Mă invită să iau loc pe divan și se așeză la extremitatea cealaltă, aplecată în față, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Ei bine, întrebă ea, unde l-ați văzut?

— La Malibu.

l-am răspuns distrat, căci atenția mi-a fost atrasă imediat de o pânză agățată pe perete, deasupra televizorului. Era un portret care semăna cu doamna Simpson, pictat în ulei, de un amator. M-am dus să-l examinez de aproape.

— Ar vrea să mă reprezinte pe mine, spuse ea din spatele meu.

— Vă seamănă destul de bine. Soțul dumneavoastră l-a pictat?

— Da. E una din maniile lui. S-a gândit chiar o vreme să facă asta ca meserie, dar un pictor adevărat pe care-l cunoștea l-a descurajat, zicându-i că nu are destul talent. Și toată viața lui a fost la fel: se aruncă plin de speranță într-o muncă și în cele din urmă nu ajunge la nimic. Deci acum, din câte am înțeles, freacă menta la Malibu, în timp ce eu muncesc aici pe rupte. Ce Dumnezeu învârte pe-acolo?

În timp ce vorbea, am luat de pe televizor o cărticică. Cu colțurile îndoite, foarte uzată, această carte, singura vizibilă din cameră, era intitulată *Arta de a fi un bun detectiv*. Răsfoind-o, am văzut că numeroase pasaje fuseseră subliniate și că unele erau marcate prin crochiuri proaste schițate pe margine. Remarcând expresia mea surprinsă, doamna Simpson reluă:

— Și asta a fost una din toanele lui Ralph: să devină un mare detectiv și să se scalde în bani. Firește, a lăsat-o baltă. De altfel, un tip pe care-l cunoștea în poliție i-a spus că din moment ce avea cazier judiciar...

Se opri și duse mâna dreaptă la gură.

— Aha, am zis eu, lăsând cartea, deci a fost condamnat?

— Nu tocmai. Era un fel de a vorbi, făcu ea trecând în defensivă, cu o privire dură. Tot nu mi-ați spus ce făcea la Malibu.

— Nici măcar nu sunt sigur că este vorba de soțul dumneavoastră.

— Descrie-mi-l!

În timp ce-i făceam portretul lui Damis, mi s-a părut că citesc în privirea ei un soi de încuviințare, dar cu toate acestea declară pe un ton categoric:

— Nu, nu era el.

— Aș vrea să fiu sigur. Aveți o fotografie de-a lui?

— Nu. Nu s-a lăsat fotografiat niciodată.

— Nici măcar în ziua nunții?

— Ba da, au făcut o poză cu noi doi, dar Ralph n-a luat-o de la fotograf. Asta s-a întâmplat la Reno și când

ajunge acolo își petrece timpul jucând: nu se poate abține.

— Se duce des acolo?

— Ori de câte ori poate. La început, mergeam și eu cu el și mi se părea amuzant. După aceea mi-am schimbat părerea. Și asta din cauză că pasiunea lui pentru jocurile de noroc nu ne-a lăsat niciodată să punem vreun bănuț deoparte.

M-am așezat din nou pe divan, ceva mai aproape de ea.

— Cum își câștigă Ralph traiul?

— Oh! Face orice găsește. Nu și-a terminat studiile. Fiind foarte priceput ca bucătar, a avut câteva ocazii bune să câștige bani frumoși, dar nu-i convenea orarul de lucru. Același lucru pentru meseria de barman, pe care a practicat-o o vreme. A avut, de asemenea, câteva locuri bune ca valet de cameră, dar este prea mândru pentru genul ăsta de slujbă. Până la urmă cred că e prea mândru pentru orice gen de slujbă și că din cauza asta m-a lăsat baltă, conchise ea cu amărăciune.

— Când a plecat, mai exact?

— Așa cum v-am spus, acum două luni, în noaptea de 18 mai. Se întorsese dintr-o călătorie în Nevada și a plecat imediat la Los Angeles. Cred că s-a întors acasă doar ca să-mi ceară mașina. Dar am refuzat să rămân aici, singură-singurică și departe de lume, fără mașină. Până la urmă, a cedat și l-am condus la stația de autobuz.

— Ce voia să facă la Los Angeles?

— Când a încercat să-mi ia mașina, mi-a îndrugat o poveste pe care n-am crezut-o. Zicea că e însărcinat cu o misiune secretă, în „mediu”. Dar deja îmi mai trăsese țeapa asta când a lucrat într-un bar de noapte: susținea că poliția îi dă bani ca să vândă ponturi despre traficanții de droguri. A visat dintotdeauna să fie copoi, să știți.

— Dar n-a putut din cauza cazierului judiciar.

— Nu are cazier judiciar.

— Să fim serioși! Abia mi-ați spus-o cu gura dumneavoastră.

— Vi s-a părut! În orice caz, m-am săturat și sunt obosită. Mă duc să mă culc.

Spunând asta, se ridică și se duse la ușă, apoi adăugă pe un ton ferm:

— Puteți pleca. Cel pe care l-ați văzut nu era Ralph!

— Nu sunt foarte convins, am replicat, fără să mă ridic. Dar să lăsăm asta. Pe mine, unul, mă interesează Ralph. Pe dumneavoastră nu?

— Bineînțeles că da! La urma urmei sunt căsătorită cu el sau cel puțin așa aveam impresia... Dar am o senzație foarte ciudată aici, făcu ea, ducând mâna dreaptă la sânul stâng. Cred că m-a părăsit pentru alta și că asta era vestita lui misiune secretă...

— Știți cine este cealaltă femeie?

— Nu, e pur și simplu o senzație de-a mea. Dacă nu pentru asta, atunci de ce ar dispărea un bărbat definitiv?

Aș fi putut să-i dau diverse motive, dar m-am abținut și m-am mulțumit doar să-i răspund:

— Atunci când a plecat, a pomenit ceva despre o călătorie în Mexic?

— Nu.

— A fost în Mexic în trecut?

— Nu cred, altfel mi-ar fi spus.

— Manifestase vreo intenție de a părăsi țara?

— Nu în ultimul timp. Păstrase o amintire frumoasă din Japonia, unde a stat în timpul războiului din Coreea și i-ar fi plăcut să se întoarcă acolo. Dar stați puțin! Mi-amintesc că și-a luat cu el certificatul de naștere. Să fie o dovadă că avea intenția de a ieși din Statele Unite?

— Tot ce se poate. Așadar, a luat acest act cu el la Los Angeles?

— Da, dar mă rugase să i-l aduc cu cincisprezece zile mai devreme, înainte de a pleca în Nevada, unde trebuia să-și depună cererea pentru o slujbă.

— Ce fel de slujbă?

— Nu mi-a spus. Of! Probabil că m-a dus de nas și de data asta... Credeți că a părăsit țara?

Dar în momentul acela țârâitul unui telefon răsună din altă cameră. Tresări și ieși repede din salon.

Am auzit-o prezentându-se, apoi tăcere și, în fine, bolborosi:

— Nu pot să cred... Nu, nu poate fi el... Nu se poate să fie mort!

M-am repezit în bucătărie. Stătea sprijinită cu coatele pe masă, aproape de aparat și ținea receptorul la o oarecare distanță de ureche, ca și cum ar fi fost un obiect periculos. Pupilele dilatate nu păreau să vadă nimic.

— Cine este, doamnă Simpson? am întrebat.

Cu foarte multă dificultate mi-a răspuns:

— Un polițai... un polițai din sud... Zice că Ralph a murit...

— Dați-mi telefonul, vă rog! Lew Archer la telefon, am anunțat. Sunt detectiv particular și lucrez cu acordul Parchetului din Los Angeles.

— Aha! Ne-au interogat telefonic în seara asta. Aveam un cadavru neidentificat când ne-a sunat inspectorul de la criminalistică, un anumit Colton... Nu știu dacă îl cunoașteți.

— Da, îl cunosc. Cu cine vorbesc?

— Cu sergent Wesley Leonard, de la comisariatul din comitatul Citrus. Am semnalat deja la Los Angeles descoperirea unui trup neidentificat și domnul Colton a sunat ca să întrebe dacă nu cumva era vorba de un anumit Quincy Ralph Simpson, dat dispărut. Îmi cer scuze, dar raportul care semnala dispariția lui Simpson e de negăsit aici. Ori n-a ajuns niciodată la noi, ori s-a pierdut... Cu toate acestea, am reușit să identificăm cadavrul. Doamna Simpson poate veni aici?

— Cred că da. De ce a murit?

— Greu de spus, căci buldozerul l-a cam șifonat când l-a dezgropat.

— Cum așa?

— Stați să vă explic, făcu polițistul. Se construiește o șosea nouă la periferia din vestul orașului și statul a ordonat demolarea mai multor case vechi nelocuite. Or, nefericitul era îngropat și nu foarte adânc, în spatele uneia dintre casele pe care le-au dărâmat.

— De cât timp este mort?

— Medicul legist a estimat că de vreo două luni. Pentru că solul era foarte uscat, corpul s-a păstrat în stare destul de bună. Important este să aflăm despre cine este vorba. Când poate veni doamna Simpson?

— Chiar în noaptea asta, dacă găsim avion.

— Perfect! Vă aștept la comisariatul din Citrus.

Imediat cum am pus receptorul în furcă, doamna Simpson a început să țipe:

— Ah, nu, nici vorbă! Nici nu mă mișc de aici!

Se vârâse într-un colț al bucătăriei, în spatele frigiderului, ca și cum ar fi vrut să se ascundă.

— Trebuie să mergeți. Ca să-l identificați.

— În primul rând, nu cred că e el, făcu ea și-apoi, dacă totuși este el, nu vreau să-l văd mort. N-am văzut niciun mort în viața mea...

— Morții nu fac niciun rău, am spus. Doar cei în viață.

Când am vrut s-o apuc de braț, am descoperit că era rece ca gheața. M-a respins cu violență.

— Luați o gură de ceva, am sfătuit-o. O să vă simțiți mai bine după aia. N-aveți nimic de băut aici?

— Nu beau niciodată alcool, mormăi ea.

Am deschis dulapul, am scos un pahar și, după ce l-am umplut cu apă, i l-am întins. Tremura atât de tare că i-a curs puțin lichid pe bărbie și pe gât.

În cele din urmă, am reușit s-o conving și am sunat la aeroport. Puteam lua un avion la ora 22.30, direct până în Los Angeles. Așa am și făcut. Mi-am recăpătat mașina pe aeroportul din Los Angeles și spre miezul nopții am ajuns la Citrus Junction. Era o aglomerare

curioasă și recentă, situată în mijlocul plantațiilor de portocali care se întindeau cât vedeai cu ochii. Se construiau drumuri noi, cu mașini imense care dormeau în noapte ca niște enormi saurieni. Contrar obiceiurilor din Los Angeles, care nu era totuși foarte departe, nu erau deschise decât două baruri și întreg orașul se afla deja cufundat în somn.

— Ce cătun infect! zise Vicky Simpson.

— N-o să stați mult aici.

— Nici n-aș putea, de altfel. Sunt falită până la sfârșitul săptămânii.

— Nu vă faceți griji. Poliția se va ocupa de dumneavoastră. Haideți! am spus coborând din mașină.

În comisariat mirosea a aer închis, ca un geamantan vechi ținut mult timp în pod. Agentul de gardă mă informă că sergentul Leonard era la morgă, o clădire vecină cu primăria, în incinta căreia se afla comisariatul. Ținând-o pe Vicky de braț am traversat o grădină care mirosea plăcut a garoafe și am intrat pe un hol unde domnea mirosul mai puțin plăcut de formol. Însoțitoarea mea se cramponă de brațul pe care i-l oferisem.

— Nu pot să merg acolo, suspină ea.

— Hai, curaj! am îndemnat-o eu. Trebuie. Închipuiți-vă că nu este Ralph...

În fundul holului se afla o cameră luminată, a cărei ușă era deschisă. Am intrat, trăgând-o pe doamna Simpson după mine. Între cei patru pereți goi ai încăperii, un coșciug gol era așezat într-un colț, pe un suport din lemn. Din lateral se deschise o ușă și un ofițer de poliție se îndreptă spre noi. Era sergentul Leonard, un tip solid, de vreo patruzeci de ani, cu burta destul de proeminentă și la fel de amabil cum se arătase la telefon. Am făcut prezentările. Se înclină aproape exagerat de mult și declară:

— Foarte onorat, doamnă! Vă mulțumesc mult că ați consimțit cu atâta amabilitate să faceți această călătorie.

— N-am avut încotro, răspuse ea. Unde e?

— Medicul legist îl examinează.

— Poftim? Vreți să spuneți că trăiește?

— Din păcate, nu, doamnă! E mort de multă vreme. Îmi cer scuze, dar doctorul e în mijlocul autopsiei, încearcă să depisteze cauza morții.

Femeia se clătină și abia am avut timp s-o prind de umeri, ca să nu se prăbușească. Leonard mă ajută să o conduc într-o cameră alăturată, unde se ghemui pe un divan, cu picioarele sub ea. Cu o voce onctuoasă, dictată mai mult ca sigur de împrejurări, Leonard îi spuse, aplecat spre ea:

— Vă rog să așteptați puțin, doamnă, domnul doctor White o să-l aranjeze ca să-l puteți identifica. Dar poate vreți să vă aduc ceva de băut?

— Plecați de-aici amândoi și lăsați-mă în pace! răspuse ea mânioasă. N-am nevoie de nimic!

L-am urmat pe Leonard în sala de autopsie. Cadavrul zăcea pe o masă emailată, într-o stare de nedescris. După două luni în pământ și o autopsie, nu mai avea formă umană; cu toate acestea, am constatat imediat că nu semăna deloc cu Burke Damis. Doctorul White tocmai cosea o ultimă incizie, iar mâinile lui acoperite cu mănuși chirurgicale păreau artificiale. După ce termină, legistul acoperi cadavrul cu o pânză cernită, până la bărbie.

— Ce ați găsit, domnule doctor? L-am întrebat.

— Perforație a inimii, în ventriculul stâng, cu o armă care seamănă cu un pumnal.

Își scoase mănușile și se duse să se spele pe mâini. În timp ce apa curgea cu zgomot în chiuvetă, adăugă:

— Contuziile vizibile de pe cap sunt, după părerea mea, recente și au fost provocate de buldozerul care l-a dezgropat.

— În ce zi s-a întâmplat asta? l-am mai întrebat.

— Vineri după-amiază, răspunse Leonard.

— Și în ziua aceea ați examinat cadavrul, domnule doctor?

— Nu, făcu doctorul ștergându-se pe mâini. Nu mi s-a dat ordin să fac vreo autopsie atunci dintr-un motiv foarte simplu: procurorul și șeriful erau amândoi la o reuniune politică importantă, la Sacramento.

— De altfel, adăugă repede Leonard, pentru a salva aparențele, rana de-abia se vedea din exterior.

Rolul meu nu consta nicidecum în a le face morală, așa că m-am mulțumit să spun, dornic să mă asigur de cooperarea lor:

— S-a găsit arma crimei, acest pumnal?

— Imposibil! răspunse Leonard făcând un gest de neputință. Buldozerele au răscolit totul. De altfel, probabil că le-ați văzut când ați venit.

— Da, așa e. Pot să o aduc pe doamna Simpson?

Cu acordul lor, m-am întors în sala de așteptare.

Vicky se liniștise și s-a îndreptat foarte curajoasă spre scena macabră. Nu i-a luat decât o clipă să declare:

— Da, el este, e Ralph. Ce i s-a întâmplat?

— A primit o lovitură de pumnal în inimă, acum două luni, doamnă, răspunse Leonard.

— Așadar, de atunci e mort?

Această revelație păru să o bulverseze chiar mai mult decât vederea sărmanului Simpson. S-a răsucit pe călcâie cu o mișcare bruscă și am însoțit-o înapoi în sala de așteptare.

— Știți cine ar fi putut să-l ucidă? am întrebat-o.

— De unde să știu? Nici măcar n-am auzit de văgăuna asta până acum!

— Mi-ați spus astăzi după-amiază că Ralph era plătit de poliție ca să fie informator.

— Așa mi-a zis el, în orice caz, dar n-am idee dacă era adevărat și, oricum, asta s-a întâmplat mult mai demult.

— Ralph avea relații cu infractorii?

— Nu, nu era genul lui.

— Dar dumneavoastră mi-ați spus că avea cazier judiciar!... Hai, nu mai negați. La ce bun? Acum nu mai riscați să-i faceți rău.

— A! A fost o prostie de copii! La școală intrase într-un anturaj prost și a fost prins fumând marijuana și din cauza asta a petrecut o vreme într-o casă de corecție. Asta-i tot.

— Nu v-a vorbit niciodată de un anume Burke Damis?

— Nu.

— Damis este tipul pe care l-am întâlnit la Malibu și ale cărui semnalmente vi le-am dat. Este un pictor care, din câte se pare, s-a servit de numele soțului dumneavoastră.

— Dar de ce ar fi făcut asta?

— Poate pentru că îi este rușine de propriul nume. Sunt aproape sigur că l-a folosit pentru a intra din Mexic în Statele Unite, săptămâna trecută. Așadar, ziceți că numele Burke Damis nu vă spune nimic?

— Absolut nimic.

— Iar descrierea pe care v-am făcut-o nu corespunde nici unei persoane pe care o cunoașteți?

— Nu. De altfel, în halul în care sunt nu mi-aș recunoaște nici fratele dacă ar intra acum în cameră. Aveți de gând să mă lăsați odată în pace?

Leonard veni la noi. Auzise, fără îndoială, discuția noastră și hotărâse că e momentul să intervină. Era un bărbat plin de bunătate și declară imediat că soția lui o să aibă grijă de Vicky pentru restul nopții. L-am mulțumit și m-am întors în viteză la mine acasă. După un duș foarte cald și un whisky foarte rece am fost fericit să-mi regăsesc patul.

Capitolul 5

În noaptea aceea am avut un vis care mă bântuia de mulți ani, sub o formă sau alta. Mă aflam la colegiu, în ultimul an, înaintea examenelor. O fată așezată la pupitrul alăturat îmi zâmbea compătimitor și-mi zicea: „Sărmanul meu Lew, o să pici”. Eram nevoit să recunosc în sinea mea că probabil avea dreptate. Examenele semănau cu supliciile acelea din purgatoriu, imposibil de depășit pentru păcătos, iar îngerii care vegheau pe culmi țineau în mâini toate cărțile pe care nu le citisem. „Ce-o să se întâmple cu tine?”, întreba tovarășa mea. Nu aveam nici cea mai vagă idee și întrucât nu răspundeam nimic, ea zicea, clătinând cu tristețe din cap: „Va trebui să înveți o meserie”. Cam ăsta era cadrul general al visului pe care îl aveam adesea. Dar de data aceasta se termina altfel. I-am răspuns fetei, pe același ton ironic: „Deja am o meserie, muiere. Sunt detectiv și o să auzi de mine”. M-am trezit foarte bine dispus. Visul meu nu se terminase niciodată așa. Oare trebuia să înțeleg de-aici că reușisem să-mi fac un nume? Nu eram prea convins. Toată viața se scurgea în acest scop, de a escalada imposibilele pante ale purgatoriului, pe diverse itinerare și acest urcuș nu se termina niciodată...

Pe măsură ce mă dezmeticeam, gândurile mele se îndreptară încet-încet spre afacerea Blackwell și dintr-odată euforia mea s-a risipit. În realitate, aveam deja două afaceri Blackwell, legate, desigur, dar distincte, căci una mă privea personal, iar cealaltă era treaba autorităților. Tratatul de uniune care le lega nu era lipsit de claritate, în pofida dimensiunilor sale minuscule: era plicul pe care scria numele Q.R. Simpson, uitat de Burke Damis sau de altcineva în vila lui Blackwell de pe malul mării. Țineam morțiș să descopăr explicația acestui tratat de uniune și, dacă se putea, fără amestecul

poliției. Era posibil ca Damis să fi ajuns întâmplător și fără nicio vină în posesia plicului pe care îl folosisese ca să blocheze ușa. M-am gândit îndelung la anchetă și m-am sculat prea târziu ca să mai ajung să-i dau raportul lui Peter Colton despre rezultatul călătoriei mele.

Înainte de a ieși, m-am gândit dintr-odată că afacerea Blackwell mă făcea să utilizez avionul mai mult decât orice alt mijloc de transport. Absolut la întâmplare mi-am luat din valiză certificatul de naștere, dar fără a ști prea bine de ce și m-am îndreptat spre aeroport. Prietenul meu, angajatul de la Mexicana Airlines, mă întâmpină ca pe un frate mai mare dispărut de multă vreme. Echipajul care mă interesa, mi-a spus el, se afla la restaurant și bea o cafea înainte de îmbarcare; i-am recunoscut cu ușurință pe steward, mare și brunet și pe stewardesă, mică, drăguță și roșcată.

Într-adevăr, i-am găsit fără nicio problemă la una din teighelele lungi din sala ticsită de clienți. M-am cocoțat pe un taburet lângă tânăra stewardesă; aceasta discuta în spaniolă cu stewardul și am așteptat un moment propice pentru a mă prezenta fermecătoarei domnișoare Gomez, care mi-a răspuns cu un accent plăcut:

— Încântată, domnule! Cu ce vă pot ajuta?

— Aș avea nevoie de o mică informație, i-am spus. Acum opt zile, un bărbat și o femeie pe care îi cunosc au venit de la Guadalajara la Los Angeles la bordul avionului dumneavoastră. Asta se întâmpla pe 10 iulie. Poate că vă mai amintiți de ei, măcar de unul dintre ei. Femeia este înaltă și blondă, cam de vârsta dumneavoastră; în general este elegantă, poartă de multe ori ochelari negri și o cheamă Harriet Blackwell.

— Mi-o amintesc foarte bine pe domnișoara Blackwell, făcu stewardesa înclinând capul. O persoană foarte plăcută. Sper că e bine, sau are probleme?

— Cred că e bine. De ce întrebați?

— Pentru că m-am gândit la ea de mai multe ori după călătoria aceea.

— Aveți vreun motiv anume?

— Ei bine, după aterizare am văzut-o din nou la vamă și avea un aer atât de emoționat încât am crezut că o să se prăbușească. M-am apropiat de ea și am întrebat-o dacă o pot ajuta cu ceva. Însoțitorul ei mi-a răspuns sec că era totul în regulă. Am priceput că nu voia să pun întrebări și mi-am văzut de treabă.

— Puteți să mi-l descrieți pe bărbatul acela?

— Foarte ușor. Era un bărbat foarte frumos.

Semnalmente pe care mi le dădu corespundeau perfect cu cele ale lui Damis.

— Cum îl chema? am întrebat în continuare.

Nu-și mai amintea, iar stewardul nici atât.

— Cine mi-ar putea spune? am întrebat eu.

— Dumneavoastră, replică ea rece, din moment ce sunteți prieten cu ei.

— Nu, am spus pur și simplu că îi cunosc.

— Aha! Au necazuri?

— Iată o întrebare interesantă. Ce v-a făcut să-mi puneți întrebarea aceasta, domnișoară?

— Dumneavoastră. Păreți că vreți să-i prindeți cu ceva.

— Da, poate pe el, dar pe ea în niciun caz. Au călătorit împreună, pe locuri alăturate?

— Da. S-au îmbarcat la Guadalajara. Inițial, am crezut că sunt proaspăt căsătoriți, în luna de miere, dar nu aveau același nume.

— Pe el cum îl chema?

— V-am spus deja că nu mai țin minte. Dacă găsesc lista cu pasageri de la călătoria respectivă...

— Fiți vă rog drăguță și căutați-o, vreți?

— Sunteți cumva de la poliție?

— Nu. Fac o anchetă privată.

— Aha, bine... Și unde v-aș putea da un răspuns?

— La bordul avionului, dacă mai aveți un loc pentru mine.

M-am uitat la ceas: avionul nu pleca decât peste o jumătate de oră.

— În timpul săptămânii, ca acum, răspunse ea, nu sunt niciodată toate locurile ocupate.

Am constatat la ghișeu că avea dreptate și am luat un bilet dus-întors pentru Guadalajara, fără a-i preciza amabilului mexican data întoarcerii. De la un ghișeu alăturat mi-am procurat un card de turist, pe care funcționarul mi-l înmână aproape fără să se uite la certificatul meu de naștere. În fine, am profitat de ultimele minute disponibile pentru a-i da un telefon lui Blackwell. A răspuns de la primul țârâit, ca și cum ar fi stat la pândă lângă aparat. L-am întrebat dacă avea vești de la Harriet.

— Nu și nici nu prea am speranțe, îmi răspunse el cu o voce răgușită și disperată. Nici dumneavoastră, nu-i așa?

— Nu, dar m-am ocupat mult de afacere și ieri seară ancheta mea m-a dus în împrejurimile San Francisco. Pe scurt, am descoperit că s-ar putea ca Damis să fie amestecat într-o crimă acolo.

— O crimă? repetă el cu o voce atât de șoptită că abia îl auzeam. Doar nu vreți să spuneți... că Harriet a fost asasinată?

— Nu. Este vorba de un anumit Simpson, care a fost ucis cu o lovitură de pumnal în inimă, acum două luni, la Citrus Junction. Încerc să aflu care era relația dintre Damis și Simpson. Pentru asta ar trebui să cunosc trecutul și identitatea exactă a lui Damis. Cred că cea mai bună metodă de a afla ce mă interesează este să ajung cu ancheta până la întâlnirea dintre el și Harriet. Așadar, dacă sunteți de acord, o să plec în Mexic. Asta o să vă coste cu două sute de dolari mai mult.

— Banii nu contează. Mergeți acolo, bineînțeles, dacă vă ajută să vă atingeți scopul.

— Nu pot să garantez rezultatul, am replicat eu, dar cred că e bine să încercăm. Îmi puteți da adresa soției dumneavoastră, de la Ajjic?

— N-o știu, dar orice membru al coloniei americane vă poate spune unde stă. Pauline n-a trecut niciodată neobservată.

— Acum se numește doamna Hatchen?

— Da, exact. Noroc!

Auzindu-l, am avut impresia clară că nici el nu mai credea în noroc. Fără a mă lăsa influențat de pesimismul lui, am alergat la avion. Nu era decât pe jumătate plin și aveam un loc bun lângă hublou, deasupra aripii stângi. Când simpatica roșcată m-a condus la locul meu, am remarcat că mă privea ciudat. Los Angeles a dispărut foarte repede în depărtare, în vreme ce avionul prindea viteză. Imediat, stewardesa a venit lângă mine și s-a așezat în fotoliul liber de alături. Ținea în mână un ziar. Nu arăta deloc bine, deși era machiată frumos.

— Am găsit fișa de zbor din 10 iulie, mă anunță ea. Însoțitorul domnișoarei Blackwell se numește Q.R. Simpson.

— Exact așa credeam și eu, am zis.

— A, chiar așa? făcu ea, cu un aer acuzator. Atunci de ce nu mi-ați spus că seșor Simpson a murit?

— Pentru că n-am știut.

Era doar pe jumătate adevărat, dacă mă gândeam la personajul pe care-l numeam Simpson.

— De unde știți, domnișoară? am adăugat eu.

Mi-a întins ziarul și mi-a arătat cu unghia ei strălucitoare un mic articol de ultimă oră, în josul primei pagini.

Era conceput astfel:

„Identificare tardivă a victimei unui omor.

Cadavrul lui Quincy R. Simpson, care a fost descoperit vinerea trecută îngropat la Citrus Junction,

asasinat cu o lovitură de pumnal în inimă, a fost identificat oficial ieri noapte de către văduva sa. Victima, dispărută de două luni, locuia în comitatul San Mateo. Poliția crede că este vorba de o reglare de conturi între gangsteri; aceasta este, în orice caz, opinia sergentului Wesley Leonard, de la comisariatul din Citrus...”

— Mi-ați zis că faceți o anchetă privată. Este pe subiectul acestei crime? mă întrebă domnișoara Gomez.

— Așa se pare, nu?

— Și suspecțați un mexican? protestă ea cu patriotism.

— Nu. Un nord-american.

Răspunsul meu o ușură, dar nu pentru mult timp, căci reluă:

— Săraca domnișoara Blackwell! Era atât de topită după el! Tot drumul s-a uitat la el ca la un... ca și cum ar fi fost un sfânt! Și nu era decât un gangster!

— Tare mă îndoiesc!

— Bine, dar în ziar scrie de o reglare de conturi.

Se încruntă și rămase pe gânduri. Cât despre mine, ambiguitatea situației începea să mă agaseze. În ciuda dovezilor care se acumulasă împotriva lui Damis, țineam să rămân complet imparțial și obiectiv până la sfârșitul anchetei. Așa că m-am simțit ușurat când tânăra însoțitoare de zbor mă părăsi pentru a-și îndeplini obligațiile.

Avionul survola marea, dar țărmul era încă vizibil. Aerul era de o transparență perfectă. Imensitatea pustie din California de Jos, fără cel mai mic semn de viață umană, vegetală sau animală, mă făcu să mă gândesc la malurile interminabile și cumplite din *Infernul* lui Dante. În soarele care apunea, umbra dealurilor gălbui se alungea în văile uscate. Peisajul rămase același vreme de zeci de kilometri, dar, din fericire, totul are un sfârșit și am regăsit în fine desenul verde maroniu al câmpurilor

cultivate. Domnișoara Gomez îmi aduse cina și se destinse puțin.

— Vă place călătoria, domnule?

M-am limitat să-i mulțumesc scurt. Am ajuns la Mazatlan când soarele apunea într-o îmbrățișare feerică. În lumina purpurie a apusului reflectat de valuri n-am văzut decât un cargo ancorat în port, în mijlocul unei flote de vase pescărești. La celălalt capăt al orașului și dincolo de aerodrom clădirile noi se întindeau de-a lungul coastei, evocându-mi un soi de Copacabana în miniatură.

Toți pasagerii au fost rugați să debarce și să meargă la biroul administrației pentru a-și viza actele. Pe hol, un tânăr mexican vindea marionete și am fost frapat de brațele sale slabe: erau aproape la fel de subțiri ca acelea ale păpușilor. Șirul lung de pasageri înainta lent în căldura sufocantă și umedă și mi-a venit rândul să trec și eu prin fața biroului uzat, la care stătea un funcționar în cămașă cu mânecă scurtă, descheiată la gât. Fața lui, foarte ciupită de vărsat, făcea ca întrebarea pe care mi-a pus-o să pară și mai pertinentă:

— *Certificado de vacunacion, señor?*

Nu știam că era nevoie de așa ceva. Nu mă avertizase nimeni. Fără îndoială, era destul de stupid să-i spun asta, dar am făcut-o și s-a aplecat spre mine pentru a răspunde, cu un aer mai degrabă dezolat, decât iritat:

— Va trebuie un certificat de vaccinare, domnule, altfel nu vă pot lăsa să intrați în Mexic.

— De unde pot face rost de unul?

— Vă vaccinăm *ahora*, chiar aici, pe loc.

Un tânăr în uniformă verde-oliv mă conduse într-un birou situat în celălalt capăt al clădirii. Acolo, o femeie masivă, cu tenul foarte închis și cu un zâmbet matern, mă întâmpină într-o cameră ai cărei pereți văruiți erau foarte scorojiți. Notă numele și adresa mea pe o fișă și îmi spuse:

— Nu vă speriați, n-o să vă doară deloc. Scoateți-vă haina, vă rog, și suflecați-vă mâneca stângă.

Mă înțepă cu o mână fermă și expertă.

— Perfect, declară ea. Ați fost foarte cuminte. Se mai întâmplă că unora dintre călători să li se facă rău. Puteți să vă îmbrăcați la loc. Măine veți avea o reacție ușoară.

Încheindu-mă la haină, am întrebat-o:

— Vaccinați mulți pasageri?

— Cel puțin doi sau trei pe zi.

Absolut la întâmplare am riscat o întrebare:

— Un bărbat pe care îl cunosc a trecut pe aici acum o lună sau două, venind din Los Angeles și mă întrebam dacă l-ați vaccinat. Îl cheamă Quincy Ralph Simpson.

În timp ce scotocea în fișier, i-am dat semnalmente lui Burke Damis și mi-a răspuns:

— Da, într-adevăr, îmi amintesc de dânsul. Avea bicepșii mari, ca ai dumneavoastră, dar nu-i plăceau injecțiile și a încercat să mă mituiască să-i dau un certificat fără să-l înțep. Uite și fișa lui: a fost vaccinat la 20 mai.

Asta însemna că Damis intrase în Mexic la două zile după ce adevăratul Simpson și-a părăsit căminul pentru ultima dată. Asta însemna, de asemenea, că Simpson fusese asasinat probabil între 18 și 20 mai și, fără îndoială, de către bărbatul care se folosea de numele lui.

— Un bărbat foarte frumos, foarte simpatic, continuă infirmiera. După injecție am stat puțin de vorbă.

Am cedat locul unui cuplu tânăr, căruia i se spusese că trebuia să fie vaccinat la sosirea în Mexic.

Infirmiera îi linișți pe cei doi pe un ton matern; în scurt timp, aceste formalități au luat sfârșit și avionul a putut pleca din nou. Drumul de la Mazatlan la Guadalajara a fost scurt, dar am ajuns la destinație pe o ploaie torențială. Până am fugit de la avion la aerogară m-am udat până la piele. Am schimbat câțiva dolari uzi flească pe pesos uscați și am rugat funcționara de la ghișeu să-mi cheme un taxi al cărui șofer să știe engleză.

După câteva clipe, băiatul pe care-l trimisese să caute se întoarse însoțit de un bărbat cu mustața și impermeabilul pline de apă.

— Unde vreți să mergeți, domnule? mă întrebă el.

— La Ajijic, dacă există vreun hotel acolo.

— Da, domnule, există o *posada* foarte bună acolo.

L-am urmat prin băltoace până la o mașină Simca aproape nouă și am urcat în față, alături de el. Timp de o jumătate de oră am mers prin ploaie și curajosul meu șofer mi-a povestit cum a reușit să facă destule economii, după mai mulți ani de muncă în Statele Unite, ca să se poată întoarce în țara de baștină și să-și cumpere un taxi. După serpentinele printre dealurile înalte și abrupte, drumul se continuă pe malul unui lac a cărui apă scânteia din când în când în lumina farurilor. În scurt timp, am zărit clopotnițele bisericilor și acoperișurile altor clădiri, iar când am intrat în oraș ploaia a încetat.

Deși era vreo 10 seara, cete de copii se jucau în stradă, în vreme ce adulții se plimbau prin preajma lor. Într-un colț al pieței largi, o bătrână drapată într-un șal scosese afară o masă, pe care așezase o supieră din care ieșeau aburi. Le vindea trecătorilor porții de mâncare de pește care mirosea de-ți muta nasul; era o aromă bizară, pe care n-am reușit s-o identific. Nu-mi stârnea nicio amintire și eram tentat să gust acest fel de mâncare, dar mă temeam că n-o să-mi placă. Acesta este, de fapt, amestecul care caracterizează întreg Mexicul pentru orice turist american.

Ambianța din *posada* m-a adus înapoi în Statele Unite, căci am fost întâmpinat de un compatriot, un tip masiv de vreo patruzeci de ani, pe nume Stacy, care păru încântat de sosirea mea. Holul cu coloane al hotelului era pustiu și extrem de silențios. Stacy îmi făcu turul locului și mă lăsă să aleg dintre mai multe pavilioane izolate. L-am prevenit că nu voi sta decât douăzeci și patru de ore și că nu aveam bagaje.

— Să fiu al naibii! Dar sunteți ud learcă! strigă el.

— Din fericire, costumul ăsta nu se șifonează.

— Dar nu-l puteți lăsa să se usuce pe dumneavoastră! Așteptați aici, uite ce vă propun. Avem aproximativ aceeași talie, așa că o să vă împrumut o pereche de pantaloni din pânză și un tricou, asta dacă nu cumva aveți de gând să vă culcați chiar acum.

— Nu, trebuie să ies, am răspuns eu. Accept cu multă plăcere, mulțumesc!

Mă conduse prin grădina udată de ploaie spre un bungalou încântător. Camera era mare și curată, cu un șemineu mare, îmbrăcat în lemn. Stacy mă sfătui să folosesc apă minerală chiar și când mă spăl pe dinți, aprinse focul, apoi mă lăsă singur. M-am dezbrăcat și mi-am întins hainele la uscat în fața șemineului.

Tocmai terminam să-mi fac o toaletă sumară, când amabilul meu compatriot se întoarse cu haine uscate și cu un whisky. Pantalonii erau prea largi, iar tricoul cu guler întors era decorat cu un mare „S”, brodat ca o țintă în dreptul inimii.

— Vă vin nemaipomenit de bine! îmi spuse Stacy cu un aer admirativ.

Poate că, privindu-mă, se vedea pe el însuși cu zece ani și zece kilograme mai puțin. I-am pus câteva întrebări despre familia Hatchen. Știa unde locuiesc și i-a explicat în spaniolă șoferului meu.

Acesta m-a dus întins până la o stradă fără plăcuță indicatoare, care se deosebea de celelalte străzi prin faptul că avea biserică. Singura inscripție, aflată pe un zid, pictată stângaci cu miniu, suna așa: *Cristianismo si, Comunismo no*. Cât despre portalul proprietății familiei Hatchen, era închis peste noapte; am bătut de mai multe ori în panoul din tablă fără a obține vreun răspuns. Este adevărat că strada nu era tocmai liniștită: dintr-o casă vecină, un post de radio urla la volum maxim, un cal trăgea la căruță peste pietre, un măgar scotea răgete absolut grotești, în fine, un porc guița de parcă îi tăia

cineva beregata. În pofida acestui vacarm, până la urmă am fost auzit și cineva deschise ferestruica, fasciculul unei lanterne se îndreptă spre mine și o voce de bărbat mă întrebă:

— *Quien es?* Sunteți american?

— Da. Mă numesc Archer. Sunteți domnul Hatchen?

— Doctorul Hatchen, da. Nu cred că ne cunoaștem. Ce s-a întâmplat?

— Este vorba de fiica soției dumneavoastră, Harriet, i-am explicat. A plecat cu un anumit Burke Damis, pe care poate îl cunoașteți. Colonelul Blackwell m-a însărcinat să fac o anchetă despre el. Doamna Hatchen și dumneavoastră sunteți amabili să mă primiți?

— Nu cred că vă putem refuza. Veniți mâine dimineață, bine?

— Este posibil ca mâine dimineață să nu mai fiu aici, am replicat eu. Vă promit să fiu foarte concis.

— Bine, în cazul ăsta intrați, vă rog!

Am plătit taxiul, în timp ce Hatchen deschidea portalul. Era un bărbat grizonat, foarte slab și cu mișcări foarte iuți. Mă conduse cu pași mari printr-o mică grădină cu solul plin de pietre, dar înainte de a mă pofti în casă se opri sub lampadar și mă întrebă:

— Ce ați vrut să spuneți mai exact despre Harriet?

— Are intenția să se mărite cu Damis.

— Și nu e o idee bună?

— Nu prea cred. Am descoperit deja câteva lucruri foarte neplăcute.

— De exemplu? făcu el, scrutându-mă cu ochii sclipitori de inteligență.

— Se pare că a venit aici sub un nume fals.

— Aici asta nu e ceva ieșit din comun. O grămadă de oameni trăiesc incognito. Dar intrați, vă rog!

După ce aprinse lumina mă invită să traversez o antecameră, apoi mă pofti în salon. Acolo, colțul divanului era ocupat de o femeie așezată într-o atitudine

de eleganță căutată. O rochie de interior neagră, foarte decoltată, scotea în evidență albeața umerilor frumoși și fermi. Doar bărbia și gâtul cu desen foarte clasic trădau un pic semnele vârstei.

— Pauline, ți-l prezint pe domnul Archer. Soția mea, anunță mândru, Hatchen.

Femeia îmi apucă mâna și o strânse cu o fermitate surprinzătoare, pentru a mă invita să iau loc alături de ea.

— Și pentru ce anume avem plăcerea de a primi vizita dumneavoastră?

— Domnul Archer vine din partea dragului de Mark.

— Oh! Ce interesant. Și ce învâрте dragul de Mark? A! Stați puțin! Lăsați-mă să ghicesc, făcu ea, punând vârful degetului arătător pe nas. Își face griji din cauza Harrietei!

— Bravo, doamnă! Ați ghicit.

— Nici nu e greu, zâmbi ea, căci nu e ceva nou. Dintotdeauna a fost tracasat pe acest subiect, ca un tată-găină, ca să zic așa.

— În orice caz, interveni Hatchen, iată ultima noutate: Harriet a șters-o de-acasă ca să se mărite cu tipul ăla, Damis.

— Nu mă surprinde și sunt mulțumită că a avut curaj să facă asta. Tot ce-i lipsea până acum Harrietei era un pic din energia și din caracterul mamei ei. Apropo de energie, domnule Archer, Keith și cu mine tocmai voiam să bem un mic întăritor. V-ar plăcea să ne țineți companie?

În picioare, în mijlocul camerei, Hatchen o dojeni:

— Ascultă, scumpa mea, ți-ai luat porția și știi ce a zis doctorul.

— Doctorul e la Grad, iar eu sunt aici. Așa că te rog, fii drăguț și adu-ne ceva de băut.

Ridică din umeri și, întorcându-se spre mine, mă întrebă:

— Ce vreți să beți? Whisky-ul nu e cine știe ce, dar ginul e foarte bun.

— Ei bine, o limonadă cu gin, am zis eu.

Hatchen ieși din cameră, nu fără a arunca o privire neliniștită spre soția lui, ca și cum ar fi bănuț-o că vrea să evadeze. Ea se întoarse spre mine, folosindu-și tot farmecul de care era capabilă și declară:

— Probabil vă gândiți că sunt o mamă denaturată, îmi dau seama. De fapt sunt un fel de refugiată aici. A trecut deja foarte multă vreme de când am reușit să scap de Mark și uite că se împlinesc treisprezece ani de când nu l-am mai văzut. Am încheiat capitolul acela și am început unul nou, dedicat iubirii și libertății.

În vocea ei se simțea un ușor freamăt românesc, care parcă îmi aducea aminte de vibrația unei coarde de harpă.

— Nu știu, am replicat eu, de ce ați divorțat.

— Pur și simplu pentru că mariajul nostru a fost o greșeală. Nu aveam decât foarte puține în comun, să știți. Mie îmi place viața agitată, palpitantă, în compania oamenilor interesanți, a celor cu vitalitate, cu simțul acțiunii. Păreți să faceți parte dintre aceștia și prietenia dumneavoastră cu Mark mă surprinde. Lui i se părea interesant să-și petreacă timpul liber făcând cercetări despre genealogia familiei Blackwell.

— N-am spus că suntem prieteni.

— Totuși mi s-a părut că ați zis că el v-a trimis...

— Sunt detectiv particular, doamnă, însărcinat de el să anchetez trecutul lui Damis. Din cauza aceasta am solicitat ajutorul dumneavoastră.

— Nu-l cunosc aproape deloc pe băiatul ăsta, dar încă de la început am simțit că Harriet era moartă după el.

— Când a început totul?

— La câteva zile după sosirea Harrietei, acum vreo lună. Eram într-adevăr fericită s-o văd din nou, în pofida unei anumite dezamăgiri.

— Îmi puteţi spune care era cauza acestei dezamăgiri?

— Erau mai multe. Speram că va ajunge să se debaraseze de aerul ei de răţuşcă ratată. Oh! Recunosc că a reuşit parţial, bineînţeles! La urma urmei, este fiica mea! Am fost dezamăgită mai ales când mi-am dat seama că nu avem, într-adevăr, nimic în comun. Nu a gustat absolut deloc felul nostru de a trăi, nu i-au plăcut prietenii noştri. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru a-i face sejurul cât mai plăcut, dar înainte de sfârşitul primei săptămâni ne-a părăsit.

— S-a dus să stea cu Damis?

— Nici vorbă! Harriet e mult prea cabrată pe principiile ei pentru a acţiona astfel. A închiriat un atelier pe malul lacului. Cred că şi el avea unul prin împrejurimi. Sunt convinsă că s-au văzut foarte des.

— Îl cunoşteaţi pe Damis înainte de asta?

— Nu, şi nu l-a cunoscut la noi. Noi îl văzusem pe ici pe colo şi Harriet a fost cea care ni l-a prezentat.

— Unde l-aţi văzut?

— În special, pe la *Cantina* şi cred că de-acolo l-a... agăţat Harriet. E un bar foarte frecventat de tinerii artişti.

— Atunci folosea tot numele de Burke Damis?

— Aşa cred, dar puteţi întreba personalul de la cabaret. E în capul străzii noastre.

— Aşa am să fac. Dar înainte de venirea Harrietei, Damis nu intrase niciodată în relaţii cu dumneavoastră?

— Niciodată, nici nu ştiam de existenţa lui. Sper din tot sufletul că Mark nu încearcă să mă facă pe mine responsabilă pentru această legătură!

— Nu. Dar mă întrebam dacă nu cumva Damis aflase, înainte ca ea să ajungă la dumneavoastră, că era bogată.

— În niciun caz nu de la noi a aflat.

— Şi nu ştiţi nimic care să indice că seducerea ei ar fi fost premeditată?

— Absolut nimic. El a remarcat-o la *Cantina*, iar Harriet a fost topită de recunoștință, săraca de ea.

— De ce spuneți „săraca de ea”?

— Pentru că am compătimit-o dintotdeauna. Nu a avut o viață prea fericită, nici din cauza tatălui ei, nici din cauza mea. S-ar părea că am fost egoistă, știu, căci am abandonat-o când era puștoaică. Dar n-am avut de ales, dacă voiam să-mi salvez sufletul!

Am rămas tăcut, întrebându-mă dacă și-a salvat într-adevăr sufletul. În așteptarea altor explicații, am remarcat faptul că privirea ei era dură: fără îndoială, contemplase prea multe schimbări, fără ca acestea să fi reușit să-i schimbe propria fire. Iată ce mi-a povestit:

— Voi rezuma o poveste lungă și sordidă spunându-vă că datorită unui sejur la cabana noastră de pe malul lacului Tahoe m-am dus la Reno, care este foarte aproape și acolo am obținut divorțul. Aș fi vrut să pot proceda altfel, să n-o las pe Harriet, pentru că numai la ideea asta mi se frângea inima. Dar ea semăna mult cu tatăl ei și, fără a comite o crimă, nu puteam lupta împotriva acestei influențe. Să știți că m-am gândit chiar și la soluția aceasta... Divorțul mi s-a părut o metodă mai civilizată. Keith a călătorit în Nevada cu mine... Dar ce tot face acolo?

— Poate că vrea să ne lase să discutăm liniștiți.

— Da, este delicatețea întruchipată. Am fost foarte fericită cu el, pot să spun, reluă ea cu o nuanță sfidătoare în voce. Dar, pe de altă parte, să nu credeți că nu m-am simțit vinovată pentru ce i-am făcut fetei mele. Când a venit să ne vadă, luna trecută, am avut din nou sentimentul acela de culpabilitate. Era evident că voia ceva ce eu nu-i puteam dăruia și, chiar dacă aș fi putut, ea n-ar fi acceptat. Mi-a reproșat în mod foarte violent că am abandonat-o. Am încercat să-i explic comportamentul meu, dar n-a vrut să asculte nici cea mai mărunță critică la adresa tatălui ei. A făcut o criză de nervi, iar eu la fel,

bineînțeles. Pe scurt, ne-am certat și ea a plecat. De data asta, ea a fost cea care m-a lăsat...

— Și iată, zic eu, de ce a fost o pradă ușoară pentru Damis. Am mai cunoscut bărbați ca el: pun gheara pe femei și fete care renunță de bunăvoie la protecția familiei lor.

— Ascultându-vă, s-ar zice că e un personaj foarte dubios.

— Așa și este, cu siguranță. Numele Simpson vă spune ceva? Quincy Ralph Simpson.

Clătină din cap, ceea ce-i deranjă aranjamentul destul de fragil al coafurii.

— Ar trebui să-mi fie cunoscut acest nume?

— La drept vorbind, nu m-aș fi așteptat.

— Despre ce nume este vorba? Întrebă Hatchen, care intră în încăpere, aducând paharele pe o tavă din aramă.

— Quincy Ralph Simpson, am răspuns eu. Este numele sub care Burke Damis a trecut granița în ambele sensuri.

— N-am auzit niciodată numele ăsta.

— Îl puteți citi în ziarele din California.

— Nu le citim niciodată, declară gazda mea, servindu-mă cu băutură. Suntem niște refugiați fericiți, care au fugit de presa din California, de bombele atomice, de impozitul pe venit...

— ... precum și de alcoolul mult prea scump, adăugă soția lui, ca o actriță de vodevil, dând replica.

— Da, aici ginul este la un preț imbatabil. *Salud!*

Mi-am golit paharul. Ginul era bun, dar n-a reușit să mă încălzească. Exista un nu știu ce rece și de pierzanie în camera aceea și la ocupanții ei. Se cuplaseră la întâmplare, ca păsările migratoare care și-au pierdut instinctul și parcurg în mod obligatoriu un perpetuu zbor static și imaginar. Cel puțin asta era impresia mea. Am lăsat paharul din mână, m-am ridicat și Hatchen mă imită, întrebând:

— De ce vorbești de ziare apropo de acest Simpson?

— A fost asasinat acum două luni cu o lovitură de cuțit și cadavrul lui tocmai a fost găsit.

— Și Damis, care s-a folosit de numele lui, este suspectat de crimă?

— Da, de către mine.

— Sărmana Harriet! zise doamna Hatchen cu nasul în pahar.

Capitolul 6

Cabaretul cu firma *Cantina* era alcătuit dintr-o succesiune de încăperi care comunicau între ele, ca într-o locuință particulară, ceea ce fusese fără îndoială pe vremuri. Când am intrat, puțin după miezul nopții, înăuntru domnea un aer de casă particulară și nu de stabiliment public. Într-adevăr, n-am găsit ca ocupant decât un client singuratic, așezat într-un colț, lângă estrada abandonată de orchestră. Era mare, corpulent și avea părul blond, atât de lung încât îi acoperea ceafa până la gulerul vestonului.

Mai multe pânze mici în ulei decorau pereții și aceste tablouri mi-au amintit, dacă mai era nevoie, de numitul Burke Damis. Le-am examinat unul după altul, cu atenție, căutând să recunosc stilul și mai ales semnătura însoțitorului lui Harriet. Deodată, o voce anunță în spatele meu:

— *Las pinturas* sunt de vânzare, señor.

M-am întors. Era un servitor mexican tânăr, cu un halat de om de serviciu pe el. I-am răspuns:

— Îmi pare rău, dar nu sunt cumpărător.

— Ah! Nimeni nu vrea să cumpere. Merge prost!

— Ce bine vorbiți engleza! Complimentele mele!

— Am studiat ca să ajung profesor, însă între timp tatăl meu a pierdut tot ce avea și am fost nevoit să renunț. Dar n-am noroc nici ca băiat la toate. Vara asta n-am avut turiști aproape deloc.

— De ce?

— Cine poate înțelege migrația păsărilor? replică el ridicând din umeri. Știu doar că e foarte greu să-ți câștigi traiul în mod cinstit. Ceva de băut, señor? adăugă el.

— O bere, vă rog!

Se duse în încăperea alăturată și veni cu o sticlă pe care o goli parțial într-un pahar mare.

— Pe cinstea mea, am zis eu, vă pricepeți să serviți bere.

— Mulțumesc, domnule. Știu să fac ce cocteil vreți și, întrucât vorbesc engleza, lucrez de multe ori ca barman la reuniunile particulare. Dacă sunteți amabil, să le spuneți prietenilor dumneavoastră: José Perez, *cantiner*o de prima mână, este la dispoziția lor.

— Din nefericire, nu am prieteni aici, am replicat eu.

— Domnul este turist, fără îndoială, un artist *porventura*? Am avut aici mulți artiști multă vreme și de altfel patronul meu este și el artist...

Spunând asta, își îndreaptă privirea spre băutorul solitar care nu-și părăsise scaunul.

— Aș vrea să vorbesc cu dânsul, i-am spus.

— Bine, señor, mă duc să-l anunț.

După ce a schimbat câteva cuvinte în spaniolă cu José, patronul se ridică, luă paharul în mână și traversă încăperea și veni lângă mine. Mergea ca și cum ar fi înaintat prin apă. O centură lată, cu cataramă din argint, împodobită cu ametiste îi împărțea burta enormă în două emisfere.

— Aha! făcu el. Am ochiul format când e vorba să-mi recunosc compatrioții!

— Nu v-ați înșelat! Lew Archer.

Cum rămăsese în picioare, dar destul de pieziș, ca un turn din Pisa făcut din grăsime, am adăugat:

— Faceți-mi plăcerea de a lua loc la masa mea!

— Mulțumesc, făcu el prăbușindu-se pe un scaun. Eu mă numesc Chauncey Reynolds și sunt pictor în timpul liber. Sunteți cumva artist?

— Din păcate, nu! am răspuns.

— Ah? Mi se păruse că vă văd uitându-vă la pânzele mele. Dar nu contează. E o plăcere să primesc un client.

— Dar unde au dispărut ceilalți clienți?

— Unde-s zăpezile de altădată, domnule Archer? Când am preluat afacerea asta, se călcau în picioare: mi-am zis că am pus mâna pe o mină din aur... dar iată că oamenii nu mai vin. Dacă mai ține mult așa, o să închid barul și mă apuc din nou de muncă.

Era un fel de ultimatum pe care și-l lansa lui însuși.

— Vă câștigați viața pictând? I-am întrebat.

— Pictez și, din fericire, obțin ceva venituri modeste. Pentru că nimeni nu poate trăi din pictură. Trebuie să mori înainte de a ajunge să câștigi suficient pentru a trăi, ca să zic așa. Van Gogh, Modigliani, toți marii maeștri au fost nevoiți să moară mai întâi... Și dumneavoastră, domnule Archer, din ce trăiți?

— Sunt detectiv.

Puse brusc paharul pe masă și mă privi cu neîncredere, cu ochii injectați. Mă întrebă:

— Gladys v-a trimis să mă căutați? Nu știe unde sunt acum.

— Nu cunosc nicio Gladys, i-am răspuns. Cine este?

— Fosta mea soție. Am obținut divorțul la Juarez, dar tribunalul din New York nu recunoaște sentința. Și de aceea mă aflu aici, prietene, pentru totdeauna...

Nu părea să fie prea încântat de situație. Am replicat:

— Persoana care mă interesează este un anume Burke Damis.

— De ce este căutat?

— Nu este căutat.

— Nu încercați să mă duceți cu zăhărelul! În timpul lungilor mele insomnii citesc foarte multe romane polițiste și fizionomia dumneavoastră nu mă înșală. Aveți mutra unuia care se pregătește să bage la zdup un ticălos.

— Mulțumesc pentru pronostic. Îl cunoașteți pe Damis, cred?

— Da, dar superficial. Venea des pe-aici înainte să preiau afacerea pe cont propriu. Se aplecă brusc spre mine peste masă și mă întrebă:

— Dar în fine, până la urmă de ce nu a mai venit la mine, după părerea dumneavoastră? Dumneavoastră, care sunteți obiectiv și antrenat profesional să observați oamenii, spuneți-mi, am un aer... agresiv?

— José tocmai îmi spunea, adineauri, am răspuns eu prudent, că afacerile au fost foarte liniștite în zonă vara asta. De ce? E la fel de puțin explicabil ca și migrația păsărilor.

Reynolds se întoarce spre José, care stătea sprijinit de un perete nu foarte departe de noi și mai comandă un pahar. Băiatul luă sticla cu *tequila* a patronului și veni să-l servească, în vreme ce eu îmi continuam ancheta, întrebând:

— Vorbeați mult cu Damis?

— Nu, niciodată nu am avut conversații intime. Este seducător, simpatic, dar întâmplarea a făcut să nu ne împrietenim. Era întotdeauna cu alți oameni. Știți dacă mai este la Ajijic?

— Nu. Puteți să-mi spuneți numele persoanelor pe care le frecventa?

— Prietenul lui cel mai bun se numește Bill Wilkinson.

— Unde aş putea să dau de acest Wilkinson?

— Ar trebui să-l găsiți la cabaretul de pe plajă. Am auzit că se duce des acolo, după mica noastră ciondăneală.

— A! am exclamat eu. V-ați bătut?

— Nu, ne-am certat; de fapt, cu soția lui nu m-am înțeles. Ea este din sudul Californiei, are pretenții ridicole și pentru că e bogată își închipuie că se pricepe la artă. I-am spus că poate să se... înțepenească cu banii ei cu tot și că Bill ar fi mult mai fericit dacă ar da-o dracului. Nu că aş avea pică pe femeii, să știți...

— Nici Damis nu are pică pe ele, nu-i așa? i-am tăiat-o eu, ca să mă întorc la subiectul care mă interesa.

— Nu l-am văzut practic niciodată fără vreo femeie după el, răspunse Reynolds. S-a întâlnit mult cu Anne Castle, care ține un mic magazin de țesături dincolo de *plaza*. Damis are sau avea atelierul în aceeași clădire și, firește, această învecinare i-a apropiat și mai mult, pentru că Annie este o fată într-adevăr drăgălașă pentru cine le preferă serioase și foarte brunete. Dar a lăsat-o baltă când a apărut mica blondă mare.

— Ce înțelegeți prin „mica blondă mare”?

— *Quien sabe?* O femeie mare, dar o natură mică, poate? Încă n-a ieșit din crisalida ei pentru a accede la feminitate. Înțelegeți ce vreau să spun? Își găsea în pahar un izvor de perspicacitate. Dacă va reuși vreodată, ar putea deveni absolut remarcabilă. Frumusețea nu rezidă atât în trăsăturile unei persoane, cât în spirit, care se exprimă prin privire.

— Sunteți un observator foarte pertinent, am spus eu, ca să-l încurajez.

— Îmi petrec viața observându-i pe alții cum trăiesc, dragul meu. Ca detectiv, procedați la fel, îmi închipui?

— Mai mult sau mai puțin. În orice caz, mi se pare că ați observat-o pe blonda cu pricina foarte atent.

— Pe legea mea, e adevărat. Ah! Oare cum o chema?... Ceva gen Blackstone, cred. Mama ei mi-a prezentat-o acum ceva timp, dar n-am mai văzut-o de câteva săptămâni. Am tendința de a remarca fetele mai înalte din cauza taliei mele. Gladys are 1,80 m, dragule! *Mirabile dictu!* Era pe vremuri o regină a revistelor burlești. Iar eu, sărman imbecil, am scos-o de acolo ca să o fac model. Dar la capăt de linie, eu am ajuns burlesc...

Aruncă o privire nefericită prin încăperile pustii ale casei. M-am ridicat, spunându-i:

— Vă mulțumesc pentru informațiile acestea prețioase, domnule Reynolds. Acum trebuie să plec.

— Mai aveți încă timp! Aș vrea cel puțin să gustați una dintre specialitățile lui José! José! Vino încoace!

— Nu-l mai deranjați, vă asigur că nu mai doresc nimic. Trebuie să-l văd pe Wilkinson. Cât vă datorez?

— Absolut nimic, răspunse el cu un gest de olimpien din cauza căruia era gata să-și piardă echilibrul. Nu pot accepta bani de la un străin care mi-a făcut onoarea de a mă vizita.

Mi-a explicat care era drumul cel mai scurt și am pornit pe străzile părăsite acum de copii. Ici-colo mai apăreau câteva grupuri; femeile erau înfășurate în șaluri imense, iar bărbații aveau un aer conspirativ, sub pălăriile lor cu boruri largi. Dar când i-am salutat în trecere cu *Buenas noches*! Mi-au răspuns în cor cu aceeași urare.

Cabaretul de care îmi vorbise Reynolds era închis când am ajuns acolo, după miezul nopții. Atunci am făcut turul locului la întâmplare, pentru a căuta magazinul domnișoarei Castle. Pe drum, am trecut pe lângă închisoarea locală, un fel de cușcă de animale, în care era închis un bărbat. Privirea lui de indian mă scrută, în vreme ce eu îmi continuam drumul și cercetările. Acestea au fost în scurt timp încununate de succes, căci în lumina unui felinar prăpădit am citit pe o firmă următoarele cuvinte: „La Anne - Curiozități locale”. Storurile casei erau trase, dar prin ele se filtra lumina și am auzit zgomotul înfundat al unei mașini de țesut. Țăcănitul s-a oprit imediat ce am bătut la ușă, s-au auzit pași pe pardoseală, ușa scârțâi din încheieturi și în prag apără o femeie micuță.

— Ce doriți de la mine? făcu ea. Este foarte târziu.

— Îmi dau seama foarte bine, domnișoară, am răspuns eu, și îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Dar aș vrea să plec mâine dimineață, dacă se poate și când am văzut lumina am crezut că...

— Știu cine sunteți! mi-o tăie ea pe un ton acuzator.

— Ah! Veștile circulă repede la Ajijic...

— Nu-i așa? Pot să vă spun, de asemenea, că vizita aceasta nu are obiect. Burke Damis a plecat din Ajijic de ceva vreme. Îi închiriasem un atelier pentru o perioadă scurtă de timp, dar nu pot să vă spun absolut nimic despre el.

— Ce ciudat! Despre mine știți totul, fără să mă fi văzut vreodată...

— Nu-i nimic neobișnuit în asta. Barmanul de la *Cantina* este prieten cu mine; am învățat să ȝes de la sora lui! Dacă sunteți amabil să vă luați piciorul din ușa mea, aș putea să mă întorc la treabă.

— Lucrați foarte tare, am zis eu fără să-mi iau piciorul! Exact ca mine când fac o anchetă. Este un lucru pe care îl avem în comun. Cred că mai avem unul.

— Nu văd deloc care ar fi acela.

— Sunteți interesată de Damis, și eu la fel.

— Interesată? repetă ea cu o voce mai ascutită. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Nu știu mai mult de-atât, domnișoară Castle și mă bazez pe dumneavoastră ca să mă lămuriti. Sunteți îndrăgostită de Burke Damis?

— Nu, bineînțeles! strigă ea cu o violență care spunea multe. Asta e cea mai absurdă declarație... sau mai degrabă întrebarea cea mai ridicolă pe care și-a permis cineva să mi-o adreseze!

— Vă rog, am insistat eu. Lăsați-mă să intru! Sunteți o femeie serioasă și se întâmplă lucruri serioase. Nu am venit aici ca să mă distrez.

— Ce se întâmplă?

— Printre altele, Damis a dispărut împreună cu o tânără care nu are nici cea mai vagă idee ce o așteaptă.

Se gândi puțin, apoi replică:

— O cunosc pe Harriet Blackwell și sunt de aceeași părere cu dumneavoastră în ceea ce o privește. Este tot atât de impulsivă pe cât e de neștiutoare și de neexperimentată și s-a aruncat cu capul înainte în

brațele lui Burke. Dar nu pot face nimic și nu vreau absolut deloc să mă amestec.

— Nici dacă e în pericol?

— În pericol cu Burke? E imposibil.

— Ba e mai mult ca posibil, după părerea mea, domnișoară; credeți-mă, m-am gândit mult la asta.

Se apropie de mine, cu ochii strălucitori:

— Să vedem, întrebă ea cu gravitate, ați făcut într-adevăr călătoria de la Los Angeles până aici ca să mă interogați despre Burke?

— Da.

— I-a... i-a făcut ceva lui Harriet Blackwell?

— Nu știu. Au dispărut. O să vă împărtășesc bănuielile mele, dacă acceptați să-mi spuneți ceea ce știți. Mi se pare că avem amândoi aceeași idee.

— Poate că, în fond, ar fi mai bine să vorbesc cu dumneavoastră, într-adevăr, spuse ea nu doar către mine, ci și către conștiința ei. Intrați, domnule Archer!

Așadar, știa până și numele meu. Am urmat-o prin magazin și m-a invitat într-o încăpere mare, pe jumătate salon, pe jumătate atelier. Un război de țesut ocupa în mare parte camera și am remarcat cât de multicoloră era țesătura și ce desen complicat avea. Pereții și mobilierul erau tapisate cu stofe strălucitoare, concepute după modele asemănătoare. Cât despre Anne Castle, nu mi s-a părut mai puțin strălucitoare, în felul ei. Purta o bluză brodată, o fustă mexicană la fel de multicoloră și de urechi îi atârnavă două inele mari din aur. Părul negru, tuns scurt, îi accentua parcă statura mignonă, punându-i totodată în valoare finețea trăsăturilor. În ochii negri, inteligenți, mi s-a părut că disting mai multă căldură decât lăsa să se înțeleagă din tonul vocii. Mă invită să mă așez lângă ea pe divan și mă întrebă:

— Așadar, ce a făcut Burke?

— Aș prefera să-mi vorbiți mai întâi dumneavoastră despre el, am replicat eu, și asta din motive psihologice.

— Vă este teamă că o să-mi fie frică să vorbesc după ce ascult ce aveți de spus? făcu ea. Să înțeleg că este chiar atât de grav?

— Este posibil să fie într-adevăr groaznic. Nu știu.

— Groaznic ca o... crimă?

Spunând asta, mă făcu să mă gândesc la un copil care numește ceea ce îl sperie - fantoma din pod sau scheletul care sare din dulap - ca să-l liniștească părinții și să-l asigure că așa ceva nu există. Am răspuns:

— Este posibil. Dar pot să știu de ce ați menționat o asemenea eventualitate?

Se scutură și spuse, ferindu-și privirea:

— Chiar dumneavoastră ați spus că Harriet Blackwell e în pericol...

— E singurul și unicul motiv?

— Da, bineînțeles!

Scheletul din dulap o speriasc din nou și renunță la franchețea pe care părea dornică să o adopte. Încercă să-și mascheze retragerea prin proteste:

— Sunt sigură că vă înșelați. Par că se iubesc mult, iar Burke nu are un temperament violent.

— Îl cunoașteți bine, domnișoară?

Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Mai devreme m-ați întrebat dacă sunt îndrăgostită de el...

— Îmi cer scuze pentru brutalitatea de care am dat dovadă.

— Ei, nu contează! E adevărat că se vede așa de clar? Sau a fost Chauncey Reynolds vorbăreț?

— Mi-a zis că v-ați văzut mult înainte ca Harriet Blackwell să intre în scenă.

— Este adevărat. Și de atunci am făcut totul ca să mi-l scot din minte, dar fără prea mare succes, recunosc.

— Ați putea să-mi povestiți de la început cum a fost cu relația voastră?

— Da, dacă țineți neapărat, dar nu văd la ce-ar folosi.

— Cum ați făcut cunoștință cu el?

— În modul cel mai firesc cu putință. A doua zi după ce a sosit în Ajijic, a venit aici. Camera lui din *posada* nu-i plăcea pentru că nu avea lumină bună. Căuta un loc în care să picteze. Întâmplător, aveam atelierul disponibil în momentul acela și am acceptat să i-l închiriez pentru o lună.

— El a fixat perioada aceasta de o lună?

— O lună sau două, n-a precizat cât.

— Și a venit aici acum două luni?

— Da, aproape două luni. Când mă gândesc la tot ce s-a schimbat în aceste două luni! făcu ea; la gândul acesta ochii îi străluciră și mai puternic. Oricum, în ziua în care s-a instalat aici am fost nevoită să plec de urgență la Guad: una dintre angajatele mele făcuse o criză de reumatism cardiac și necesita un tratament de urgență. Burke a venit cu mine și am fost impresionată de bunătatea de care a dat dovadă față de fata aceea, care este una dintre cele mai bune eleve ale mele. Am lăsat-o pe mâini bune la spital și ne-am dus să mâncăm la *Copa de Leche*. Acolo ne-am cunoscut cu adevărat. Mi-a împărtășit proiectele lui în materie de artă. Este încă foarte prins de pictura abstractă, dar a încercat să folosească această metodă pentru a pătrunde mai adânc în esența vieții. După părerea lui, poporul american este pe cale de a trăi o tragedie fără să-și dea seama și suferă inconștient sau fără a fi în stare să determine cauza. Burke estimează că totul se leagă de raporturile noastre sexuale, spuse ea, înroșindu-se brusc. Burke este un pictor care se analizează mult.

— A, da? am zis eu. Nu observasem. Cine a plătit masa?

Se înroși și mai mult și răspunse:

— Știți deja multe despre el, nu-i așa? Ei bine, da, eu am plătit. El n-avea niciun chior. Am mers după aceea la un magazin cu articole de pictură și l-am lăsat să

cumpere culori de 400 de pesos, din banii mei. De altfel, mi i-a dat înapoi.

— Înainte sau după ce s-a combinat cu Harriet Blackwell?

— Înainte. Cu mai mult de o săptămână înainte de venirea ei.

— Din ce trăia?

— I-a vândut un tablou lui Bill Wilkinson sau mai degrabă soției lui, căci ea este cea care are bani. Am încercat să-l conving să nu-l vândă sau mai bine să mi-l vândă mie. Dar el s-a hotărât să i-l lase ei, din moment ce și-l dorea atât de tare. I-a dat 3.500 de pesos, ceea ce, de altfel, depășea posibilitățile mele. După aceea i-a părut tău că l-a vândut și a încercat să-și cumpere tabloul înapoi de la Wilkinson. Mi s-a povestit că s-au certat pe tema asta.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo cincisprezece zile, cred. N-am aflat decât din gura lumii, pentru că nu mai vorbim, eu cu Burke. Cât despre familia Wilkinson, nu vreau să-i cunosc. Bill Wilkinson este un bețiv însurat cu o femeie mult mai bătrână decât el și trăiește din banii ei. Sunt oameni periculoși, adăugă ea, cântărind cuvintele.

— Credeam că Wilkinson era cel mai bun prieten al lui Damis...

— A fost, o vreme. E un șmecher, care știe să descopere slăbiciunile altora și să profite de ele, iar Burke s-a lăsat dus de nas...

— Poate că a fost invers.

— Nu. Ce avea de câștigat Burke de la Wilkinson?

— 3.500 de pesos pe un tablou...

— Era o lucrare excelentă, făcu ea cu ardoare, și valorează mult mai mult. Burke are întotdeauna tendința să se subestimeze și totuși a recunoscut și el că în tabloul acela își atinsese un prim scop, un gen de factură cu adevărat dramatică, diferit de tot ce făcuse până atunci, cu excepția câtorva crochiuri. Asta se datorează,

fără îndoială, faptului că, de data aceasta, lucrarea nu era abstractă, ci descriptivă: era un portret, al unei tinere încântătoare. Se numea „Portretul unei necunoscute”. L-am întrebat dacă o cunoscuse și mi-a declarat: „Poate că da, dacă nu cumva mi-o fi apărut în vis”.

— Dar dumneavoastră ce credeți?

— După părerea mea, a cunoscut-o în realitate și apoi a pictat-o din memorie. N-am văzut niciodată pe nimeni să lucreze cu atâta îngrâncenare, câte douăsprezece, chiar paisprezece ore pe zi, parcă ar fi fost posedat. Eram obligată să-l forțez să se oprească să mănânce. Muncea până la epuizare, apoi ieșea, bea prin cabarete și se întorcea beat mort. De multe ori eram nevoită să-l ajut să se culce, dar asta nu-l împiedica să fie la șevalet a doua zi dimineață.

— Ce lună încântătoare ați petrecut cu el!

— Mi-a plăcut la nebunie, răspunse ea pe un ton pasional. Îl iubeam și îl iubesc încă.

Era mărturisirea unei pasiuni, iar dacă această mărturisire implica o oarecare exaltare, Anne Castle știa perfect să și-o domine. Stăpânirea ei de sine era absolută. Am rămas o vreme tăcuți, zâmbindu-ne ca doi vechi prieteni. Din femeia aceasta emana un farmec de rară calitate, cel al unei figuri cu trăsături cizelate de o puritate extraordinară, prin simplul fapt că era onestă până în măduva oaselor. Îmi amintea de aprecierea atât de judicioasă a grăsanului de Reynolds la adresa Harrietei, incapabilă să acceadă la feminitate. Anne Castle o făcuse deja. Dar, fără îndoială, îi contemplasem prea mult timp chipul emoționat, pentru că se ridică brusc și traversă camera cu o ușurință de pasăre. Deschizând un mic bar mobil, mascat în perete, mă întrebă:

— Pot să vă ofer ceva de băut, domnule Archer?

— Nu, mulțumesc, mai am multe de făcut în noaptea asta. Aș vrea să arunc o privire la acest tablou vestit pe care l-au cumpărat de la Damis. Dar în

continuare nu-l înțeleg pe Damis, comportamentul și antecedentele sale. V-a vorbit vreodată de trecutul lui?

— Puțin. Este originar din Middle West și a urmat cursurile mai multor școli de artă. Am uitat care. Mi se pare totuși că una dintre ele era la Chicago, pentru că știa colecțiile expuse la muzeu.

— Unde locuia înainte de a veni în Mexic?

— Oh! Un pic cam peste tot, cred, precum cei mai mulți dintre noi. Vreau să zic, ca majoritatea americanilor instalați aici. Mexicul este într-un fel al cincizeci și unulea stat al Statelor Unite. Venim aici când am epuizat resursele celorlalte cincizeci de state.

— Știm sigur că Damis venea din California. V-a povestit vreodată de San Mateo și de Baie?

— A petrecut mai mult ca sigur ceva timp în San Francisco, pentru că știe pe de rost tablourile lui El Greco din muzeu.

— Așadar, nu vorbea niciodată despre altceva în afară de pictură?

— Vorbea despre orice, mai puțin despre trecutul lui. Recunosc că era într-adevăr foarte reticent în tot ceea ce îl privea. Ceea ce mi-a zis, totuși, este faptul că a fost nefericit de-a lungul anilor și că eu îi ofeream singura fericire pe care a cunoscut-o de când era copil.

— Atunci de ce naiba v-a întors spatele atât de brusc?

— Este o întrebare extrem de dureroasă, domnule Archer.

— Știu și îmi pare sincer rău, credeți-mă. Dar trebuie să înțeleg cum a putut Harriet Blackwell să intre în viața lui atât de repede în aceste condiții.

— Eu una, replică ea suspinând, nu pot să-mi explic. Într-o bună zi, era acolo, proțăpită în mijlocul scenei și ocupând tot locul.

— A făcut vreodată vreo aluzie la ea înainte de sosirea ei?

— Nu. S-au cunoscut la Ajijic.

— Și după părerea dumneavoastră, nu știa nimic despre existența ei până atunci?

— Da. Încercați să insinuați că stătea aici la pândă, așteptând-o, sau aveți în cap altă ipoteză, la fel de melodramatică?

— Nu insinuez nimic. Pun doar întrebări simple, ca să încerc să explic fapte exacte. Unde s-au cunoscut?

— La o recepție dată de Helen Wilkinson. N-am fost invitată, așa că nu vă pot spune cine a făcut prezentările, nici cine a fost agresorul, ca să mă exprim așa. Dar știu că a fost dragoste la prima vedere... pentru Harriet, adăugă ea, cu o voce destul de seacă.

— Dar ce puteți spune despre rolul lui?

Își încruntă sprâncenele atât de tare încât era aproape hidoasă.

— Este foarte dificil, răspunse ea. Un lucru e sigur: din momentul în care a apărut ea, m-a lăsat baltă ca pe o șosetă găurită și, în același timp, n-a mai manifestat niciun interes față de arta lui. A petrecut săptămâni întregi cu ea, de dimineață până seara și, în cele din urmă, au plecat împreună. Locuia în continuare aici, dar am făcut în așa fel încât să nu-l văd niciodată. În rarele dăți când, în ciuda dorinței mele, m-am întâlnit cu ei, mi-a lăsat impresia foarte clară că nu era foarte îndrăgostit de ea.

— Pe ce se întemeiază această impresie?

— Pe nimic precis, privirea lui, absența anumitor atitudini... Avea aerul unui bărbat care își îndeplinește o sarcină, cu conștiinciozitate, dar și cu răceală. Dar poate că m-am lăsat influențată de dorințele mele.

Mă îndoiam puternic de acest lucru, căci eu însumi citisem aceeași lipsă de interes pe figura pictorului, atunci când Harriet se aruncase de gâtul lui, la vilă. Așa i-am și spus:

— Nu cred că v-ați lăsat influențată de dorințele dumneavoastră, domnișoară.

— A, serios? În orice caz, nu-și vorbeau cu siguranță ca doi îndrăgostiți, așa cum vorbeam eu cu Burke atunci când eram... împreună. Vorbeau despre averea colonelului, despre superba proprietate pe care o are pe malul lacului Tahoe, în fine, numai despre chestii din astea, făcu ea disprețuitoare.

— Vă mai amintiți ce a spus ea despre proprietatea respectivă?

— O descria în detaliu, ca un agent imobiliar care face o prezentare unui client! Știu că sunt dură la adresa ei, dar vă asigur că era penibil să ascuți așa ceva. Mai dureros era interesul pe care îl manifesta Burke pentru acest expozeu strict material.

— Ea și-a exprimat dorința de a-l duce acolo?

— Da. După părerea ei, era un loc de vis pentru luna lor de miere.

— Este posibil, am replicat eu, ca această informație să fie cea mai utilă din tot ce ați avut bunăvoința să-mi spuneți, domnișoară. Dar cum se face că ați asistat la această conversație?

Se jucă jenată cu cerceul din aur.

— A! făcu ea în cele din urmă. Nu voiam să vă zic, dar, după toate aceste confidențe, nu mai are rost să vă ascund nimic. Am ascultat la ușa lor. A adus-o la el în atelier mai multe seri la rând. Ea nu făcea decât să vorbească despre averea tatălui ei, despre cele trei case, iar lui Burke îi plăcea la nebunie. Poate din cauză că a avut o copilărie mizeră... Cine știe?

— Mie, unul, mi se pare remarcabilă, am zis eu, ușurința cu care specialiștii abuzului de încredere reușesc să se insinueze în mediile cele mai bune.

— Burke nu comite abuzuri de încredere. Este un pictor excelent și autentic.

— Mă văd nevoit să mă abțin pentru moment și ați face bine să luați exemplul de la mine. Aș vrea să văd atelierul pe care i l-ați închiriat.

Mă conduse printr-o curte în care era parcat un Volkswagen și se îndreptă spre o construcție independentă, lipită de zidul magazinului. Deschise ușa și aprinse lumina. Încăperea, foarte mare, avea o fereastră de dimensiuni excepționale iar pereții erau liberi. Mirosea a insecticid. Ca mobilier nu avea decât un pat mic, o masă și câteva scaune neconfortabile.

Singurul semn de confort consta în draperiile drăguțe, țesute manual.

— Nu este decât un fel de chilie mai mare de călugăr, făcu ea cu amărăciune. Duminică se împlinesc opt zile de când a plecat.

— Da? Totuși, n-a plecat decât a doua zi spre Los Angeles.

— Probabil că a petrecut ultima noapte la ea.

— Petreceau împreună nopți întregi?

— Da și nu vă pot spune ce făcea în nopțile acelea, pentru că nu i-am spionat. Asta nu mi s-a întâmplat decât o singură dată. Mă arăt în fața dumneavoastră despuiată de orice meschinărie, domnule Archer. Cazul meu este de o banalitate enervantă: sunt proprietăreasa care, după ce s-a îndrăgostit de frumosul ei chiriaș, se trezește în cele din urmă părăsită...

— Nu vă văd deloc în lumina asta. Ați fost căsătorită vreodată?

— Da, o dată, și cu un poet, imaginați-vă! N-a mers.

— După care v-ați exilat în Mexic?

— Nu e chiar atât de simplu. Nici eu nu sunt simplă, să știți. Nu cred că ați putea înțelege dragostea pe care o simt pentru această țară. Este la fel de veche ca dealurile ei și la fel de nouă ca grădina Raiului; aici se află adevărata și reala Lume Nouă și sunt fericită că fac parte din ea.

Adăugă cu tristețe, obsedată de acest gând unic:

— Crezusem că și Burke începea să simtă același lucru.

După o scurtă vizită la baie m-am întors în cameră și am întrebat-o pe Anne Castle:

— Damis a lăsat ceva în urma lui?

— Nimic. A venit cu mâna goală și a plecat la fel; nu avea decât trusa de toaletă și hainele de pe el. Întrucât erau uzate, l-am convins să-și comande un costum la Guad... Da, eu l-am plătit.

— Nu v-a dat nimic în schimb?

— Nu voiam să primesc nimic de la el.

— Nici cel mai neînsemnat obiect, cea mai mică amintire?

— Ba da, făcu ea, după o ușoară ezitare. La cererea mea, mi-a lăsat o schiță cu portretul lui. Haideți s-o vedeți!

Închise ușa și mă conduse în camera ei. Micul crochiu alb-negru, într-o ramă din bambus, era agățat deasupra patului ei drăguț. Mi s-a părut prea stilizat pentru a putea semăna cu personajul pe care-l reprezenta, dar cu toate acestea l-am recunoscut pe Burke Damis. Unul din ochii lui părea mai mare decât celălalt, ne privea sumbru, pe un fond hașurat cu negru.

— Trebuie să vă cer o mare, foarte mare favoare, am zis eu. Pot să iau cu mine desenul acesta? Va promit că vi-l aduc înapoi.

— Dar nu înțeleg: îl cunoașteți?

— L-am văzut, dar nu știu pe cine am văzut.

— Credeți că folosește un nume fals?

— Sunt convins că folosește cel puțin două pseudonime: Burke Damis este unul dintre ele, iar Quincy Ralph Simpson este celălalt. A folosit numele Simpson în prezența dumneavoastră?

Clătină din cap că nu, cu un aer grav și intrigat.

— Sub numele de Simpson a intrat în Mexic și apoi a ieșit. Or, numele acesta are ceva foarte interesant: proprietarul său legitim este mort.

— Cum a murit? făcu ea lungindu-și gâtul.

— O lovitură de pumnal în inimă, acum două luni, într-un orașel din împrejurimile Los Angelesului, numit Citrus Junction. Burke n-a pronunțat niciodată numele acesta în fața dumneavoastră?

— Niciodată, răspunse ea, lăsând brațele să-i cadă pe lângă corp și așezându-se pe marginea patului. Credeți că Burke l-a ucis pe acest Simpson?

— Burke, oricare ar fi numele lui real, este în prezent suspectul meu principal, unicul meu suspect. A părăsit Statele Unite la puțin timp după dispariția lui Simpson și este, practic, sigur că a folosit actele lui Simpson.

— Cine era acest Simpson?

— Un tip nesemnificativ, care voia să devină detectiv.

— Îl căuta pe Burke pentru... crimă?

— Ați mai făcut odată aluzie la crimă mai devreme, am replicat eu. La crima aceasta vă gândiți acum?

Privirea ei nefericită se desprinsese de pe schiță și se opri la mine.

— Burke a ucis o femeie? Întrebă ea.

— Nu este imposibil, am răspuns cu o voce ternă.

— Știți cine era?

— Nu. Dumneavoastră știți?

— Nu mi-a zis cum o chema și de altfel, nimic în legătură cu ea. Mi-a spus doar...

Se ridică și făcu efortul vizibil de a-și pune gândurile în ordine. După o vreme reluă:

— O să încerc să-mi amintesc exact cuvintele lui. Era în timpul primei noastre nopți... Băuse mult și era foarte prost dispus.

Se întrerupse din nou. Parcă îi făcea plăcere să-și facă rău singură. Nici nu se mai uita la mine și părea pierdută în propriile gânduri.

— N-ar fi trebuit niciodată să vă primesc, nici să vorbesc cu dumneavoastră! spuse ea. Proprietăreasa

înșelată își trădează amantul fugit... Nu m-aș fi crezut capabilă de o asemenea josnicie. Sunt incorigibilă!

Se lăsă pe-o parte pe pat și își înfundă chipul micuț în pernă. Corpul ei armonios era scuturat de sughituri convulsive și tăcute. Avea picioare foarte frumoase, între alte calități. Mi-am stăpânit greu dorința bruscă de a o strânge în brațe. Mă ajută și ea, hotărându-se brusc să evoce, nu fără greutate, și ca și cum totul ar fi fost prea mult pentru ea, amintirea care mă interesa. Cu o voce slabă reluă:

— A spus că poartă ghinion femeilor. Dacă voiam să-mi păstrez beregata întreagă trebuia să evit orice legătură cu el. Îl măcina ceea ce se întâmplase cu ultima lui femeie...

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit sufocată. Din cauza asta a fost obligat să plece din Statele Unite.

— Asta înseamnă că era responsabil de această moarte. V-a mărturisit că el a ucis-o?

— N-a zis-o în mod direct. Era mai degrabă un fel de amenințare sau un avertisment pe care mi-l dădea. Voia să mă sperie, cred, dar nu mi-a făcut niciodată niciun rău. Or, e foarte puternic din punct de vedere fizic și ar fi putut...

— Această mărturisire sau amenințare a repetat-o vreodată?

— Nu. Dar eu m-am gândit deseori la asta după aceea, dar nu l-am întrebat niciodată. Mi-a fost tot timpul frică de el după aceea, fără a înceta totuși să-l iubesc.

Ridică fața din pernă, se îndreaptă și își aranjează părul. Era palidă și tulburată, ca și cum tocmai ar fi simțit o adevărată greață morală.

— Nu pot să cred că Burke este un criminal, spuse ea.

— O femeie nu poate să creadă asta niciodată despre bărbatul pe care îl iubește.

— Bine, dar până la urmă ce dovezi există împotriva lui?

— Ceea ce v-am spus eu și ceea ce mi-ați spus dumneavoastră.

— Adică nimic, pentru că toate sunt numai vorbe.

— Nu gândeați așa când ați făcut toate aceste mărturisiri. Dovadă că l-ați bănuț este faptul că m-ați întrebant spontan dacă era vorba de o crimă. Și sunt nevoit să vă răspund afirmativ, pentru că acum douăzeci și patru de ore am văzut cadavrul lui Simpson.

— Dar nu știți cine era femeia de care mi-a povestit?

— Nu. Nu știu nimic despre trecutul lui Damis. Din cauza asta am venit aici și doresc să-mi împrumutați schița aceasta.

— La ce vreți s-o folosiți?

— Am un prieten care este un critic de artă excelent, care cunoaște foarte bine pictura contemporană și ține legătura cu foarte mulți artiști tineri. Vreau să-i arăt această lucrare și să-l întreb dacă știe cum se numește autorul ei.

— De ce credeți că nu-l cheamă Damis?

— Dacă este urmărit, după cum se pare, și-a schimbat, cu siguranță, numele. V-am spus că a intrat în Mexic cu numele de Simpson. Există un alt indiciu: trusa lui de toaletă poartă inițialele „B.C.”.

— Bine. Luați crochiul ăsta și păstrați-l. N-ar fi trebuit să-l agăț aici. Asta e autoflagelare.

În pofida protestelor mele, își scoase mașina din curte și mă conduse la familia Wilkinson, pe malul lacului. Deși era foarte târziu – ora 1 noaptea – acest cuplu de noctambuli permanent însetați nu părea să se fi culcat. Anne mă lăasă în fața grilajului de la grădină, mă salută cu un claxon scurt și plecă. M-am gândit că n-o să o revăd niciodată și gândul acesta mă întristă.

Capitolul 7

Imediat ce mașina Annei Castle se îndepărtă am auzit muzică în casă. Am recunoscut vechile arii romantice ale anilor 1920 și 1930, dulci și învăluitoare ca mireasma iasomiei care plutea în parcul minunat. L-am traversat, lovindu-mă cu fruntea de câteva ori de fructele tari care atârnavă pe ramurile joase ale arborilor de mango. Ridicând capul, am zărit printre crengi stelele, care mă făceau să mă gândesc la ciorchini de fructe mai mici și strălucitoare, dar prea departe pentru a putea fi culese. Casa, un palat, se înălța pe malul lacului scânteietor. Am bătut la o ușă grea; fără a opri pick-up-ul, o femeie strigă:

— Tu ești, Bill?

N-am răspuns nimic și am așteptat un minut sau două, apoi ușa se deschise. Helen Wilkinson apără în prag, subțire, blondă și îmbrăcată, ca să mă exprim așa, într-un dezabie diafan. Ținea în mână un revolver mititel și strălucitor pe care mi-l înfipse în burtă.

— Ce vreți? mă întrebă cu duritate.

— Să vă spun două cuvinte. Mă numesc Archer, nu stau aici decât câteva ore și îmi dau seama foarte bine că nu se cuvinte să deranjez lumea în toiul nopții...

— Tot nu mi-ați spus ce vreți.

— Sunt detectiv particular și anchetez o crimă.

Se dădu un pas înapoi și îmi porunci, sub amenințarea armei:

— Veniți sub lampă, să vă văd bine!

Ușa se deschidea direct într-o cameră atât de spațioasă încât colțurile se pierdeau în umbră. Muzica nostalgică a lui Gershwin se revărsa în valuri dintr-o combină impozantă de înaltă fidelitate, așezată lângă un perete. Machiajul gros al femeii era atât de demodat încât m-am întrebat ironic dacă nu cumva își petrecuse

seara întreținându-se cu fantomele. Mă examina din cap până în picioare. Stilul ei de a scruta oamenii nu-mi era străin; îl remarcasem pe vremuri în numeroase filme și, mai recent, la Long Beach, unde această actriță, specializată în westernuri, frecventa cu asiduitate cursele de cai și cabaretele. Dar oricât mi-am stors creierii, n-am reușit să-mi amintesc numele ei de stea a ecranului.

— Nu vă stă deloc rău în tricoul lui Stacy, zise ea.

— A avut amabilitatea să mi-l împrumute, pentru că hainele mele erau ude learcă.

— Închipuți-vă că eu i l-am dăruit. Sunteți prieten cu el? Sper că nu, pentru că... De altfel, nu sunteți genul lui. Vă plac femeile?

— Lăsați revolverul acela și vă fac o demonstrație, am răspuns eu, zâmbind cum se cuvenea.

Îmi întoarse zâmbetul în stilul 1929 și declamă:

— Nu vă faceți probleme din cauza jucăriei ăsteia. Am învățat să folosesc așa ceva când jucam în westernuri.

Puse arma pe o masă de lângă ușă, apoi se întoarse spre mine și reluă:

— Încă nu mi-ați zis dacă iubiți femeile.

— Le iubesc individual, i-am răspuns. Și pe dumneavoastră vă iubesc demult timp, dar ar fi lipsit de galanterie să vă precizez de câți ani. Sunteți Helen Holmes, nu-i așa?

Numele ei îmi revenise în minte. Păru extrem de fericită să fie recunoscută și strigă:

— Deci mă mai țineți minte! Credeam că m-a uitat toată lumea.

— Oh! Am fost un mare fan al dumneavoastră!

Sări de bucurie fără a depărta picioarele, păstrându-și zâmbetul stereotip și strângându-și umerii cu mâinile încrucișate.

— Vai, ce drăguț! zise ea. Ei bine! pentru cuvintele acestea puteți lua loc, o să vă ofer un pahar și o să vă

spun tot ce vreți să știți, cu condiția să nu fie vorba de mine. Ce culoare să fie?

— O limonadă cu gin, dacă sunteți amabilă.

— Veniți la bar, e mai intim! spuse gazda mea, îndreptându-se spre un colț al încăperii.

M-am supus și, urcându-mă pe unul din taburete, am urmărit-o preparând băuturile cu o mână expertă; pentru ea și-a pus un amestec de tequila și grenadină foarte condimentat. După ce m-a servit, a rămas în spatele tejghelei, s-a rezemat în coate și s-a aplecat spre mine, oferindu-mi un bust generos, ca o barmaniță dornică să agațe un client.

— Nu am timp să mă învârt pe după deget, i-am spus eu, și vă rog să mă scuzați că sunt atât de direct la subiect, doamnă. Mă interesează Burke Damis. Îl cunoașteți, nu-i așa?

— Puțin. A fost prieten cu soțul meu, dar s-au certat.

— Din ce cauză?

— Din cauza mea, dragule! făcu ea bătând din gene. Ei da! Sărmana de mine! Am avut impresia că o să se omoare unul pe altul, zău așa! Dar Bill s-a mulțumit să ardă tabloul și în felul acesta s-a răzbunat pe amândoi. Însă, jur pe ce am mai sfânt, între domnul Damis și mine nu se întâmplase absolut nimic. Dar Bill e de o gelozie feroce.

— Așadar, a ars „Portretul unei necunoscute”?

— Da, și nu l-am iertat nici până acum, afirmă ea cu tărie.

Bău o gură din pahar și-și trecu peste buza de sus o limbă palidă și ascuțită. Buzele ei stacojii păreau să savureze amintirea acestui act de violență. Am întrebat-o:

— Damis a aflat că tabloul lui a fost distrus?

— I-am spus. A fost terminat, aproape că a izbucnit în plâns. Vă puteți închipui una ca asta? Este adevărat că îl considera cea mai bună lucrare a lui, totuși!...

— Am aflat că a încercat să răscumpere tabloul de la dumneavoastră.

— Da, dar n-am vrut să renunț la el, replică ea, studiindu-mă pe sub pleoapele pe jumătate închise. Cu cine ați mai vorbit pe-aici? Cu Claude Stacy?

— Da, dar n-am avut încă timp să-l interoghez.

— Când ați intrat, ați pomenit ceva despre o crimă. Ați putea fi un pic mai explicit? Eu, una, am fost!

I-am povestit ce i se întâmplase lui Simpson și mi s-a părut decepționată; fără îndoială, se aștepta la ceva mult mai sinistru.

— E prima dată când aud de asta. Nu știu nimic despre acest Simpson.

— Bun. Hai să revenim la tablou. Damis îl numise portret. V-a spus vreodată cine a fost modelul?

— Nu, răspunse ea sec.

— Dar dumneavoastră aveți vreo idee în legătură cu asta?

În loc de orice răspuns, ridică din umeri și făcu o mutră stupidă, care îi deformă gura. Am insistat:

— Trebuie să fi avut un motiv anume pentru care ați cumpărat această lucrare și ați vrut cu atâta încăpățănare să o păstrați. Cât despre soțul dumneavoastră, el i-a acordat suficientă importanță pentru a-i da foc...

— Nu am idee cine era femeia aceea, declară ea cu prea multă emfază.

— Ba eu cred că, din contră, știți despre cine e vorba.

— Înseamnă că sunteți un idiot. Și insolent. Și începeți să mă deranjați. Este târziu și mă doare capul, făcu ea, trecându-și vârfurile degetelor peste frunte. Terminați-vă paharul și ștergeți-o de aici, bine?

Am lăsat paharul jos, între mine și ea.

— Dacă am fost prea insistent, îmi cer scuze, am replicat eu. Nu am avut nicio intenție de a...

— Serios? mi-o tăie ea, punându-și pe bar paharul gol. Hai, veniți! Vă conduc la ușa.

A plecat de la bar cu pași hotărâți și am urmat-o cu o strângere de inimă, supărat că discuția se terminase așa de repede.

— Aș fi vrut să vorbim despre Harriet Blackwell, am riscat încă o dată. Cred că la dumneavoastră acasă a făcut cunoștință cu Damis, nu-i așa?

— Ei și, ce-i cu asta? făcu ea, deschizând ușa. Afară!

Trânti ușa cu putere în urma mea. Am fost nevoit să merg multă vreme pentru a ajunge înapoi în oraș, dar nu m-a deranjat prea tare, căci am avut timp să reflectez, în special la comportamentul lui Helen Holmes Wilkinson. Relațiile noastre, inițial cordiale, datorită tricoului lui Stacy și mai ales memoriei mele bune, s-au stricat brusc în momentul în care am întrebat-o despre identitatea femeii din portretul distrus. Puteam să pun pariu pe orice că știa despre cine e vorba și că era la curent cu relațiile dintre Damis și respectivul model. Mă mai întrebam care fuseseră relațiile dintre Damis și această Helen Wilkinson.

Cum mergeam pe mijlocul drumului, o mașină apăru brusc dintr-un viraj și accelerează spre mine în zigzaguri pe toată lățimea șoselei. M-am aruncat în tufișurile de pe margine, ca să nu fiu strivit. Am avut timp să observ că șoferul avea părul negru; era o decapotabilă sport, marca Porsche.

Era ora două și jumătate noaptea când am ajuns la *posada*. În camera de lângă birou, Claude Stacy dormea pe o canapea, îmbrăcat în hainele de zi; era așezat pe partea dreaptă și ghemuit ca un fetus gigantic. Când l-am zgâlțâit, s-a trezit, s-a strâmbat și a scos un mormăit.

— Ce se întâmplă? zise el recunoscându-mă.

— Am văzut-o pe una dintre prietenele dumneavoastră, mai devreme. Helen Wilkinson! Mi-a vorbit despre dumneavoastră.

— Serios? Sper că de bine.

— Foarte, am răspuns, în vreme ce el își trecea un pieptene prin părul rar.

Acest compliment inofensiv și mincinos îl umplu de încântare.

— Oh! făcu el. Ne înțelegem foarte bine, eu și Helen, și dacă nu mi-ar fi luat-o înainte Bill Wilkinson, aș fi putut să mă însor eu însumi cu ea. A făcut cinema pe vremuri, și eu la fel. Dar ea a pus bani deoparte, în timp ce eu n-am fost niciodată în stare să păstrez vreun șfanț.

— Din ce trăiește Wilkinson?

— Nu muncește. Are vreo douăzeci de ani mai puțin decât ea, adăugă el, în chip de explicație. Nici nu s-ar zice, atât de bine se ține ea. Bill, din contră, nu se îngrijește deloc și este tare păcat, pentru că era frumos ca un zeu, pe cuvânt! Cel mai caraghios este când face ca toți dracii ori de câte ori Helen acordă vreun pic de atenție altui bărbat.

— Ah! Deci i se mai întâmplă să facă asta?

— Nu se abține. Au fost vremuri când și eu o interesam, făcu el roșind puțin. Dar nu sunt genul care să-i sufle femeia unui amic. Bill știe că poate avea încredere în mine.

— L-ați văzut în seara asta?

— Nu. Cred că a plecat pentru o seară la Quad. Are multe relații excelente. Familia lui este renumită în Texas.

— Are o Porsche decapotabilă?

— Da, și conduce ca un nebun. Este unul dintre motivele pentru care a fost obligat să plece din Texas.

— Mi-e foarte ușor să cred asta. Era să mă strivească adineauri.

— Săracul și bătrânul Bill! Într-una din nopțile astea o să-l găsească într-un șanț, făcut bucățele! Și cine știe? Pe urmă, poate o să ajung să mă însor cu Helen... Această perspectivă nu păru să-l entuziasmeze prea

tare, căci adăugă: Ah! am nevoie de ceva de băut! Vă ofer și dumneavoastră un pahar?

— Merge un păhărel! am zis eu. Am impresia că se bea nonstop în țara asta minunată.

Luă un aer ofensat, ca și cum l-aș fi acuzat de alcoolism. Dar văzând că zâmbesc, ridică din umeri în stil mexican și scoase de sub divan o sticlă cu rom; apoi luă două pahare de unică folosință din automatul fixat în perete, lângă micul rezervor de apă și turnă puțin alcool în fiecare. Pe al meu m-am grăbit să-l lungesc cu apă.

— *Salud!* exclamă el. Dacă îmi pot permite această întrebare, cum ați făcut s-o întâlniți pe Helen Wilkinson?

— Nimic mai simplu: m-am dus la ea acasă.

— Cum așa?

— Uite așa! Aflați că sunt detectiv particular.

Tresări atât de tare că își vărsă paharul. La rândul meu, m-am întrebat imediat ce scandal vechi îi putea tulbura într-atât conștiința. Afișă un aer supărat.

— Și eu care v-am luat drept turist! zise el.

— Ei bine, nu, sunt detectiv, dragul meu, și am venit să mă interesez despre un tip care pretinde că îl cheamă Burke Damis. Cred că a petrecut o noapte sau două sub acoperișul dumneavoastră.

— O singură noapte, replică el. Așadar, este totuși adevărat ce se spune? Refuzam să cred... Este atât de simpatic, un tip bine!

— Ce refuzați să credeți?

— Că și-a asasinat soția. Din cauza asta faceți o anchetă despre el, nu-i așa?

O înghițitură de rom mă făcu să câștig un timp minim de gândire.

— Veștile circulă repede, am răspuns. De unde ați auzit asta?

— Păi, cam de peste tot. Cred că Bill a deschis prima dată gura, când a declarat într-o seară, la cabaret, că se duce să-l denunțe pe Damis la autorități ca să fie expulzat din țară. Pentru că nu știu dacă sunteți la

curent, dar de câțva timp guvernul mexican s-a săturat să fie coșul de gunoi al Statelor Unite și caută indivizii care au încălcat legea, pentru a-i expulza fără menajamente.

— Deci Wilkinson a profitat de treaba asta ca să-l denunțe pe Damis?

— Nu cred că a făcut-o cu adevărat, dar l-a amenințat public; probabil că din cauza asta a dispărut Damis atât de rapid. Așadar, e într-adevăr urmărit?

— Și încă cum! Dar zvonul ăsta care circulă pe-aici care este, mai exact?

— A, se zice pur și simplu că Damis - care în realitate nu se numește așa - este căutat pentru omorârea soției lui.

— De unde știți că nu îl cheamă Damis?

— Eu nu știu nimic! Așa zice lumea. Am încercat să obțin amănunte de la Bill și de la soția lui, dar n-au vrut să spună nimic.

— Aha! Deci, după părerea dumneavoastră, știu multe despre el?

— Sunt convins.

— Păi de unde ar fi putut afla toate astea?

— Este o întrebare pe care mi-am pus-o de multe ori, îmi mărturisii Stacy. Au plecat în luna mai în California pentru o săptămână și în perioada aceea a fost comisă crima, nu-i așa? Poate că au citit în ziare articole pe acest subiect. Dar dacă erau la curent cu tot ce făcuse, nu pot să pricep de ce s-au împrietenit imediat la cataramă cu el! Nu se mai despărțeau ei trei, până în ziua în care Bill s-a certat cu el, pentru că Helen îl plăcea prea mult pe Damis.

— Și totuși, Damis era deja acaparat de o fată!

— Oh! făcu el zâmbind cu indulgență. Asta nu o poate opri pe Helen când e hotărâtă.

— O cunoașteți pe fata cu care a plecat de-aici, pe Harriet Blackwell?

— Da, am cunoscut-o la o reuniune.

— Unde a făcut Damis cunoștință cu ea?

— Chiar la aceeași serată, la familia Wilkinson. Helen mi-a spus că o rugase să o invite pe fata aceea.

— Poftim? am strigat eu. Damis a rugat-o pe Helen să o invite pe Harriet?

— Așa mi-a zis Helen. Mai multe nu știu.

Toate aceste bârfe pe care Stacy părea să le savureze ca pe niște delicatese începeau să mă deprime. Am refuzat al doilea pahar cu rom pe care mi l-a oferit. Eram hotărât să plec mai devreme, dar înainte trebuia să mai fac ceva.

— Spuneți-mi, domnule Stacy, l-am întrebat, există vreun taxi aici? Trebuie să mă întorc la familia Wilkinson.

— Vă conduc eu. Dar cu condiția să nu le spuneți că am fost șoferul dumneavoastră.

Scoase vechiul Ford din garaj și mă conduse până la intrarea în grădină. Apropiindu-mă singur, pe jos, de casă, am văzut că luminile erau aprinse și am auzit cuplul certându-se violent. În picioare, în fața ușii, azeam invectivele pe care și le aruncau: ea îl făcea alcoolic, iar el o acuza de destrăbălare. Ea îl sfătui să-și țină gura, îl amenință că bagă divorț și îl lasă pe străzi; la care el răspunse că i-ar face un mare serviciu, dat fiind că viața conjugală cu ea era un coșmar.

Disputa scăzu în intensitate: fără îndoială, obosiseră să țipe. Am profitat ca să bat la ușă și de data asta Wilkinson a venit să-mi deschidă. Era mare și trecuse demult de treizeci de ani; hainele și tunsoarea mexicană îi dădeau un aer de străin. Era alcoolic fără nicio umbră de îndoială, judecând după ochii înroșiți, respirația fetidă și vocea guturală.

— Nu vă cunosc! spuse el. Marș de-aici!

— Nu vă cer decât o clipă, am replicat eu. Sunt detectiv particular și am venit din Los Angeles special ca să fac o anchetă despre Burke Damis. Sunteți unul dintre prietenii lui, cred?

— Greșit! A petrecut ceva timp aici, bând pe banii tuturor. Eu, unul, când am înțeles ce voia, l-am dat afară! Și n-am fost delicat cu el!

Wilkinson avea într-adevăr un aer periculos, nu atât prin modul de a se exprima, cât și prin privirea în care am citit mai mult decât alcoolism, o licărire aproape dementă...

— Și după părerea dumneavoastră, ce voia?

— Derbedeul a profitat de amabilitatea mea ca să-i facă neveste-mii curte. Nu sunt genul care să înghită așa ceva!

Făcu un gest violent atât de brusc încât se lovi cu mâna de tocul ușii. O duse iute la gură și începu să-și sugă degetul îndurerat.

— Se zice că și-a ucis soția.

— Așa este. Ne-am dus la Frisco în primăvară și am citit cu ochii mei în ziare. Era totul acolo, fotografia victimei, povestea crimei... Dar n-am știut cine era când a venit aici. N-am descoperit decât când am văzut portretul pe care l-a pictat.

— Era portretul soției lui?

— Exact. Helen a recunoscut-o imediat, sărmana nefericită. Ticălosul ăsta fără suflet a sugrumat-o cu mâinile lui!

Mâinile lui Wilkinson se crispară, ca și cum și-ar fi închipuit că sugrumă el însuși pe cineva sau că era sugrumat de cineva. Deodată, soția lui strigă din camera de alături:

— Cine e acolo, Bill? Cu cine vorbești?

— Cu un tip din Los Angeles, răspunse el. Zice că e detectiv!

Femeia veni în fugă din fundul salonului și îi porunci:

— Nu vorbi cu el!

El reacționează ca un copil răsfățat și încăpățânat, declarând:

— Ba o să vorbesc cu el cât vreau și o să-l înfund pe Damis pentru totdeauna, de data asta.

— Nu te amesteca! insistă ea.

— Hai că asta-i bună! De parcă nu tu ai fi fost prima care m-a obligat să mă amestec, când ai încercat să-l șantajezi...

— Taci din gură, tâmpitul!

Stăteau față în față, amândoi pradă unei furii atât de violente încât parcă între ei se crease un zid.

— Ascultă-mă, Bill, reluă ea. Bărbatul acesta a mai venit o dată aici, acum vreo două ore. Am fost nevoită să-l dau afară, pentru că a încercat să mă violeze, declară ea cu răceală, trecându-și peste sâni degetele răsfirate.

El îmi aruncă o privire scrutătoare și mă întrebă:

— E adevărat ce spune?

— Absolut deloc. Nu credeți nimic.

— Și acum uite că mă face mincinoasă! strigă ea, lipindu-se de el. O să suporti asta?

Îmi lansă în figură un pumn de care m-am ferit și am ripostat imediat cu o directă puternică în stomac. Se sufocă, se încovoie de durere, ținându-se de burtă și vomită. N-ar fi trebuit să-l lovesc atât de tare.

— Aha, deci așa, copoi împuțit ce ești! urlă Helen.

Înșfăcă un revolver de pe masă și trase spre mine. Glonțul îmi șterse pieptul, găurind tricoul lui Stacy. Am fugit cât m-au ținut picioarele.

Capitolul 8

Soarele răsări destul de brusc când Stacy, la fel de amabil, mă conduse la aeroport. N-a vrut să accepte niciun fel de retribuție pentru această nouă favoare, nici despăgubiri pentru găurile din tricou; m-a asigurat că acestea vor face obiectul nenumăratelor discuții pasionante. În schimb, m-a rugat să-i dau telefon unuia dintre prietenii lui, director la un mic hotel din Laguna Beach, pentru a-i transmite mesajul: „Claude este bine și nu-i poartă pică.”.

Am urcat în avion abia ținându-mă pe picioare de oboseală, am adormit imediat după ce m-am așezat și nu m-am mai trezit decât la ora unu după-amiază, la sosirea în Los Angeles. Prima mea grijă a fost să intru într-o cabină telefonică.

L-am sunat mai întâi pe Blackwell. Încă nu avea vești de la fiica lui și considera că era foarte posibil să se fi dus la vila de lângă lacul Tahoe. Mi-a precizat că aceasta se găsea la State Line, în partea care aparținea de statul Nevada. Am retezat scurt avalanșa întrebărilor lui și i-am promis că o să-i fac o vizită.

Apoi am telefonat la Reno. Unul dintre confrății și prietenii mei cei mai buni, Arnie Walters, avea acolo o agenție particulară de informații. Phyllis Walters, soția și asociata lui Arnie, mi-a răspuns mai întâi cu vocea ei un pic severă de fost agent feminin al poliției, dar am descoperit în scurt timp, cu plăcere, că nu-și pierduse nimic din exuberanța obișnuită.

— Oh, Lew! strigă ea. Cum îți mai merge și unde naiba ai dispărut atâta timp? Despre ce este vorba, Lew? Afaceri sau pur și simplu un mic salut amical? Arnie este plecat.

— Afaceri urgente, Phyllis. Ascultă-mă cu atenție!

I-am dat semnalmentele Harrietei și ale lui Damis și am rugat-o să-i caute în zona Reno și pe în preajma lacului Tahoe, în particular la proprietatea familiei Blackwell și în bisericile în care cei doi s-ar fi putut căsători. Am adăugat:

— Dacă Arnie sau unul dintre băieți dă peste Damis, cu sau fără Harriet, vreau să-l aresteze.

— Păi bine, Lew, doar nu putem să-l ținem cu forța!

— Aveți autorizare să arestați un criminal și să-l dați pe mâna poliției. Este căutat pentru omor.

— Pe cine a omorât?

— Se pare că pe soția lui. O să am mai multe detalii după-amiază. Arnie să fie atent: tipul este periculos. Pe curând!

După un telefon la fotograf, ca să mă asigur că instantaneele cu tabloul lui Damis erau gata, mi-am dat întâlnire cu prietenul meu Manny Meyer, criticul de artă. Era acasă și mă putea primi oricând. Până atunci mi-am recuperat mașina, am trecut să iau fotografiile și am ajuns la Westwood, unde locuia Manny, la ultimul etaj al unui imobil nou, cocoțat la rândul lui în vârful unui deal.

Manny mă invită să iau loc, dar am rămas în picioare, rezemat de pianul pe care îmi pusesem servieta.

— Dacă am înțeles bine ce mi-ai zis adineauri la telefon, declară el, vrei să identific o lucrare după stil. Nu e deloc ușor, Lew, mai ales când e vorba de pictura contemporană din zona asta. Știi câți pictori avem pe o rază de câțiva kilometri? Este aproape incredibil: între cinci sute și o mie, dragul meu! Și toți se consideră geniali, bineînțeles!

— Geniul care mă interesează pe mine, am replicat eu, s-a pictat pe el însuși, ceea ce ar trebui să-ți ușureze puțin treaba.

I-am înmânat crochiul, pe care îl examină îndelung.

— Cred că, într-adevăr, l-am văzut pe bărbatul acesta, spuse el în cele din urmă. Arată-mi fotografiile pe care le-ai făcut cu tabloul lui.

I le-am dat și se duse să le privească la lumină, în fața ferestrei.

— Ei bine, da! declară el după o lungă tăcere, îl cunosc. Are un stil caracteristic, deși se poate constata o oarecare schimbare, poate chiar o ușoară deteriorare, ceea ce n-ar fi deloc surprinzător. Se numește Bruce Champion. Am văzut mai multe pânze de-ale lui anul trecut, la o expoziție contemporană, la San Francisco. Am avut o scurtă conversație cu el cu această ocazie. De atunci am auzit că a avut necazuri și că este căutat de poliție pentru uciderea soției sale. Ziarele din Frisco au vorbit mult timp despre asta. Presupun că îl urmărești și tu.

— Da, dacă se poate spune așa, pentru că i s-a pierdut urma.

— Mă bucur mult. Champion este un pictor bun. Atât de bun, încât la urma urmei nici nu mă interesează ce i-a făcut soției lui. Să nu mă înțelegi greșit, Lew. Tu trăiești într-o lume în care culorile trebuie să fie vii și total opuse, în care negrul este dens, iar albul strălucitor. Lumea mea, în schimb, este alcătuită din nuanțe și umbre și eu consider mecanismul pedepselor sociale un blestem. „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”, asta era legea triburilor primitive. Dacă în ziua de astăzi am aplica-o cu sfințenie, fiecare dintre noi și-ar fi pierdut deja ochii și dinții. Sper să nu-l găsești niciodată, iar el să picteze în continuare.

— Mai periculos este că va continua să și ucidă...

— Mă îndoiesc. Din câte am citit eu, asasinii sunt, dintre toți criminalii, cei care recidivează cel mai rar. Și acum, dacă îmi permiți, trebuie să plec: am de văzut o expoziție.

Mă părăsi cu un zâmbet bun și sincer. Manny nu credea în puterea răului. Tatăl lui murise la Buchenwald și, cu toate acestea, el nu credea în rău...

De la el, m-am dus direct la Blackwell. Mi-a deschis ușa chiar el.

— Ei, cum e, făcu îngrijorat, ați găsit ceva?

— Veștile nu sunt tocmai bune, am replicat eu.

Mă înșfăcă de braț și începu să mă zgâlțâie. Am fost nevoit să fac un efort pentru a mă descleșta din strânsoarea lui.

— Liniștiți-vă! i-am spus eu, vă povestesc totul.

— Cum vreți să fiu calm? Se fac deja patruzeci și opt de ore de când fiica mea a plecat. Ar fi trebuit s-o rețin cu forța! Iar pe el ar fi trebuit să-l împușc fără milă, ca pe un câine turbat!

Mă conduse într-un vast salon Empire, care semăna cu un muzeu. Un număr considerabil de Blackwelli năsoși ne priveau de pe pereți. Unul dintre ei, în uniformă strălucitoare din 1812, avea statură și prestanță. Blackwell luă loc într-un fotoliu sub acest strămoș, ca pentru a sublinia legătura lor de rudenie, în vreme ce eu m-am orientat spre o canapea confortabilă. Apoi i-am făcut colonelului un scurt rezumat al călătoriei mele în Mexic. Am conchis:

— Ceea ce am descoperit acolo, împreună cu ceea ce știu de aici, îmi permit să afirm că Damis este urmărit de poliție și circulă sub diverse pseudonime. În realitate, îl cheamă Bruce Champion și este suspect de crimă.

Blackwell rămase o clipă cu gura căscată, apoi bolborosi:

— Ce... ce spuneți?

— Spun că Damis se numește în realitate Bruce Champion și că este dat în urmărire în comitatul San Mateo, pentru că și-a sugrumat soția astă-primăvară.

Figura lui Blackwell se făcu albă ca hârtia, dădu ochii peste cap, cu o privire goală, se clătină, căzu din fotoliu în genunchi, apoi se prăbuși greoi pe partea

dreaptă; părul lui mi se păru și mai alb pe frumosul covor roșu și vechi care îi amortizase căderea. M-am dus să deschid ușa și am chemat-o pe cameristă. Aceasta veni în goană pe hol, gâfâind atât de tare încât sânii ei mici tresăltau pe sub bluza subțire. Când își văzu stăpânul zăcând pe covor scoase un țipăt, apoi întrebă:

— Este... e mort?

— Nu, drăguțo, a leșinat. Adu-mi, te rog, niște apă și un prosop!

Apăru în mai puțin de un minut cu un castron cu apă. L-am stropit pe colonel pe față, apoi i-am tamponat fruntea lată cu prosopul umed. Deschise ochii, mă recunoscui și își aminti ce îi spusese. Scoțând un geamăt surd, păru să-și piardă din nou cunoștința și, pentru a-l ține treaz, l-am lovit ușor peste obraz cu prosopul ud. Micuța cameristă mă urmărea înmărmurită, cu ochii larg deschiși, ca și cum aș fi comis o crimă de lezmajestate.

— Cum te cheamă? am întrebat-o eu.

— Letty.

— Unde este doamna Blackwell, Letty?

— La spital. Vizitează bolnavii în fiecare săptămână.

— Bine, încearcă să o anunți.

— Trebuie să chem și doctorul?

— Nu este nevoie, dacă nu cumva este bolnav de inimă. A mai avut crize asemănătoare?

Îmi răspunse Blackwell, cu un aer rușinat:

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să leșin până acum.

Se ridică cu greu și rămase în șezut, sprijinit de fotoliu.

— Ah! reluă el, nu mai sunt tânăr... Ceea ce mi-ați zis m-a dat complet peste cap.

— Asta nu înseamnă că Harriet este moartă, să știți!

— Nu? Dar așa am înțeles de la dumneavoastră... Dându-și seama că îl observa camerista, își trecu mâinile prin păr, pentru a-și pune puțin în ordine frizura, apoi, străduindu-se să-și recapete atitudinea normală, porunci:

— Mulțumesc, Letty, poți să pleci! Și ia castronul cu tine. Locul lui nu e aici.

— Da, domnule! făcu ea conformându-se. Blackwell se urcă în fotoliu, apoi îmi spuse cu o voce foarte nesigură:

— Trebuie să facem ceva.

— Mă bucur să vă aud spunând asta. Am alertat deja o agenție de detectivi din regiunea Reno, dar cred că trebuie să ne extindem cercetările în tot sud-vestul și chiar în toată țara. O să coste foarte mult.

— N-are importanță, făcu el, desfăcând degetele.

— De asemenea, ar fi momentul să anunțăm poliția. Trebuie să le spunem ce știm și să-i punem să-i caute pe amândoi. Ați putea începe luând legătura cu Peter Colton.

— Da, am înțeles. Dar mai lăsați-mă o clipă. Încă nu mi-am revenit complet.

Se ridică în picioare și se clătină, ca și cum greutatea anilor s-ar fi abătut dintr-odată pe umerii lui. I-am cerut voie să dau un telefon. Mi-a arătat un salonaș, care îi aparținea lui Isobel. M-am așezat la birou și, ridicând receptorul, am cerut la comisariatul central din Redwood City să mi se facă legătura cu căpitanul Royal, șeful poliției criminalistice din comitatul San Mateo, pe care îl cunoșteam.

— Bună ziua, dragul meu, îmi zise el cordial. Cu ce vă pot ajuta?

— Uite care-i treaba. Trebuie să vă comunic informații importante despre Bruce Campion, care este suspectat că și-a sugrumat soția în luna mai, pe teritoriul dumneavoastră, nu-i așa?

— E adevărat, pe 5 mai. Ce știți despre acest subiect?

Atunci am auzit un declic și mi-am dat seama că Royal conectase magnetofonul ca să înregistreze convorbirea. Se mai auzi un alt declic, asemănător mai degrabă cu branșarea unui alt ascultător.

— Am dat parțial de urma lui Campion, am spus eu. Pe 20 mai a călătorit cu avionul de la Los Angeles la Guadalajara.

— Cum așa? făcu Royal nervos. Poliția aeroportului fusese totuși alertată și ar fi trebuit să-l aresteze.

— S-a folosit de acte false și de un pseudonim, cel al lui Quincy Ralph Simpson. Numele acesta nu vă spune nimic?

— Ba da, bineînțeles! Știu de ieri că Simpson a fost ucis cu o lovitură de pumnal în inimă, la Citrus Junction, acum două luni. Vreți să spuneți că l-a omorât Campion?

— În cel mai rău caz, s-ar zice că eventualitatea aceasta sare-n ochi, pentru că e aproape sigur că a fugit în Mexic sub numele de Simpson, imediat după moartea lui Simpson.

— Campion este și acum în Mexic?

— Nu. A stat acolo două luni, sub numele de Burke Damis, la Ajijic, pe malul lacului Chapala, unde a fost recunoscut până la urmă drept criminal căutat de poliție. Între timp, a cucerit o tânără americană aflată în vizită acolo, pe nume Harriet Blackwell. Exact acum nouă zile, s-a întors împreună cu ea la Los Angeles, folosind din nou pseudonimul de Simpson. Apoi l-a utilizat iar pe cel de Burke Damis și a petrecut o săptămână ca oaspete în vila de pe malul mării a familiei Blackwell, aproape de Malibu. Este posibil ca tânăra Blackwell să știe ceva despre trecutul lui Campion și să-l protejeze. A reușit s-o hipnotizeze într-un fel, dar nu văd cum ar fi putut să nu știe de schimbările de identitate ale iubitului ei.

— Ea se află cu el în momentul de față?

— Sper că nu, dar mă tem că da. Au părăsit împreună locuința colonelului Blackwell acum patruzeci

și opt de ore, după o altercație gravă. Au plecat cu mașina fetei, un Buick verde nou-nouț.

După ce i-am dat numărul de înmatriculare al mașinii, Royal m-a întrebat:

— Colonelul Blackwell este clientul dumneavoastră?

— Da. Misiunea mea cea mai urgentă este să o găsesc pe fiica lui și să mă asigur că e în afara oricărui pericol. Poate fi recunoscută cu ușurință: înaltă, blondă, părul scurt, douăzeci și patru de ani, în jur de 1,80 m, dar puțin adusă de spate. Este foarte elegantă și are o siluetă frumoasă, dar figura ei are un mic defect: osul frontal este prea pronunțat deasupra ochilor. Este o caracteristică ereditară. Toți au fruntea așa în familie. Din cauza asta, tânăra Harriet poartă aproape tot timpul ochelari de soare. Cât despre Campion, îl știți.

— Am, într-adevăr, semnalmente lui, dar, din păcate, nu am nicio fotografie. Din cauza asta a reușit să fugă.

— Am eu una, de fapt, o schiță. O să încerc să vă trimit chiar astăzi o copie. Dar este posibil ca perechea să se fi întors în Mexic. S-ar mai putea să fi plecat în Nevada, pentru că acolo se pot căsători mai ușor. Poate că sunt deja căsătoriți în momentul acesta sau se prezintă ca atare.

— Fata asta trebuie să fie nebună, spuse Royal, dacă vrea să se mărite cu un asemenea individ, știind ce i-a făcut soției lui.

— Nu pretind că e la curent cu amănuntul acesta. După părerea mea, el a inventat o poveste ca să justifice folosirea pseudonimelor, iar ea a înghițit-o. Da, este nebună, în sensul că e nebună după el. Și la asta se adaugă faptul că este în conflict deschis cu tatăl ei, din următorul motiv: are douăzeci și patru de ani, iar el o tratează ca și cum ar avea patru.

— Nu e o rebeliune cam tardivă?

— Harriet nu putea să miște în front. Trăia într-un fel sub dictatură militară.

— Și a fugit, legându-și soarta de cea a unui suspect căutat de poliție! Se mai întâmplă. Spune-mi, bătrâne, crezi că este într-adevăr în pericol?

— La întrebarea aceasta dumneavoastră sunteți mai în măsură decât mine să dați un răspuns, domnule căpitan, am zis eu. Totul depinde de ce urmărește Campion. Harriet trebuie să intre în posesia unei moșteniri substanțiale în ziua în care împlinește douăzeci și cinci de ani; în consecință, dacă îl interesează averea ei, nu există niciun risc vreme de cel puțin șase luni. Campion și-a omorât soția pentru bani?

— N-aveau nicio lețcaie, din câte știm noi, și trebuie să mărturisesc că, până în momentul de față, n-am găsit nici cel mai mic motiv. Mulți dintre sărăntocii ăștia care se autointitulează artiști sunt țicniți, se știe, mormăi Royal cu dispreț. Asta trăia într-un garaj amenajat, de bine de rău, lângă Luna Bay, cu toate catrafusele într-o singură încăpere.

— A mai fost arestat, în trecut, pentru comportament anormal?

— Nu am idee. Știu doar că a fost condamnat la un an de muncă silnică și degradat pentru că a agresat un ofițer în timpul războiului din Coreea. Este tot ce avem despre el, dar asta arată că omul este violent; și cum nu se înțelegea cu soția lui, mobilul nu e greu de imaginat. S-o dovedim e altă poveste.

— Povestiți-mi un pic cum era soția lui, vă rog.

— Asta mai poate aștepta, nu crezi, Archer? Aș vrea să le transmit băieților prin radio informațiile pe care mi le-ai dat.

— De acord, dar fiți, vă rog, amabil și rezumați-mi esențialul.

— Bine, atunci foarte pe scurt! replică el sec. Dolly Stone Campion, douăzeci de ani, o blondă mignonă foarte drăguță, dar nu foarte frumoasă, când am găsit-o

noi. Campion o cunoscuse cu o vară în urmă, pe malul sudic al lacului Tahoe și s-a căsătorit cu ea în septembrie, la Reno. Nu putea proceda altfel, se pare, pentru că ea era deja însărcinată în trei luni. În orice caz, copilul lor s-a născut în martie, deci la șase luni după ce s-au căsătorit și după încă două luni, ea a fost asasinată.

— Ca să vezi! am exclamat eu. Hotărât lucru, lacul Tahoe apare de prea multe ori în afacerea asta. Familia Blackwell are acolo o vilă, iar Simpson a petrecut o vreme pe malul lacului, în mai, cu puțin timp înainte de a fi și el asasinat.

— Ce făcea acolo?

— Am impresia că ancheta pe cont propriu moartea lui Dolly Campion. Ce s-a întâmplat cu bebelușul?

— L-a luat mama lui Dolly. Ascultă, Archer, acum trebuie să mă lași să-mi văd de treabă, pentru că am foarte multe de făcut. Vii pe la mine?

— Imediat ce îmi stă în putință.

Dar își dădu și el seama că asta nu avea să se întâmple mai devreme de a doua zi. Într-adevăr, un al doilea telefon la Reno mi-a permis să aflu de la Phyllis Walters că Harriet Blackwell și Campion fuseseră văzuți la lăsarea întinericului în State Line. Pentru moment, Phyllis nu știa mai multe. Am pus receptorul în furcă, dar l-am ridicat imediat din nou pentru a reține un loc în următorul avion spre Reno. Colonelul avea să fie din nou obligat să-și deschidă portofelul.

Când m-am ridicat ca să ies din biroul doamnei Blackwell, am remarcat un ziar așezat pe colțul mesei, cu un titlu mare pe prima pagină: „Bărbat omorât la San Mateo”. Era un mic cotidian local, apărut dimineața la Citrus Junction, prost tipărit și chiar mai prost redactat. Articolul, care făcea referire la „suspiciunile poliției că ar fi o reglare de conturi între gangsteri”, nu mi-a spus nimic nou. Țineam încă ziarul în mână când Blackwell apăru în cameră.

— Ce faceți cu ziarul ăla? mă întrebă el.

— Mă miram cum se face că a ajuns la dumneavoastră.

— Asta nu vă privește absolut deloc!

Spunând asta, îmi smulse cotidianul din mână și îl rulă într-un sul pe care îl strânse în pumn.

— Mai sunt și alte lucruri care nu vă privesc, reluă el. De exemplu, nu am intenția să-mi cheltui banii pentru ca fiica mea sau eu însumi să fim calomniați și ridiculizați în fața poliției!

— Mi se păruse mie că a ridicat cineva receptorul mai devreme, în timp ce vorbeam. Este un obicei al tuturor celor care locuiesc în casa asta să asculte conversațiile telefonice ale altor persoane?

— Consider aceste cuvinte jignitoare și vreau să vi le retrageți imediat!

Era în toiul unei crize de furie care îl făcea să tremure. Ziarul, rulat ca un baston, îi vibra în mână și se pocni cu el peste coapsă ca și cum ar fi fost o cravașă. Am replicat pe tonul cel mai calm de care eram capabil:

— Nu pot schimba nicicum faptele care sunt, după cum știți și dumneavoastră, incontestabile. Dacă nu vă convine, n-aveți decât să nu mai ascultați.

— Doar n-aveți pretenția că îmi puteți spune ce trebuie să fac în propria mea casă, nu? Vă rog să plecați! Leșiți afară, ați auzit? Afară!

— N-are rost să zbierați așa, nu sunt surd. Deci nu mai vreți să vă găsiți fiica?

— O s-o găsesc fără dumneavoastră. Vă concediez!

— Bine. Atunci ar fi momentul să-mi plătiți ceea ce mi se cuvine, salariul și cheltuielile de deplasare, adică 350 de dolari.

— O să vă dau un cec.

— Nici vorbă! Vreau bani lichizi!

Încercam să trag de timp, în speranța că își va recăpăta bunul-simț, așa cum făcuse în crizele

precedente. Țineam mult să duc la bun sfârșit ancheta despre Campion.

— Nu am suma asta aici, declară el. Trebuie să mă duc să schimb un cec la hotelul de lângă noi.

— Foarte bine. Duceți-vă. Vă aștept aici.

— Afară! porunci el. Nu vreau să vă mai văd în casa asta! N-aveți decât să mă așteptați în mașină.

Mă lăsă să trec înaintea lui, apoi scoase Cadillacul din garaj și plecă. Mi-am omorât timpul plimbându-mă pe terasă și gândindu-mă la ce trebuia să fac mai departe. Era necesară o excursie la Tahoe, dar n-aveam niciun chef s-o fac pe banii mei. În acel moment, pe alee apăru o mașină mică: era Isobel Blackwell. Paloarea ei mă impresionează. Se strădui totuși să-mi zâmbescă pentru a-mi zice:

— Domnule Archer! Ce surpriză plăcută!

— Letty nu v-a anunțat?

— Nu. Am plecat mai devreme de la spital. Eram îngrijorată din cauza lui Mark.

— Aveți și de ce. Mai întâi și-a pierdut cunoștința, apoi l-a apucat o criză de furie, cu urletele de rigoare.

— Nu mai spuneți?! Mark a leșinat?

— Da. l-am dat o veste care l-a tulburat.

Coborî din mașină și mă întrebă repede:

— Harriet a pățit ceva?

— Nu se știe, dar este foarte posibil. Circulă prin Nevada cu așa-numitul Burke Damis, pe care, în realitate, îl cheamă Bruce Campion și este căutat de poliția din Redwood City pentru că și-a asasinat soția.

l-a trebuit ceva vreme ca să digere noutățile. Apoi, văzând garajul gol, mă întrebă unde a plecat Mark.

— Să schimb niște bani la hotel ca să-mi plătească ceea ce-mi datorează, am răspuns eu. M-a dat afară din casă și m-a concediat.

— Dar de ce, Dumnezeu?!

— Mă tem că în relațiile dintre mine și colonel nu mai există cale de întoarcere. Am purtat fără îndoială

prea mult – și unul și celălalt – uniformă, dar din păcate, nu aceeași. El a păstrat mentalitatea de șef, iar eu pe cea de soldat.

— Bine, dar... nu înțeleg. Nu mai vreți să-l ajutați?

— Pentru asta ar trebui să mi-o ceară el, ceea ce este puțin probabil.

— A! făcu ea cu ardoare. Știu cât de dificilă poate fi uneori viața cu el. Ce s-a petrecut mai exact?

— A ascultat la celălalt telefon o conversație personală pe care am avut-o cu șeful poliției din Redwood City. Am exprimat o judecată severă asupra comportamentului lui față de Harriet și asta l-a exasperat. În plus, este clar că dezvăluirea adevăratei personalități a lui Campion l-a dat peste cap. Întrucât nu poate face nimic, s-a luat de mine, închipuindu-și că eu sunt cel care i-a făcut rău. Este omenesc.

— Oh! Știu asta, dar starea lui s-a agravat foarte mult de la începutul acestei afaceri. Sunt foarte îngrijorată în privința lui, domnule Archer. Nu știu dacă va avea forță să supraviețuiască unei asemenea lovituri.

— Pentru moment, am replicat, nu vă ascund faptul că Harriet este cea care mă îngrijorează. Ea și Campion au fost văzuți ieri seară la State Line și am pus pe urmele lor câțiva detectivi din Reno. Dacă putem să-i urmărim în continuare avem mari șanse să punem mâna pe el și să o salvăm pe ea.

Femeia avu o reacție puternică, strânse la piept poșeta cu un gest convulsiv, se apropie de mine, mă apucă de încheietura mâinii și îmi spuse:

— Dacă vă rog să ne ajutați în continuare, ați accepta să fiu clienta dumneavoastră?

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare.

— Atunci ne-am înțeles, făcu ea, luându-mi de data aceasta mâna și strângând-o cu putere. Dar lăsați-mă pe mine să-i spun lui Mark, în felul meu și când voi considera eu că e momentul.

Se duse la ea în birou să caute bani și se întoarse să mi-i dea, apoi intră înapoi în casă. Blackwell sosi și el la scurt timp după aceea și mă plăti. Arăta ceva mai bine și mirosea a alcool: luase, mai mult ca sigur, un întăritor zdravăn la hotel. Am avut impresia că voia să-mi spună ceva, dar nu scoase un cuvânt și mă lăsă să plec.

Capitolul 9

Arnie Walters mă aștepta la aeroportul din Reno. Era un bărbat scund și îndesat, de vreo cincizeci de ani, care părea mai degrabă anticar. Onestitatea, imaginația, curiozitatea și dragostea față de aproape îl caracterizau. În pofida a doisprezece ani de muncă intensă într-o regiune ca Reno, rămăsese sărac.

Conducând spre State Line, îmi expuse situația. Un ziarist pe nume Sholto, care lucra ca paznic în mai multe vile de pe malul lacului, vorbise cu Harriet în seara precedentă. Ea venise la Sholto să-i ceară cheile de la proprietatea tatălui său și l-a rugat imediat să nu-i spună colonelului că era acolo. Campion era cu ea, dar n-a coborât din Buick-ul verde al fetei.

— Se pare, spuse Arnie, că au petrecut o parte din noapte la vilă. Sunt vase murdare în chiuvetă. Există indicii că vor să se întoarcă. De exemplu, el și-a lăsat valiza pe hol.

— Și valiza ei unde e?

— A dispărut, la fel și mașina.

— Nu-mi place deloc asta, Arnie, am zis eu. Este posibil ca el s-o fi însoțit aici ca să o elimine.

Fără a-și desprinde ochii de la drum, mă privi cu coada ochiului.

— În ce circumstanțe și-a omorât soția?

— A sugrumat-o, dar nu știu alte detalii.

— Moartea ei i-a adus ceva?

— Poliția din San Mateo susține că nu. Singurul mobil pe care l-au găsit până în prezent este o nepotrivire de caracter. Căsătoria a intervenit din motive de forță majoră: ea era gravidă în trei luni când s-a măritat cu el, în septembrie, ceea ce mă face să mă tem foarte tare că el va recidiva. S-au căsătorit la Reno, în septembrie; deci este posibil să cunoască zona. Tipul

ăsta mă deconcertează. Nu îl înțeleg. Este adevărat, nu pot susține că mă pricep la mentalitatea artiștilor. Iar Campion este un pictor bun, dacă e să mă iau după opinia unui critic de artă care știe despre ce vorbește.

— Crezi că nu e zdravăn la cap? Sunt șocat de faptul că din ce în ce mai multe fete se lasă mai mult sau mai puțin cucerite, de la o vreme, de nebuni.

— În general, asta se întâmplă pentru că și ele sunt la fel, am replicat eu. Mi-e greu să mă pronunț asupra lui Campion. L-am întâlnit de două ori și de fiecare dată a fost foarte stăpân pe sine. A doua oară chiar l-am admirat cât de bine a reușit să se stăpânească, pentru că tatăl lui Harriet îl amenința cu o ditamai pușca de vânătoare. Nici n-a clipit. O să-mi spui că nebunii pot fi actori foarte buni.

— Mai degrabă proști decât buni, Lew. Este într-adevăr un bărbat atât de frumos cum scrie în semnalmente?

— Din păcate, da. Ți-am adus o schiță de autoportret destul de asemănătoare. Te rog să mi-o dai înapoi după ce o fotografiezi pentru oamenii tăi.

— Perfect. O să fac cât mai multe copii. Dacă acest Campion se ascunde în zonă, până la urmă va apărea undeva. Vila este, bineînțeles, sub supraveghere. Dar este posibil ca el să fi plecat deja, și fata la fel...

Am traversat în tăcere o pădure de pini, pentru a ieși, în sfârșit, la lac. Proprietatea familiei Blackwell era ascunsă într-o pădurice deasă de pini și se ajungea acolo pe o alee al cărei asfalt purta urmele înghețurilor din iarnă. Era o clădire impozantă, construită pe jumătate din piatră de râu, apoi din lemn, ca majoritatea cabanelor de munte. Se putea ajunge la lac pe o scară din ciment cu dublă balustradă din fier, care cobora în zigzag până pe mal. La venirea noastră, din spatele unui copac apăru un bărbat. Arnie mi-l prezintă; era un fost agent de poliție, încă robust, în ciuda vârstei, pe care îl

chema Jim Hanna. Am intrat toți trei în casă și, arătându-mi valiza lui Campion, Arnîe îmi spuse:

— Nimic interesant înăuntru: materiale de pictură, un necesar de toaletă și câteva haine uzate.

Am vizitat toată casa, care avea nu mai puțin de șase dormitoare. Niciunul dintre paturi nu fusese folosit recent.

Lăsându-i pe Arnîe și pe Hanna la pândă în casă, am coborât spre lac. În anul acela apa era foarte scăzută și se putea face înconjurul lacului pe un mal îngust din piatră. Căutam mașinal orice urmă a trecerii lui Harriet, dar fără prea mari speranțe de a găsi într-adevăr ceva; astfel, parcă m-a lovit ceva în cap când am făcut o descoperire capitală. La vreo cincisprezece metri de țărm am zărit deodată o bucată de stofă gri care plutea printre bucățile de lemn din lac.

M-am dezbrăcat fără nicio ezitare și m-am aruncat în apă, în chiloți. Era rece ca gheața, iar ceea ce am scos dintre bucățile de lemn nu m-a încălzit deloc: era pălăria lui Harriet, al cărei voal flutura în vânt când plecase din casa tatălui ei, din Bel Air. Am curățat-o de algele încurcate în ea și am ținut-o deasupra apei până am înotat cu un singur braț înapoi la mal. Dar odată ajuns pe pământ, am mai avut o revelație. Căptușeala din mătase era pătată de sânge închegat, cam cât unghia de la degetul mare, iar în sângele acesta era încleiată o suviță de păr de vreo cincisprezece centimetri; părul era blond și drept, ca acela al lui Harriet și fusese smuls din rădăcină. M-am frecat de bine de rău cu mâinile pe tot corpul, ca să mă usuc, apoi, după ce m-am îmbrăcat, am urcat în grabă la cabană, unde i-am arătat lui Arnîe descoperirea mea.

— Oho! făcu el fluierând printre dinți. S-ar zice că am ajuns prea târziu.

— Mai trebuie s-o și dovedim. Cum e poliția pe aici?

— Merge, e destul de capabilă, dar mai dificil e că lacul este foarte mare și malurile sunt împărțite în șase jurisdicții diferite. Chestia asta complică lucrurile destul de mult.

— Ai putea convinge departamentul din Reno să intervină? Pălăria asta trebuie dusă la laborator...

— Și ar trebui să dragăm lacul. Nu este teritoriul lor, dar o să încerc. Te întorci cu mine în oraș?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu Sholto. Unde locuiește?

— La trei kilometri de-aici. Te duc eu cu mașina.

Căbănuță paznicului semăna cu o cutie și era situată într-un luminiș, foarte departe de șoseaua State Line. Tânăra care ne-a ieșit în întâmpinare ținea pe brațul stâng un bebeluș, în vreme ce alt copilăș, care de-abia mergea în picioare, se agăța de fusta ei. Își dădu pe spate o şuviță de păr negru și îi zâmbi lui Arnîe.

— Hank e acolo, în spatele casei, domnule Walters, zise ea. Construiește un coteț. Veniți pe-aici.

În bucătăria prin care am trecut, o fetiță de opt sau nouă ani citea o revistă cu benzi desenate, în timp ce sugea printr-un pai lapte cu ciocolată. Am remarcat că avea părul asemănător cu cel al lui Harriet. În fine, un al patrulea copil, un băiat de vreo doisprezece ani, își ajuta tatăl să taie scândurile cu ferăstrăul. Cât despre Sholto, era un individ uscat, nervos, ridat și bronzat, căruia nu-i puteai ghici vârsta.

— Vă salut, domnule Walters, făcu el. Ați găsit-o?

— Încă nu, din păcate! Dânsul este colegul meu, Lew Archer. Vrea să vă pună câteva întrebări.

Sholto lăasă ferăstrăul pe bancul de lucru și îmi strânse puternic mâna.

— Dar înainte de a pleca, aș vrea să-ți arăt schița asta, Henry. Acesta e tipul pe care l-ai văzut cu Harriet?

— Seamănă bine, sunt foarte sigur, declară el. Dar de ce are un ochi mai mare decât celălalt?

— Așa s-a văzut el însuși, am răspuns eu.

— Ah! Deci s-a desenat singur? Ce idee curioasă să se schimonosească așa! Aici parcă e mutilat, dar în realitate arată foarte bine.

— Mulțumesc, Henry, făcu Arnie, băgând crochiul în servietă. Voiam să mă asigur de identitatea omului.

— E un tip dubios?

— A mai fost condamnat, am zis eu.

— Sper că domnișoara Harriet nu e în pericol? Fiindcă era îngrozitor de nervoasă și ar putea să-și piardă capul imediat la o lovitură mai dură.

— Era nervoasă ieri seară, când ai vorbit cu ea?

— Sincer să vă spun, da, și mai ales din cauza tatălui ei... înțelegeți, trebuia să folosească vila împreună cu bărbatul acela... l-am promis că nu-i pomenesc niciun cuvânt tatălui ei. De altfel, nu era prima dată când venea aici fără el.

— A mai adus aici și alți bărbați?

— Nu, niciodată. Asta a fost primul cu care am văzut-o vreodată. Ce intenții au, după părerea dumneavoastră?

— Și-au anunțat intenția de a se căsători.

— Aha! Și dumneavoastră ce credeți? Eu, unul, m-aș cam mira. Ea nu mi-a dat niciodată impresia că se va mărita. Am o soră, învățătoare, care este exact ca ea. N-a plecat niciodată din casa părinților mei.

— Care erau relațiile dintre ei când i-ați văzut?

— Nu i-am văzut împreună, îmi răspunse Sholto. Ea a venit singură la mine, ca să ceară cheile de la vilă, iar el a rămas în mașină.

Își dădu șapca pe spate și se scărpină pe frunte.

— Dar cred, reluă el, că au rămas pe urmă destul de mult timp să discute în mașină, înainte de a pleca. Soția mea a avut impresia că se certau.

— Ați auzit despre ce vorbeau?

— Nu. În primul rând, nu-mi place să trag cu urechea la conversațiile care nu mă privesc și, în plus, mergea radioul lângă mine.

— Dar soția dumneavoastră a auzit despre ce era vorba?

— N-aveți decât s-o întrebați. Molly!... Molly!... strigă el.

Soția lui apărură cu bebelușul în brațe.

— Ce este, Henry? făcu ea apropiindu-se.

— Aseară, când domnișoara Blackwell și prietenul ei au rămas să discute în mașină, ai înțeles ce ziceau?

— El a lovit-o, cumva? am adăugat eu.

— Nu, în orice caz, nu în fața mea. Doar au vorbit, au vorbit mult. Ea nu voia să meargă la vilă, dar el ținea morțiș să se ducă. Ea i-a reproșat că s-a folosit de ea, că a profitat de dragostea ei... El a protestat, zicând că își pregătea destinul... Chiar n-am înțeles ce voia să spună cu asta... Vorbeau foarte ciudat.

— El părea furios? O amenința?

— O, nu! Din contră, era foarte rece. Mai degrabă ea părea furioasă. Chiar dacă el a calmat-o și erau din nou liniștiți când au plecat.

— Cine conducea mașina?

— La venire, ea, dar când au plecat, el.

— La ce oră au plecat?

— Nu pot să vă spun, domnule, pentru că s-a stricat pendula. Când o duci la reparat, Hank?

— Sâmbătă.

— Bine! făcu ea cu seninătate, apoi se întoarse în casă.

— Au plecat pe la opt, zise atunci soțul ei, pentru că începuse să se întunece. Mie nu mi s-a părut nimic dubios, altfel l-aș fi sunat pe tatăl ei. Credeți că i-a făcut ceva rău?

— Există indicii în acest sens, am spus eu. Domnișoara Blackwell purta o pălărie ieri-seară, când a venit?

— Da, o pălărioară cu voal. Am remarcat-o, pentru că pe-aici fetele nu mai poartă de mult așa ceva.

— Ei, bine, am găsit-o ceva mai devreme, plutind pe lac, cu sânge și o șuviță de păr lipite pe căptușeală.

Se încruntă atât de tare încât ochii aproape nu i se mai vedeau dintre riduri. Am reluat:

— Bărbatul cu care era, un anume Bruce Campion, este grav implicat în două crime. Una dintre victime era soția lui. O chema pe numele de fată Dolly Stone și a locuit o vreme aici, se pare, vara trecută. Ați mai auzit vorbindu-se despre Dolly Stone sau despre Campion?

— Nu, domnule, niciodată.

— Ah... încă ceva, domnule Sholto. Ați cunoscut un anume Quincy Ralph Simpson? Soția lui mi-a zis că a fost aici acum vreo două luni.

— Așa este, răspunse paznicul cu naturalețe. L-am cunoscut bine pe Ralph. A lucrat o vreme, chiar la familia Blackwell, am impresia, în luna mai. Anul ăsta colonelul a venit devreme la cabană, încă din aprilie. Mi-a spus că voia să-i arate noii lui soții explozia primăverii aici... Dar... Simpson a pățit ceva?

— A fost și el asasinat, am răspuns eu, dar nu suntem siguri că vinovatul este Campion. Cu toate acestea, există mari șanse să fie. Dar în ce calitate a fost angajat Simpson?

— Bucătar și valet de cameră, dar n-a durat prea mult. Nu vreau să vorbesc de rău morții, dar se zice că ar fi furat ceva. Eu n-am crezut. Ralph putea face o grămadă de prostii din cauza pasiunii lui pentru jocurile de noroc, dar ăsta nu e un motiv să-l acuzi de furt.

— Deci era un împătimit?

— Da. Nu se putea abține să nu intre în cazinouri imediat ce avea bani. După părerea mea, a pierdut totul la jocuri și, întrucât s-a trezit aici fără niciun sfanț, a fost nevoit să accepte prima slujbă care i s-a oferit. Cu toate acestea, cred că a avut un motiv anume să aleagă funcția de servitor, pentru că la vârsta și la studiile lui ar fi putut face și altceva.

— L-ați cunoscut bine, domnule Sholto?

— Destul de bine, da. Eu am avut de reparat linoleumul din bucătărie, la cabană și Ralph m-a ajutat. În timp ce munceam, vorbeam vrute și nevrute. Ralph era un tip foarte simpatic și plin de idei.

— Ce fel de idei?

— Oh! De toate felurile. Îl interesa totul, de la cucerirea spațiului și energia atomică până la reîncarnare și viețile viitoare... Ce știu eu? Știa multe. Credea, de asemenea, că a descoperit un sistem de a câștiga la joc și încerca să găsească bani ca să-și folosească schema.

— Ce a furat de la familia Blackwell?

— N-am reușit niciodată să aflu exact.

— Cine v-a spus asta?

— Kito, valetul japonez de la o vilă vecină. Dar nu prea poți avea încredere în gălbejiții ăștia.

— Aș vrea să vorbesc cu el, am zis eu.

— Imposibil. Stăpânii lui s-au întors la Frisco.

— Aveți adresa lor de-acolo?

— Da, o am în casă. Mă duc să o caut.

Când mi-a adus-o, am copiat-o în agendă.

— Asta-i tot ce-mi puteți spune despre Simpson? Mai este cineva aici care știe mai multe?

După ce se gândi puțin, îmi răspunse:

— Avea o prietenă aici, dar n-aș vrea să-i spuneți soției lui. Nu mi-a zis că e însurat.

— Acum nu mai are nicio importanță. Cine este fata?

— El îi spunea Fawn, dar nu știu care e numele ei de familie. Am văzut-o cu el de două sau de trei ori, în oraș, iar după plecarea lui am mai văzut-o de câteva ori singură.

— Puteți să mi-o descrieți?

— Este extraordinar de drăguță, dar foarte scundă, cu ochi de căprioară, foarte mari și căprui, iar părul e blond platinat.

— Cu ce se ocupă?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Habar n-am dacă muncește și unde... Poate chiar a plecat de aici... Știți, în zona asta lumea vine și pleacă. Eu sunt unul dintre rarii oameni care nu se mișcă.

— Unde ați văzut-o pe tânăra Fawn ultima dată?

— Stați să mă gândesc... Am văzut-o acum vreo cincisprezece zile, într-un cabaret care se numește „Solitaire”. Era cu un tip mult mai în vârstă, la jocurile mecanice. Prietenul ei schimba jetoane la casă, iar ea juca, fără prea mare succes, de altfel.

— Sunteți, vă rog, amabil, să mă duceți cu mașina la cabaretul ăsta?

— Sigur, nicio problemă.

Capitolul 10

Sholto mă lăasă în fața cabaretului și se întoarse imediat la cabana, familia și cotețul lui, la volanul rablei sale. Șoseaua principală din State Line avea două funcții: pe de o parte, reprezenta granița dintre două state ale uniunii – de unde și numele orașului, State Line – și, pe de altă parte, era cadrul permanent al unui soi de carnaval.

Am intrat în „club”, ai cărui numeroși clienți jucau cu ardoare în această după-amiază. Mănuiau cărțile sau zarurile ca niște păcătoși care invocă divinitatea, cerând iertare. Trăgeau nervoși manetele aparatelor, ca și cum acestea ar fi fost niște creiere electronice, capabile să răspundă tuturor întrebărilor lor.

În fața barului se înghesuiau numeroși consumatori de ambele sexe. După ce am reușit să mă apropiu, foarte greu, de un barman surmenat, l-am rugat să-mi spună cine este responsabil de asigurarea ordinii în local.

— Domnul Todd, făcu el. Acolo, în fundul sălii, e cel care vorbește cu tipul cu pălărie.

Mi-am croit drum printre două șiruri de jucători pentru a ajunge la atleticul Todd. Îmbrăcat cu o cămașă descheiată la gât, avea părul cenușiu, la fel ca ochii săi reci, iar chipul lui purta urmele unor întrevederi violente. Interlocutorul lui, cu o pălărie albă, mare, cu borurile răsucite, era beat, mare și furios; l-au furat, striga el, aparatele erau truate, voia să-l vadă pe director, avea să se plângă la guvernator etc. Cu blândețe, dar și cu fermitate, Todd îl împinse spre ieșire și m-am grăbit, ca să pot ține pasul cu ei. Pe trotuar, departe de jucătorii încrâncenați, i-am arătat lui Todd legitimația de detectiv și mi-a spus, zâmbind:

— Am lucrat mult timp în poliția rutieră din California. Căutați pe cineva?

— Mai multe persoane, am răspuns, dându-i semnalmentele lui Campion și pe cele ale Harrietei.

— Nu cred că i-am văzut, în orice caz, nu împreună, declară el. Dar nu pot să jur, pentru că nu vă puteți închipui câtă lume trece pe aici.

— Bine. Atunci să încercăm ceva mai ușor: o fată pe nume Fawn nu știu cum. Este micuță, mi s-a spus, cu ochi frumoși, căprui și părul blond platinat. A fost văzută aici.

— Ce vreți de la ea? făcu Todd mai interesat.

— Să-i pun câteva întrebări în legătură cu unul dintre prietenii ei, care a fost asasinat în California.

— Este amestecată și ea în afacere?

— N-am niciun motiv să cred asta.

— Slavă Domnului, pentru că e o fătucă tare drăguță. Mai vine, mai pleacă... O cheamă King, dacă nu s-a recăsătorit între timp, ceea ce nu prea cred.

— A venit astăzi pe-aici?

— Nu încă. Cred că doarme în timpul zilei.

— Știți cumva unde locuiește?

— Nu, pe cuvânt, nu suntem chiar atât de apropiați. Dar lucra la salonul de înfrumusețare care se află un pic mai departe, pe stânga, cum ieșiți de-aici, pe același trotuar.

Am trecut pe lângă mai multe cazinouri, care arătau ca niște magazine mari fără marfă și am găsit, într-adevăr, un „Salon Paris” cu firma „La Marie”, dar era închis. Am bătut în ușa din sticlă și imediat am văzut apărând o femeie masivă care, înainte de a-mi deschide, a aprins lumina, pentru că deja se lăsa seara.

— Caut o tânără, pe nume Fawn King, i-am spus eu.

— Nu sunteți primul și sper să fiți ultimul care mă mai întreabă de ea. Nu mai lucrează aici.

— Trebuie să vă spun că sunt detectiv...

— A, da? făcu ea, plină de speranță. Are necazuri?

— Unul dintre prietenii ei a avut cel mai mare necaz: a murit înjunghiat.

— Oh! exclamă ea, aproape fericită. În acest caz intrați, vă rog, o să vă dau adresa ei.

Apartamentul lui Fawn King se afla pe același bulevard, dar la cel puțin doi kilometri mai departe. Începusem resemnat marșul acesta lung, când, trecând pe lângă un service auto, am văzut că aveau mașini de închiriat. Am ales un Ford relativ nou, dar care trăgea puțin stânga; cu toate acestea, proprietarul mă liniști: era, mi-a explicat el, din cauza altitudinii, care afecta alimentarea motorului.

Imobilul în care locuia Fawn King semăna cu un motel: avea două etaje și era în formă de potcoavă. Am parcat mașina în curtea interioară și am urcat pe o scară exterioară până la etajul al doilea, apoi am mers pe terasă până în dreptul ușii cu numărul 27. Am auzit vocea unei femei, care cânta blues. Imediat ce am bătut la ușă a amuțit și după o clipă tânăra Fawn apăru în prag, cu chipul încă transfigurat de muzică. Ochii ei căprui mă examină atât cu nevinovăție, cât și cu surprindere. Avea un trup minunat, cu forme apetisante și moi, ca un fruct copt prea repede. Bluza ei subțire le punea în evidență, în vreme ce ea păru să mi se ofere, când a zis, cu o voce aproape profesionistă:

— Hello! Tocmai exersam stilul blues.

— Am auzit. Aveți o voce foarte frumoasă.

— Așa zice toată lumea, dar aici problema este concurența. E îngrozitoare, vă jur! Sunt aduse tot felul de vedete consacrate și nu e prea plăcut pentru talentele locale...

— Așadar, sunteți din zonă?

— E al treilea sezon pe care îl petrec aici, al treilea sezon minunat, ceea ce înseamnă că sunt deja de-a casei...

— Și vreți să deveniți cântăreață?

— Orice, cu condiția să ies din mizerie. Aveți vreo propunere pentru mine?

Am fost tentat să utilizez argumentul infailibil, cel care nu dădea greș niciodată atunci când aveam de-a face cu fete tinere, care se bazau pe farmecele lor pentru a ajunge în paradisul vedetelor: eram de la Hollywood, cunoșteam toți barosanii din cinematografie, puteam așadar să-i fiu de mare ajutor... Dar candoarea lui Fawn mă făcu să mă răzgândesc.

— Munciți în continuare, am spus eu cu simplitate.

— Din partea cui veniți?

— A lui Ralph Simpson, am răspuns.

— Ca să vezi! Deja s-au făcut două luni de când n-am mai auzit de el. Intrați și povestiți-mi ce mai face!

Se dădu la o parte, ușoară ca o dansatoare, și am intrat într-un studio în care domnea o mare dezordine. Canapeaua extensibilă nu era strânsă, pe parchet zăceau un pick-up deschis și câteva discuri, măsuța de toaletă era plină cu flacoane și borcănașe cu creme de frumusețe, iar peste tot, pe toate mobilele, erau așezate romane polițiste. M-am așezat pe un colț al canapelei și am întrebat:

— Când l-ați văzut pe Ralph ultima dată?

— Acum două luni. A petrecut noaptea aici, la jumătatea lunii mai. Își pierduse locul de muncă și nu știa unde să se ducă. I-am împrumutat bani ca să plece și nu l-am mai văzut de-atunci.

— Cu toate acestea, este unul dintre prietenii dumneavoastră cei mai buni, cred.

— Prieten, da, dar nu iubit. Suntem ca frații, de ani de zile. Ne-am cunoscut la Frisco, pe vremea când eram copii. A fost dintotdeauna ca un frate mai mare pentru mine. Și în orice caz, nu aș răpi soțul altei femei. Nu e genul meu.

Întrucât rămăsese în picioare în fața mea, am început să mă întreb dacă nu încerca cumva să-și

exercite asupra mea puterea de seducție. Așa că am replicat:

— Eu nu sunt însurat.

— Chiar mă întrebam dacă sunteți căsătorit, făcu ea, așezându-se pe canapea atât de aproape de mine încât am simțit căldura trupului ei. Nu vorbiți ca și cum ați fi însurat. Cu ce vă ocupați?

— Sunt detectiv, am răspuns eu.

— Vai, ce interesant! exclamă ea.

Dar tresărise, iar privirea ei deveni neîncrezătoare.

— Relaxați-vă, i-am spus. Dacă eram genul de detectiv de care vă temeți, nu v-aș fi spus cine sunt!

— Nu mi-e frică de dumneavoastră. Ralph era și el interesat de genul ăsta de activitate. L-ați cunoscut în domeniu?

— Da, într-un fel. Dar hai să vorbim puțin despre Ralph. Puteți să-mi precizați din ce slujbă a fost dat afară în mai?

— Era valet de cameră, nu găsisese altceva. Lucra pentru un ticălos care are o vilă pe malul lacului. Într-o seară, când stăpânii erau plecați, m-a dus și pe mine acolo, ca s-o vizitez. Este o casă extraordinar de frumoasă.

— Da, cunosc vila Blackwell. Cât timp a stat acolo?

— Aproape opt zile. Nu știu exact. Deja mi-e destul de greu să-mi aduc aminte ce fac eu însămi, adăugă ea zâmbind.

— De ce l-au concediat?

— Nu mi-a zis nimic de vreo concediere. Mi-a zis că pleacă pentru că a găsit ceea ce căuta. Oricum, proprietarii plecau și ei. Ralph crezuse că o să stea mai mult, dar s-au răzgândit...

— Și ce anume găsisese?

— Nu știu. Dar știți cum este el. Îi place să facă pe misteriosul, ca un adevărat detectiv. E caraghios.

— După părerea dumneavoastră, făcea o anchetă acasă la familia Blackwell?

— Da, el așa mi-a zis, dar nu cred tot ce-mi îndrugă, să știți.

— Dar ce v-a spus Ralph mai exact despre această anchetă?

— Nu pot să vă repet cuvintele lui întocmai, nu am o memorie suficient de bună. Îmi amintesc că era vorba de nenorocirea care i s-a întâmplat lui Dolly. Ralph a fost foarte tulburat, pentru că o iubea mult pe Dolly.

— Vorbiți despre Dolly, cea care s-a căsătorit cu Bruce Champion?

Rapiditatea reacției mele o făcu să se ridice dintr-un salt. Se rezemă de un perete în celălalt capăt al camerei și răspunse:

— Nu e nevoie să țipați așa! Am vecini pe palier, iar proprietarul îmi caută mereu nod în papură.

— Îmi cer scuze, Fawn, am zis eu, dar este o întrebare foarte importantă.

— Pun pariu că anchemtați moartea lui Dolly.

— Da. Și Ralph făcea același lucru?

— Cred că da. Dar Ralph nu are deloc talent de detectiv și după părerea mea, chiar e cazul să se ocupe cineva într-adevăr calificat în treaba asta. Dolly era o fată foarte drăguță și nu merita deloc să moară, mai ales așa!

Ridică ochii spre cer, ca și cum această invocație funebră s-ar fi putut aplica și în cazul ei.

— Îl cunoașteți pe Bruce Champion? am întrebat-o.

— Nu pot să zic că îl cunosc bine. Într-o zi, Ralph m-a dus la ei acasă; era pe vremea când Dolly locuia cu Bruce. Era înnebunită după el și îl urma peste tot, ca un cățeluș.

— Și Champion cum se purta cu ea?

— Foarte corect, dar fără să-i acorde prea multă atenție. Cred că stătea cu ea pentru că avea nevoie de un model. Voia să pozez și eu pentru el, dar i-am spus că n-am decăzut într-atât și că nu vreau să pozez pentru tablourile lui obscene.

— Nu, serios!? Picta tablouri obscene?

— Mie așa mi s-a părut. Dolly mi-a zis că o puneă să pozeze complet despuiată. Eu, una, declară ea indignată, nu știu decât un singur motiv pentru care o femeie se dezbracă în fața unui bărbat!

— Dar de ce s-a căsătorit Campion cu ea, dacă n-o considera decât un model?

— O, nu voia doar asta! Toți sunt la fel. Oricum, era și cazul să se însoare cu ea: era gravidă cu el. Deja se vedea, când i-am vizitat noi.

— Când a fost asta?

— La sfârșitul verii trecute, la sfârșitul lui august sau începutul lui septembrie. Încă nu se căsătoriseră, dar ea vorbea despre asta. Ralph a adus o sticlă pe care am băut-o în sănătatea lor. Frumos rezultat! Ea e moartă, iar el a fugit. Este adevărat că el a ucis-o?

— Totul pare s-o dovedească.

— Ralph nu era de aceeași părere. El zicea că n-a fost Bruce asasinul și că există dovezi despre care poliția nu vrea să vorbească. Dar poate o luase imaginația lui razna și se credea iar în filme...

— Când v-a zis Ralph treaba asta?

Se așeză lângă mine pe canapea și răspunse:

— În ultima noapte pe care a petrecut-o aici. Am stat de vorbă mult timp după ce am venit acasă.

— V-a zis în ce constau aceste noi dovezi?

— Nu, a rămas mut ca un pește și misterios nevoie mare.

— Când a plecat de la dumneavoastră, ce bagaje avea cu el?

— Niciunul, în afară de costumul de pe el, ca și atunci când a venit... Ah! Ba da! adăugă ea, după o mică ezitare. Uitasem... mi-a adus un pachet aici, cu două zile înainte să-și piardă locul de muncă. Mi-a zis să nu mă ating de el, dar am avut impresia că erau niște haine.

— Credeți că este posibil să fi fost obiecte furate?

— Nici vorbă! Ralph nu e hoț.

— Ce fel de om este?

Se gândi puțin înainte de a răspunde:

— Îl iubesc mult pe Ralph și n-aș vrea să luați ceea ce vă spun acum ca pe o critică. A avut întotdeauna o grămadă de idei uimitoare, dar problema este că niciodată nu a reușit să le pună în practică până la capăt. Trece de la un proiect la altul, pentru că nu reușește să se hotărască ce i-ar plăcea mai mult să facă. Îmi amintesc că, atunci când eram mici, îmi vorbea mult de meseria de avocat; ar fi vrut să devină celebru, dar n-a reușit nici măcar să ia bacalaureatul... Și așa a fost toată viața lui...

— De când îl cunoaște pe Campion?

— Oh! De mult de tot: de peste zece ani. Au făcut războiul din Coreea împreună. Au povestit despre vremurile acelea în ziua în care ne-am dus să-l vedem pe Campion în cabana aceea.

— Apropo, credeți că mai știți unde e locul respectiv?

— Nu acum, în orice caz. Am o întâlnire. Oricum, n-o să-l găsiți pe Bruce acolo. Cineva i-a împrumutat cabana pentru câteva săptămâni, vara trecută.

— Aș vrea totuși să o văd.

— Bine, atunci mâine. E destul de departe de aici, într-o zonă mai sălbatică de lângă lac. Veniți să mă luați mâine, cu câteva sandvișuri și facem un picnic pe malul lacului.

— Nu văd ce ne oprește să facem un picnic noaptea. Îmi place chiar mai mult așa. Cât trebuie să vă aducă întâlnirea dumneavoastră?

— Oh! făcu ea încruntându-se. Eu nu văd lucrurile așa. Mi se dau bani ca să joc, dar nu sunt obligată să joc totul... Hmm, să zicem douăzeci de dolari plus cina?

Fusesem foarte inspirat să închiriez o mașină, pentru că fără această măsură de precauție n-aș fi putut întreprinde această aventură nocturnă. La indicațiile lui

Fawn, am luat-o pe un drumeag care se pierdea în pădurea de pini ce domina lacul.

— Brr! făcu tânăra mea însoțitoare lipindu-se de mine. Nu e prea cald. Dacă se poate, dați, vă rog, drumul la încălzire, domnule... Nici măcar nu știu cum vă cheamă.

— Lew Archer, i-am răspuns, dând drumul la încălzire.

— E un nume frumos... Sincer, domnule Archer, chiar credeți că Bruce Champion se ascunde la cabană?

— Este posibil, iar într-o anchetă ca asta nu trebuie să neglijez nicio eventualitate. De altfel, am datoria de a fi neîncrezător și de a vă avertiza: omul poate fi periculos. Nu regret decât un singur lucru: că nu sunt înarmat.

— Ei, na! exclamă ea, cu un râs destul de nervos, încercați să mă speriați. Pentru mine, Champion a fost dintotdeauna genul de... gigolo, atât după cum se îmbracă, cât și după cum vorbește despre pictură.

— Ei, bine, Champion este foarte diferit față de cum îl credeți și a sosit momentul să-ți spun adevărul, Fawn. Dolly nu este singura care a murit asasinată. Ralph Simpson a fost înjunghiat în luna mai, cu o lovitură de pumnal în inimă, la puțin timp după ultima voastră întrevvedere. Champion este suspectul principal în ambele crime.

În timp ce vorbeam o simțeam cum se strânge lângă mine. I se tăie respirația, auzind ce aveam de spus și, când deschise din nou gura, îi tremura vocea:

— Nu este posibil... Cred că vă înșelați... Că Bruce a omorât-o pe Dolly mai pot să-mi închipui, pentru că nu se știe niciodată de ce este în stare să-i facă un bărbat soției lui. Dar că l-a omorât pe Ralph, așa ceva nu pot să cred. Ralph îl adora, domnule Archer! Îl considera un geniu!

— Și Champion ce părere avea despre Ralph?

— Ținea foarte mult la el. Se înțelegeau de minune.

Tremura din cap până în picioare, ca și cum abia în momentul acela ar fi înțeles adevărata semnificație a spuselor mele.

— Ralph e... e mort de-adevăratele? bolborosi ea.

— Din păcate, l-am văzut cu ochii mei la morgă, Fawn.

— Sărmanul Ralph! Deci a ratat totul...

Începu să plângă ușor, aproape fără zgomot, în vreme ce eu conduceam încet în noapte. Am așteptat să se liniștească puțin, apoi i-am zis:

— Povestește-mi despre Dolly, vrei?

— Ce mai e de zis? făcu ea cu o voce răgușită. A venit aici vara trecută ca să caute de lucru. A fost casieră într-unul din cluburile în care trebuie să schimbi mereu bancnotele în monede pentru jocurile mecanice. Dar s-a descoperit că nu putea să calculeze suficient de repede. Atunci și-a găsit un amant. Vechea poveste! Era o fată simplă, de la țară. Am fost drăguță cu ea când și-a pierdut slujba, apoi Ralph i-a făcut cunoștință cu Bruce, și gata...

— Mai devreme ai spus că Ralph o iubea mult pe Dolly.

— Așa este. Dolly era o fată foarte frumoasă, dar Ralph nu i-a făcut niciodată curte. Voia doar să aibă grijă de ea și să o ajute, pentru că era foarte dezorientată.

— Din ce zonă venea ea?

— Stați puțin să-mi aduc aminte. Mi-a zis într-o zi de unde era. Dintr-un orașel din sud, într-o zonă unde se cultivă mulți portocali.

— Nu cumva din Citrus Junction?

— Da, asta era! Dar cum ați ghicit?

— La Citrus Junction a fost asasinat Ralph...

Ajunsesem la destinație. Fawn îmi arată cabana, ce se înălța pe un fel de peninsulă miniaturală și care dădea în lac, în laterala șoselei. Am oprit pe marginea drumului și i-am spus lui Fawn să rămână în mașină, să încuie ușile pe dinăuntru și să nu se arate. Fata se ghemui pe

banchetă și nu lăsa la vedere decât capul, deasupra portierei; în spatele geamului, avea aerul unui animal speriat.

Am coborât cu pași liniștiți pe cărare, în lumina palidă a stelelor, filtrată printre ramurile brazilor bătrâni și în scurt timp am zărit o rază de lumină mai clară pe sub obloanele cabanei. M-am apropiat fără zgomot. În spatele oblonului, fereastra era deschisă, astfel încât puteam vedea și auzi ce se petrecea în cameră.

Un bărbat, care nu era Bruce Campion, stătea în picioare în fața șemineului în care licăreau flăcările. Era mic, slăbuț, foarte brunet și îmbrăcat ciudat, într-un tricou fără mâneci. Cel mai ciudat era că vorbea de unul singur, cu voce tare:

— Hai, mănâncă! Desfată-te, Angelo! Trebuie să te mai îngrași, bătrâne!

Când se răsuci puțin, am înțeles ușor sensul acestei scene: ținea pe pumnul acoperit de o mânășă groasă un șoim tânăr și îl hrănea cu carne roșie, pe care o ținea cu două degete în mâna cealaltă.

— Mănâncă, mănâncă, dragul meu! repetă el. Tati vrea să crești mare și puternic!

Am așteptat ca pasărea să-și termine masa, după care am bătut la ușă. Bărbatul îmi deschise și mă privi surprins. Ochii lui sclipeau de inteligență în spatele ochelarilor cu rama aproape invizibilă. Șoimul cu ochi de aur rămase impasibil la vederea mea: nu eram decât un alt om.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, le-am spus amândurora. Mi s-a zis că un anume Bruce Campion a locuit aici.

Privirea bărbatului deveni mai dură și răspunse cu o voce liniștită, mai mult ca sigur studiată, dar prudentă:

— Așa este. Vara trecută, înainte de a pleca în Europa, i-am lăsat lui Campion la dispoziție cabana mea. Mi-a declarat că a petrecut aici luna august și o parte din luna septembrie, după care s-a căsătorit și a plecat.

— Știți ce-a făcut după aceea?

— Nu. Am petrecut un an întreg în călătorie de studii.

— Așadar, Campion este prieten cu dumneavoastră?

— Sunt un admirator al talentului său, răspuse el, cântărindu-și vorbele, și mă străduiesc să ajut adevărații artiști ori de câte ori pot.

— L-ați văzut pe Campion de curând?

Întrebarea mea păru să-l tulbure. Își feri privirea.

— N-aș vrea să par nepoliticos, zise el în cele din urmă, dar m-aș simți cu siguranță mai în largul meu dacă aș ști că aveți funcția necesară pentru a pune aceste întrebări.

— Nicio problemă, am răspuns eu. Mă numesc Lew Archer și sunt detectiv particular; lucrez în colaborare cu mai multe servicii de poliție. Anchetez două, poate chiar trei crime.

Își înghiți saliva și păli, ca și cum cu aceeași ocazie și-ar fi înghițit și tot sângele din figură, apoi replică:

— În acest caz, intrați și nu vă temeți de Michelangelo. Oamenii îl lasă complet indiferent.

Cu toate acestea, pasărea și-a luat zborul îndată ce am atins pragul cabanei. Dar, reținută de șireturile cu care îi erau legate picioarele nu reuși decât să bată din aripi în nasul meu, apoi se așeză din nou pe pumnul strâns al stăpânului. Acesta mă invită să iau loc și se așeză în fața mea, fără a lăsa șoimul.

— Mă numesc Damis, reluă el. Dr. Edmund B. Damis. Sunt titular la Catedra de Istorie a Artei de la Berkeley. Dar la Chicago am făcut cunoștință cu Campion, acum câțiva ani. Eram profesor acolo, la Școala de Arte Frumoase, iar el mi-a fost student.

— Cum este el ca om? am întrebat eu.

— Nu mi-aș permite să-l judec. Trăiește cum poate. Eu am urmat calea cea mai comodă.

— Îmi cer scuze, dar nu înțeleg prea bine ce vreți să spuneți.

— Vă explic imediat. Eu îmi câștig pâinea predând și nu mă consacrui artei mele - dacă pot numi astfel picturile mele - decât în weekend și în concediu. Campion însă trăiește pentru arta lui și nu-l interesează nimic altceva.

— Ascultându-vă, aproape că s-ar zice că îl invidiați.

— E adevărat, într-un fel.

— În acest caz, pot să vă spun că invidia este reciprocă, domnule doctor. Al doilea prenume al dumneavoastră este cumva Burke?

— Da, într-adevăr.

— Poate nu știți, dar Campion a folosit numele dumneavoastră ca pseudonim. Călătoria sub numele de Burke Damis.

— Ah! Asta e prea de tot! strigă profesorul, înroșindu-se. Aș vrea să nu mai am de-a face cu el. Când a plecat din cabana asta, toamna trecută, a lăsat-o într-o mizerie de nedescris. Sincer, m-am săturat până peste cap de Bruce, de viața lui boemă și de aventurile lui mai mult sau mai puțin scandaloase!

— Vă referiți, desigur, la problemele lui cu femeile?

— Da, bineînțeles. Dar hai să nu mai vorbim despre asta.

— Iertați-mă, am zis eu, dar aș vrea, din contră, să vorbim.

— Sincer, prefer să mă abțin, pentru că asta mă termină. De altfel, e mereu aceeași poveste, care ține de sadism și de masochism. Bruce a privit dintotdeauna femeile ca fiind prada lui legitimă.

— Cuvântul pradă este foarte dramatic. I se potrivește de minune șoimului dumneavoastră...

Damis aprobă din cap, ca și cum ar fi apreciat remarca mea cu titlu de dublu compliment, la adresa lui și a păsării. Și astfel îmi trecu prin cap ideea că relațiile

dintre Damis și Campion erau poate asemănătoare cu cele dintre dresor și șoim, în sensul că Damis îi vedea și pe unul și pe altul repezindu-se asupra prăzii și savurând-o.

— Dar asta mă face să menționez faptul următor, domnule doctor: soția lui Campion a fost strangulată acum două luni și Campion este căutat pentru această crimă. Știați asta?

— Habar n-am avut! M-am întors din Italia cu avionul și am venit direct aici.

Avea o paloare ca de ceară și aproape se auzea cum îi clănțăneau dinții, atât de tare tremura.

— Totuși, l-ați revăzut pe Campion.

— De unde știți?

— Să zicem că am intuiție. Altfel ați fi vorbit de el ca și cum nu l-ați mai fi văzut de un an. Așa că trebuie să vă întreb: când și unde l-ați văzut?

— Azi-dimineață, răspuse el, cu privirea în pământ. A venit aici azi-dimineață. A ocolit jumătate de lac pe jos, azi-noapte și avea o figură îngrozitoare.

— De ce a venit la dumneavoastră?

— Ca să se refugieze aici, cred. A recunoscut că are necazuri mari, dar fără alte amănunte și vă jur că n-a suflat o vorbă despre soția lui. Voia să rămână aici, cu mine. Dar asta nu era posibil din punct de vedere material și de altfel nu mi s-a părut că aș fi dator să-l ajut. De când ne-am cunoscut, întotdeauna numai eu am dat, iar el a primit. De altfel, am ajuns într-un punct crucial cu dresajul șoimului și nu trebuie să-l tulbur.

Spunând asta, mângâie coada lungă a păsării.

— La ce oră a plecat de aici Campion? am întrebat eu.

— După ce am mâncat de prânz împreună, pe la amiază. Eram absolut convins că adăposteam un individ căutat de poliție.

— Cum a plecat? Cu ce mijloc de transport?

— A luat mașina mea, făcu Damis pe un ton dezaprobator.

— Cum așa? A luat-o cu forța?

— Nu, n-aș merge așa de departe. Dar când vrea un lucru de la mine, întotdeauna reușește să-l obțină. Trebuie să mărturisesc că a exercitat dintotdeauna o influență asupra mea, de care nu sunt deloc mândru. Aveți, desigur, dreptate să credeți că l-am invidiat în taină, pentru independența lui în viață și pentru succesul pe care îl are la femei...

Simplitatea acestor mărturisiri îl făcea să pară mai tânăr. Am schimbat subiectul:

— Ce caracteristici are mașina dumneavoastră?

— Chevrolet 1959, decapotabil, roșu cu negru, înmatriculat în California, cu numărul TKU 37964. Bruce a promis că mi-o dă înapoi în douăzeci și patru de ore.

— Sunt convins că nu asta e grija lui cea mai mare. A precizat pentru ce avea nevoie de ea și unde se ducea?

— Nu. Sau de fapt, da... Mi-a propus să lase mașina în garajul meu de la Berkeley. Deci voia să treacă pe acolo.

— A zis ceva despre fata cu care a venit aici?

— Nu. De altfel, nu mi-a zis prea multe. Cine e?

— Este, sau mai degrabă era o blondă înaltă, pe nume Harriet Blackwell. S-ar părea că în prezent e undeva pe fundul lacului.

Damis tresări, transmițând spaima sa șoimului, care desfăcu aripile. Îl liniști cu o mângâiere, apoi replică:

— Doar nu vreți să insinuați că Bruce a înecat-o?

— Din păcate, așa se pare. Azi-dimineață v-a lăsat impresia că s-ar fi bătut?

— Da, într-adevăr, era zgâriat pe față și hainele lui erau rupte și murdare.

— Ude?

— Arătau ca și cum ar fi fost ude și s-ar fi uscat pe el. În orice caz, se vedea că avusese o noapte foarte grea.

— În curând, va avea nopți mult mai grele. Pentru cazul în care s-ar întoarce aici, mi-ar plăcea să plasăm un agent la pândă. Sper că nu vă deranjează?

— Din contră, aș fi foarte încântat. Nu sunt mai slab de înger decât alții, dar trebuie să recunoașteți că...

— Bineînțeles, i-am retezat-o scurt, dar este puțin probabil să se întoarcă aici. Apropo, nu vreți să-mi dați adresa dumneavoastră din Berkley?

— Aș prefera să nu insistati, mama mea locuiește acolo și n-aș vrea să o speriați. Sunt absolut sigur că nu riscă nimic din partea lui Campion.

— Îl cunoaște?

— Foarte puțin. L-am invitat la cină, o singură dată, acum doi ani. Mamei i s-a părut foarte antipatic; zicea că are „o aură nefavorabilă”. Nu știa că la vremea aceea trăia cu o fată de nimic, în cartierul negru din Sausalito. Înainte de asta, a locuit în atâtea locuri diferite încât nu am idee unde s-ar putea duce... Dacă nu cumva, adăugă el după ce se gândi o clipă, nu s-a refugiat la sora lui.

— Aha! Așadar, are o soră!

— Da, dar mă îndoiesc puternic că e la ea, pentru că nu se înțeleg deloc. Se pare că ea este foarte snoabă.

— Aveți numele și adresa ei?

— Da, mă duc să le caut. N-am cunoscut-o niciodată pe doamna aceasta, dar am adresa ei, pentru că acolo primea Campion poșta când era plecat.

Ținând în continuare șoimul pe pumn, deschise un sertar și scoase de acolo un carnet cu adrese, pe care îl răsfoi. La litera „C” figurau adresele succesive ale lui Campion, pe care Damis le tăiașe una după alta, lăsând în cele din urmă doar una: „c/o Dna Thor Jurgensen, Str. Școlii nr. 401, Menlo Park”. Am notat-o în carnețel, în vreme ce profesorul îmi declară, cu ochii fixați asupra păsării:

— Am considerat mult timp că băiatul acesta este prietenul meu, dar pe măsură ce treceau anii am înțeles mai bine natura relațiilor dintre noi. Nu dădea niciun semn de viață decât atunci când avea nevoie de mine.

L-am lăsat să-și continue dresajul și m-am întors, împreună cu Fawn, la State Line. Am mâncat o cină mediocră într-unul dintre cluburi. Bețivul masiv cu pălărie albă era acolo, cocoțat într-un mod foarte instabil pe unul din scaunele de la bar, de unde studia cu ochi libidinoși toate fetele, mai ales pe Fawn.

Vinul pe care îl comandasem nu era rău și a incitat-o pe însoțitoarea mea să vorbească despre Ralph. A început să evoce amintirile tinereții lor comune. El o ducea deseori la pescuit la Luna Bay și într-o zi a salvat-o la țănc din suburbiile periculoase din San Gregorio, unde se aventurase. Aceste amintiri semănau cu visele povestite și începeam să mă întreb dacă nu cumva erau parțial rodul imaginației lui Fawn. Dar ea mă surprinse când declară brusc:

— Nu pot accepta cei douăzeci de dolari de la dumneavoastră. Măcar atât să fac și eu pentru Ralph. Vă asigur că vreau să vă ajut pe gratis.

— Ești o fată grozavă, Fawn!

— Oh! Nu mai îmi spuneți Fawn! Nu mă cheamă așa.

— Dar cum te cheamă, de fapt?

— Mabel! făcu ea cu dezgust. Părinții mei au găsit de cuviință să-mi pună numele cel mai împuțit din lume.

— Apropo, părinții tăi unde sunt?

— Habar n-am. Nu vorbesc cu ei.

— Din cauza asta ți-ai schimbat numele?

— Dacă vreți neapărat să știți, mi l-am schimbat în ziua în care King mi-a tras țeapă și m-a părăsit în văgăuna asta infectă. Mai ciudat e că m-am săturat să mă cheme Fawn. Când am ales numele acesta, mi-am zis că e original, dar acum mi se pare cât se poate de banal,

nu-mi mai spune nimic. Am chef să mi-l schimb din nou. Aveți vreo idee?

— Nu, deocamdată.

Se aplecă spre mine, îmi zâmbi și se lăsă la loc pe scaun.

— Hai să ne întoarcem la mine, spuse ea. Putem discuta la un pahar.

— Mulțumesc mult, dar este imposibil. Am mult de lucru.

— Doar nu chiar în momentul ăsta, ce naiba! Chiar nu mai poate să aștepte puțin? Eu am renunțat la întâlnire din cauza dumneavoastră, acum stați cu mine.

— Nu, scumpa mea, ești prea tânără pentru mine.

M-am ridicat, am lăsat banii pe masă și am întrebat-o:

— Pot să te las undeva?

— Nu, mulțumesc. O să rămân aici. E la fel de bine ca oriunde în altă parte...

Înainte chiar de a ajunge la ușă, bețivul chel se îndreptă spre ea, cu pălăria albă în mână...

Capitolul 11

Dintr-o cabină telefonică am sunat la Reno, unde am avut bafta să dau peste Arnie Walters la celălalt capăt al firului.

— Pot să-ți dau câteva amănunte despre ultimele drumuri ale lui Campion, am zis eu. Folosește un Chevrolet...

— Roșu cu negru, mi-o tăie Arnie. Da, a fost recunoscut la Saline City, când discuta cu recepționarul de la un hotel. Un agent care își făcea rondul l-a reperat, dar nu era absolut sigur și a vrut să verifice la comisariat semnalmentele transmise prin radio. Credea că Bruce Campion intenționa să petreacă noaptea în hotelul acela, dar, când am venit să-l arestăm, dispăruse. Asta se întâmpla acum mai puțin de două ore. Ai ceva mai recent?

— Mi-ai luat-o înainte, bătrâne. Cum se numește hotelul din Saline City?

— Are cel mai banal nume posibil: „Călătorii”.

— Și ce e nou în legătură cu Harriet?

— Nicio noutate. Dimineață o să înceapă dragarea lacului. Laboratorul poliției a stabilit că sângele de pe pălărie este grupa B și corespunde cu cea a Harrietei, dar asta nu ne ajută cu nimic.

— Dar de unde știi ce grupă sanguină are?

— L-am sunat pe colonel. Voia să vină aici. Cred că am reușit să-l conving să n-o facă.

Către miezul nopții am ajuns la Saline City, un orașel construit pe țărmul de la East Bay, din cauza salinelor maritime, numeroase în această regiune. Hotelul „Călătorii” era ușor de găsit, pentru că dădea spre întinderea nesfârșită a salinelor, la ieșirea din orașel. Micul birou de la intrarea în hotel era gol și am

tras de cordonul soneriei ca să-l trezesc pe recepționar. Apăru, în scurt timp, în cămașă de noapte.

— Sunteți singur? Întrebă el.

— Nu am nevoie de cameră, am răspuns, dar puteți să-mi furnizați o informație de care am nevoie.

— Aha! E tot despre asasin, pun pariu!

— Da. Mi s-a spus că ați vorbit cu el. Spuneți-mi, vă rog, care a fost subiectul discuției?

— Ah! mârâi el, încheindu-și nasturii cămășii de noapte. Am povestit totul poliției. Nu pot, totuși, să-mi petrec noaptea repetând aceeași tărășenie!

L-am întins o bancnotă de cinci dolari, pe care o examinează de aproape, ca un miop. O puse deoparte și declară:

— Bine, hai, dacă e așa de important. Ce vreți să știți?

— Pur și simplu, ce v-a zis Campion.

— Așadar, Campion îl cheamă? Sustinea că îl cheamă Damis. Mi-a zis că a dormit aici acum două luni și că voia să verific în registru în ce noapte a fost asta, ca să-i folosească drept dovadă.

— Și așa este? A dormit aici acum două luni?

— Da. Îmi amintesc bine mutra lui. Am o memorie foarte bună a fețelor, dar bineînțeles că nu puteam să-i spun data fără să verific în fișele vechi. Aici nu există decât un fișier, nu avem registru. Și pe urmă, în timp ce eu căutam, el a șters-o. Patrula de poliție tocmai se opri în fața hotelului, așa cum face în fiecare seară pe la orele 8 și el probabil că s-a speriat.

— Aș vrea să văd fișa aceea veche.

— Nu se poate, au luat-o poliștii. Dar îmi aduc aminte data. Era 5 mai.

Or, 5 mai era exact data morții lui Dolly. Informația era așadar foarte importantă.

— Sunteți absolut sigur că acel client din 5 mai este aceeași persoană cu vizitatorul de azi?

— Îmi puneți aceeași întrebare ca și poliția. O să vă răspund același lucru. Nu pot să zic că sunt absolut sigur, pentru că ochii mei nu mai sunt foarte buni. Dar așa mi se pare și vorbește într-un stil asemănător. Doar că mințea, pentru că mi-ați zis adineauri că nu îl cheamă Damis.

— Și pe 5 mai tot sub numele de Damis s-a înscris?

— Da, amândoi.

— Cum adică?

— Da, era cu soția lui, dar n-am văzut-o. Ea a urcat direct în cameră și au plecat dimineața devreme. Plătiseră în avans și au dispărut, nu i-am mai văzut.

— Aveți o amintire precisă care vă permite să afirmați că era data de 5 mai?

— Bine, domnule, dar data este înscrisă pe fișă.

— Am înțeles. Dar este foarte posibil să fi venit aici în altă zi și să pretindă că a fost pe 5 mai, iar bărbatul de pe 5 mai putea foarte bine să nu fie el.

Aveam impresia că sunt un procuror care se încrâncenează să descumpănească un martor. Într-adevăr, idiotul ăsta de recepționar era complet dezorientat.

— La naiba, e foarte posibil...

— Hai să vedem, am reluat eu, Campion v-a precizat de ce ținea atât de mult să găsească fișa asta?

— Nu. A zis doar că e important.

— V-a dat bani?

— N-avea rost, din moment ce îi promisesem deja că o să-l ajut. La urma urmei, așa era normal: era un client.

— Cu toate acestea, nu l-ați mai văzut decât o dată până acum.

— Da, așa e, pe 5 mai, repetă el cu încăpățănare.

— A petrecut aici toată noaptea?

— Asta habar n-am. Nu supraveghem clienții.

— Cum vă numiți? l-am întrebat.

— Nelson Karp.

— Pe mine, Nelson, mă cheamă Lew Archer. Sunt detectiv particular și trebuie să vă rog să-mi dați înapoi cei cinci dolari. Îmi cer scuze, dar veți fi citat ca martor într-un proces referitor la o crimă. Veți fi obligat atunci să jurați pe Biblie că nu v-a plătit nimeni.

Îmi întinse bancnota cu o strângere de inimă, bombănind:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o capcană.

— În orice caz, statul plătește o îndemnizație martorilor.

M-am ferit să precizez că era infimă, astfel încât Nelson Karp se însenină total. Am continuat:

— Când a plecat de aici, în ce parte s-a dus Campion?

— Poliția a zis că a trecut podul San Mateo. Au dat telefoane în toate părțile.

Am ieșit în prag ca să mă orientez. În fața mea, salinele se întindeau până departe, presărate cu piramide efemere de sare. Dincolo de golf, într-o ceață ușoară, se zăreau luminile peninsulei. Nu eram decât la vreo cincisprezece kilometri de Menlo Park, unde locuia sora lui Campion. Întorcându-mă la biroul hotelului, l-am rugat pe Karp să-mi schimbe niște mărunț și am făcut, pe numele de John Smith, un apel telefonic cu preaviz la numărul doamnei Jurgensen. Telefonul sună de treisprezece ori, apoi o voce masculină răspunse: „Alo!”

— Un mesaj personal pentru doamna Jurgensen, anunță centralista.

— Nu este aici, răspunse bărbatul de la celălalt capăt al firului. Spuneți-mi mie despre ce este vorba.

— Vreți să-i transmiteți lui mesajul? mă întrebă angajata.

Am închis: Campion îmi cunoștea vocea, iar eu tocmai o recunoscusem pe-a lui. L-am mulțumit lui Karp și m-am repezit la mașină. Jumătate de oră mai târziu ajungeam la Menlo Park, în fața locuinței familiei Jurgensen.

Strada Școlii era un bulevard larg și liniștit, mărginit de case spațioase, ascunse în umbra stejarilor superbi, mult mai bătrâni decât ele. La ora aceasta târzie, cea mai mare parte a locuințelor era cufundată în întuneric, dar am zărit lumină la o fereastră de la nr. 401. După ce am parcat mașina, am înaintat precaut prin iarba umedă a peluzei, care atenua zgomotul pașilor mei. Aplecat în față, m-am strecurat printr-un tufiș până la fereastra luminată și am reușit să arunc o privire în interior, pentru că jaluzelele nu se trăgeau până jos.

Încăperea, foarte mare, folosea atât drept bucătărie, cât și ca salon. Un șemineu mare, rustic, ocupa un perete, iar Campion dormea liniștit pe un divan pe care îl așezase în fața vetrei, în care ardeau mocnit câteva lemne. O hartă rutieră despăturită pe pieptul lui îi trăda fiecare răsuflare. Era îmbrăcat tot cu costumul gri, într-o stare mai mult decât jalnică, plin de numeroase pete închise la culoare. Cât despre chipul lui, am văzut pe el, în pofida bărbii nerase de câteva zile, numeroase zgârieturi. Brațul drept atârna în afara divanului și foarte aproape de mâna lui am zărit pe parchet un revolver nichelat de calibru mediu.

Nu exista nicio îndoială, ar fi trebuit să alertez poliția, dar voiam să-l capturez eu însumi. O scurtă inspecție a locurilor mi-a permis să elaborez un plan. În spatele casei am găsit un garaj mare, cu două mașini; una dintre ele era Chevrolet-ul lui Damis, iar Campion lăsase cheile pe bord. M-am grăbit să le iau și am căutat cu lanterna o bâtă sau un ciomag, ceva cu care să-l dobor. În fundul garajului era un banc de lucru, pe care se aflau destul de multe unelte, printre care un ciocan de dimensiuni considerabile. L-am băgat în buzunar, apoi, întorcându-mă la Chevrolet, am blocat claxonul cu un băț de chibrit, ca să sune continuu. Schema funcționează și claxonul începu să mugească asurzitor.

Ușița laterală a garajului era deschisă. Am lăsat-o așa și m-am ascuns în întuneric, chiar la intrare, lipit de

perete, astfel încât să pot supraveghea spațiul dintre casă și garaj. M-am rugat ca omul meu să nu întârzie prea mult, pentru că zgomotul era insuportabil și mă temeam să nu ridic în picioare tot cartierul. Rugile mi-au fost ascultate și am văzut deodată că becul din fața garajului s-a aprins. O clipă mai târziu, Campion își făcu apariția în grădină, cu revolverul în mână și alergă spre garaj. Înainte de a intra, se opri puțin, ca și cum ar fi bănuț că îl aștepta o capcană. Dar urletul claxonului era prea puternic; în seara aceea, mai mult ca oricând, nu dorea să atragă atenția asupra lui.

Imediat ce a ajuns în ușă, l-am lovit cu ciocanul la baza craniului, nu foarte tare, și se rostogoli în față, apoi leșină. M-am repezit să-l dezarmez, apoi am deblocat claxonul. În momentul acela, un bărbat strigă din grădina vecină. Am ieșit din garaj și m-am îndreptat spre gard, cu lanterna în mână. Vecinul, care avea și el o lanternă, o fixă asupra mea.

— Ce se întâmplă? făcu el. Nu sunteți Thor Jurgensen.

— Nu, într-adevăr. Știți cumva, din întâmplare, unde s-a dus familia Jurgensen?

— La San Francisco, pentru douăzeci și patru de ore. Chiar mă întrebam cine se folosește de casa lor.

— Casa lor a fost folosită drept refugiu de către un individ căutat de poliție pentru crimă. Eu sunt detectiv și tocmai l-am anihilat. Este vorba despre fratele doamnei Jurgensen.

— Sărmana Evelyn! făcu vecinul, cu compătimirea sinceră pe care o trezește în noi nenorocirea întâmplată unui prieten. Și sărmanul, bătrânul Thor!...

— Fiți, vă rog, amabil, i-am tăiat-o eu, dați un telefon la comisariatul central din Redwood City. Spuneți-le să trimită aici de urgență un echipaj și o mașină.

Lovitura mea de ciocan s-a dovedit a fi eficace, pentru că Bruce Campion a rămas inconștient nu numai până la sosirea poliției, ci încă o oră după transportarea

lui la spital. Astfel, am avut timp să-l pun pe prietenul meu, căpitanul Royal, la curent cu ultimele mele activități... și cu acelea ale lui Campion. Ceea ce am descoperit la Saline City nu l-a impresionat prea tare.

— E clar, zise el. Încearcă să-și confecționeze un alibi ca să se disculpe de moartea soției sale.

— Sau să dovedească faptul că e într-adevăr nevinovat, am replicat eu. După părerea mea, ar trebui să-l interoghezi pe recepționarul de la hotel, Nelson Karp, să te asiguri că fișa din 5 mai este autentică. Acum e la poliția din Saline City.

— Oho! replică Royal ridicând din umeri, să știi că alibiuri din astea se găsesc cu zecile. Este foarte posibil să se fi cazat la hotelul acela și chiar să fi petrecut o parte din noapte acolo, dar și să se întoarcă la Luna Bay pentru a-și asasina soția. Între cele două orașe nu sunt decât cincizeci de kilometri. Eu, personal, am ceva mai urgent în minte. Dacă ții neapărat să lămurești detaliul acesta, discută la Luna Bay cu adjunctul meu, Mungan. El este însărcinat cu anchetarea morții femeii aceleia.

N-am mai insistat, pentru că îl cunoșteam suficient de bine pe Royal: polițist excelent, dar încăpățânat din momentul în care își făcea deja o părere. În clipa aceea, o tânără asistentă în bluză albă ne întrerupse conversația, pe culoarul spitalului, unde așteptam să se trezească Campion. Ieșind din camera lui Campion, ne declară pe un ton important că, dată fiind gravitatea cazului, ne putea da autorizația de a interoga bolnavul, dar să nu-l obosim prea tare.

Am intrat împreună cu Royal într-o cameră mică de spital, la fel ca oricare alta, mai puțin gratiile solide de la ferestre. Patul lui Campion era puțin mai ridicat la cap. Craniul rănitului era acoperit cu bandaje, obrajii lui foarte palizi erau plini de zgârieturi, iar în jurul ochilor avea cearcăne violacee. Ne privi pe rând și ne recunoscă, dar nu zise nimic. Avea gura crispată, ca într-un rictus de durere. Royal începu atacul:

— Ce i-ai făcut lui Harriet Blackwell, Bruce?

— Absolut nimic!

— Ultima dată când a fost văzută era cu tine. Nu te poți abține să nu ucizi, nu-i așa?

— N-am ucis niciodată pe nimeni în viața mea.

— A, da? Serios? Și Dolly, soția ta?

— Nu eu am omorât-o pe Dolly, afirmă calm
Campion.

— Haide, Bruce! Știm cu cine avem de-a face. Ți-ai oferit puțină libertate, dar de data aceasta ai ajuns la capăt de drum și trebuie să dai socoteală pentru tot. Dacă ne spui adevărul de bunăvoie vom ține cont de asta mai departe.

— Ba bine că nu! O să mi se pună o pernă sub fund și o să-mi parfumeze camera cu gaz!

Royal se aplecă peste Champion și insistă:

— Știi că te așteaptă camera de gazare, nu? Atunci de ce să nu-mi spui pur și simplu tot adevărul, Bruce? Explică-mi ce s-a întâmplat cu Dolly și putem încerca să nu se ajungă la camera de gazare.

— Destul, polițai împutit! Ține-ți favorurile și dispare! Îți pute gura.

Royal ridică mâna asupra rănitului și începu să urle:

— Poftim? Ești un neno...

Se opri, se dădu înapoi un pas și mă privi cu coada ochiului, în timp ce Champion îl sfida:

— Ei, care-i problema? Hai, poftim, dă-i bătaie! Pocnește-mă, lovește-mă! E tot ce știți să faceți, voi, ăștia! Toată viața v-am urât și sunt fericit că acum am ocazia să v-o spun în față.

— Taci din gură! strigă din nou Royal. Cum îndrăznești să-i critici pe alții, când ai mâinile pătate de sânge?

— Eu? zise Champion, ridicând mâinile. Nu văd niciun fel de sânge.

— Nu, așa e, am uitat că ucizi fără să verși sânge; ai strangulat-o pe Dolly cu propriul dres! Oare ce se petrece în mintea unuia ca tine, Bruce?

— N-o să afli niciodată, ești prea ignorant!

— Nu sunt chiar atât de ignorant ca să nu recunosc un țicnit atunci când îl văd. În loc să faci pe artistul și să trăiești pe banii femeilor, ca un profitor, de ce nu muncești cinstit, ca toată lumea?

Am hotărât să intervin. Royal era congestionat și ochii îi străluceau într-un mod îngrijorător. Campion se sprijinise din nou în pernele lui și închisese ochii. L-am făcut să-i deschidă, adresându-i brusc întrebarea:

— Cum se face că pe căptușeala pălăriei Harrietei erau pete de sânge?

— Ce pălărie? făcu el fără să clipească.

— Cea pe care am pescuit-o azi din lac. Ce căuta acolo te întreb și de ce căptușeala era pătată de sânge în care era încheiată o şuviță de păr de-a Harrietei?

— Întreab-o pe ea? Doar e pălăria ei!

— Așadar, știi că se află în lac?

— Eu? Tocmai mi-ai spus asta și sunt sigur că nu minți: copoi nu mint niciodată. Interogheaz-o, prin urmare, pe Harriet.

— Pentru asta, ar trebui ca ea să fie aici, ceea ce nu e cazul. Unde e, Campion?

— N-am idee. Șterge-o! Sunt rănit și am nevoie de odihnă.

Simțeam că încep să mă enervez, la fel ca Royal.

— Nu dovedești niciun pic de compasiune pentru logodnica ta, în orice caz, am remarcat eu.

— De ce a mea?

— Urma să te căsătorești cu ea, nu-i așa?

— Ah! Într-adevăr? Voi, polițiștii, știți dinainte toate răspunsurile, nu-i așa?

— Dacă nu aveai intenția de a te căsători cu ea, atunci de ce ai dus-o la lacul Tahoe? Pentru că e adânc?

Campion mă privi cu aerul unui om plictisit de moarte.

— Cum te-ai zgâriat în halul ăsta pe față? am întrebat.

Își pipăi figura, ca un orb care încearcă să recunoască un obiect după formă, apoi îmi răspunse:

— M-am rătăcit prin pădure aseară și probabil că m-am zgâriat prin tufișuri.

— Asta, după ce te-ai certat cu Harriet?

Clătină din cap aproape imperceptibil.

— Care era subiectul acestei discuții?

— Ce ceartă?

— Tocmai ai recunoscut că te-ai certat cu Harriet.

— Eu? Auzi voci, pe cuvânt!

— Nu, dar ai făcut semn din cap.

— Oh, scuzați-mă! Închipuiți-vă, din când în când am frisoane, de când m-a doborât o brută. De altfel, v-aș fi recunoscător dacă ați șterge-o de-aici.

— Nici nu se pune problema, declară Royal din spatele meu. Tocmai ai recunoscut că te-ai certat cu fata. E un prim pas pe calea adevărului. Continuă, așadar și povestește-ne și restul, Bruce.

— Vă rog să nu-mi mai spuneți Bruce.

— Ralph Simpson îți spunea Bruce? am intervenit eu.

— Poftim?

— Ralph Simpson îți spunea Bruce? am repetat.

— Da.

— Așadar, erați prieteni buni. Atunci de ce l-ai omorât și i-ai furat actele?

— Nu i-am furat actele.

— Am găsit asupra ta certificatul lui de naștere.

— Mi l-a împrumutat Ralph.

— În seara în care l-ai înjunghiat?

Campion deschise gura mare, astfel încât i-am văzut limba curbându-se spre cerul gurii și începu să urle, dând ochii peste cap, într-un mod care mă

impresionă puternic. Nu m-am putut împiedica să nu mă simt un pic rușinat și m-am întors spre Royal cu un aer vinovat; și el avea o expresie jenată. Criza aceasta de nervi a lui Campion nu dură mult, dar individul se lăsă să cadă pe perne, ca și cum ar fi leșinat. După tăcerea care urmă acestor urlete, am auzit voci pe coridor; o femeie se contrazicea vehement, în spatele ușii, cu agentul care stătea de pază. Ușa se deschise brusc și o doamnă destul de elegantă pătrunse în cameră. Semăna cu Campion, dar era mai în vârstă.

— Ce îi faceți fratelui meu? strigă ea cu o voce indignată.

— Absolut nimic, doamnă, răspunse Royal. Îl interogăm.

— L-ați torturat?

— Nu, mai degrabă invers! mormăi Royal.

Înaintă cu pași autoritari spre pat și îi spuse fratelui ei:

— Ți-au făcut rău, nu-i așa, Bruce?

Campion îi aruncă o privire dură și răspunse cu voce tăioasă:

— Din moment ce eu pot să suport, fă și tu la fel și pleacă de-aici!

— Are dreptate, doamnă, zise Royal. N-ar trebui să vă aflați aici, să știți!

În momentul acela, Jurgensen intră și el în cameră. Era înalt, slab, iar părul lui blond, tuns scurt, începea să albească. Apucându-și soția de braț, încercă să o tragă spre ușă; dar ea se opuse și îl întrebă, cu o voce pătinitoare, pe fratele ei:

— Chiar nu vrei să te ajut?

— Când am avut nevoie de tine, răspunse el, ai dispărut, așa că știi ce ai de făcut acum: întinde-o de-aici!

— Hai, Evelyn, vino! interveni soțul, cu un ușor accent scandinav. Vezi bine că nu ne vrea, așa cum nici noi nu-l vrem pe el, de altfel.

— Dar e fratele meu, protestă femeia.

— Am înțeles, Evelyn! Dar chiar vrei să știe toată lumea? Vrei să-l dea afară de la colegiu pe fiul nostru? Ți-ar plăcea să ne arate lumea cu degetul pe stradă?

— Ascultă-ți soțul surioară și dispari! zise Campion disprețuitor.

Discuția a fost întreruptă de sosirea medicului de gardă, însoțit de o infirmieră. Medicul privi scena și i se adresă sever lui Royal:

— Îmi permit să vă amintesc, domnule căpitan, că ne aflăm într-un spital și că, dacă bărbatul acesta este prizonierul dumneavoastră, el este și pacientul meu. V-am dat voie să-l interogați, cu condiția ca totul să se desfășoare repede și în liniște. Vreau ca încăperea aceasta să fie evacuată imediat, în special de către dumneavoastră, domnule căpitan.

— N-am terminat interogatoriul...

— Ei, bine, așteptați până mâine dimineață.

Royal nu comentă. Trebuia să se gândească la procesul lui Campion și la faptul că apărarea putea folosi mărturia doctorului. Părăsi, așadar, camera și noi procedarăm la fel. Leșind din spital, i-am ajuns din urmă pe sora lui Campion și pe soțul ei și când au ajuns lângă impozantul lor Mercedes, i-am spus repede doamnei Jurgensen:

— Sunt detectiv particular doamnă și mă interesează afacerea aceasta. Am constatat mai multe lacune în teoria pe care o susține poliția împotriva fratelui dumneavoastră. Aș vrea să vorbim...

— Taci din gură, Evelyn, i-o reteză soțul. Nu-i spune nimic.

— De ce interveniți? am întrebat eu. Nu e fratele dumneavoastră...

— Ascultă, Thor, îl imploră Evelyn Jurgensen, sunt foarte îngrijorată din cauza lui și mi-e rușine. Sunt atâtea luni de când nu mai știm nimic de el, de când refuzăm orice relație...

— N-o să avem relații nici pe viitor. Am hotărât asta împreună Evelyn și nu mai există cale de întoarcere.

— Bine, dar ce naiba, am replicat eu, lăsați-o și pe doamna Jurgensen să spună ce gândește.

— Nici nu se pune problema. Nu avem nimic să vă spunem și vă rog să-mi dați voie să trec!

Însoțind vorba cu gestul, mă împinse grosolan, ca să poată deschide portiera mașinii. N-ar fi folosit la nimic să-l lovesc. I-am lăsat așadar să plece cu Mercedesul spre paradisul lor terestru în miniatură. M-am cazat la hotelul cel mai apropiat și am adormit întrebându-mă ce să fac pentru a încheia ancheta asta derutantă. Am visat că Bruce Campion era nevinovat și pentru a o dovedi reconstituia crimele cu păpuși din hârtie care mi se lipeau de degete. Apoi găseam în lac cadavrul Harrietei, care avea pe craniu urme de tocuri. M-am trezit scăldat în sudoare și înghețat și n-am mai reușit să adorm la loc, din cauza circulației zgomotoase de pe autostrada din apropierea hotelului.

Capitolul 12

M-am trezit devreme, pentru că trebuia să traversez tot comitatul ca să ajung la Luna Bay. Patrick Mungan, comisarul poliției din acest district, era colaboratorul principal al lui Royal. Când mă văzu apărând în pragul modestului său birou, fața lui lată se luminează dintr-odată.

— Cum e, Lew, strigă el zâmbind cu gura până la urechi, ați ajuns să ne faceți treaba?

— Ce naiba, era timpul să se ocupe cineva și de asta. Royal mi-a zis că voi vă ocupați de ancheta privind asasinarea lui Dolly Campion.

— Da. De altfel, nici n-avem prea multe indicii!

Deschizând ușa biroului vecin, îi ceru unei tinere agente să aducă niște cafea.

— Spune, Lew, ce anume te-a făcut să-ți bagi nasul în afacerea Campion?

— Niște tipi din Los Angeles, pe nume Blackwell, m-au însărcinat să cercetez trecutul lui Campion. A sedus-o pe fiica lor, Harriet, care era în vizită în Mexic și a dispărut cu ea mimând iubirea perfectă, sub un pseudonim. Acum trei zile, au fugit împreună în Nevada, unde ea a dispărut. Diverse indicii par să arate că ar fi a doua sau a treia lui victimă.

L-am pus la curent cu descoperirea pălăriei din lac și cu soarta funestă a lui Ralph Simpson. Mă asculta cu foarte multă atenție.

— Nu știam de afacerea Blackwell, zise el după ce am terminat. Cât despre Ralph Simpson, nu văd de ce l-ar fi ucis Campion. Poate că a spus adevărul când a declarat că Simpson i-a împrumutat actele lui, pentru că erau foarte apropiați. Când familia Campion a venit să locuiască aici, vara trecută, Simpson a fost cel care le-a găsit această locuință modestă. Au petrecut o iarnă grea.

Nu aveau bani deloc. Ea era însărcinată, iar el nu muncea, dacă nu consideri pictura o muncă. Simpson i-a ajutat cât a putut și când s-a născut copilul, în martie, am auzit că el l-ar fi plătit pe doctor.

— Asta e foarte interesant.

— Da, foarte. M-am întrebat chiar la vremea respectivă dacă nu cumva Simpson era tatăl bebelușului. După moartea lui Dolly i-am pus întrebarea aceasta. Mi-a răspuns că nu.

— Cu toate acestea, e posibil. Simpson era prieten cu Dolly încă înainte ca ea să-l cunoască pe Bruce Campion. Am descoperit aseară că s-au cunoscut prin intermediul lui Simpson. Să presupunem că Dolly a rămas însărcinată cu Simpson și că acesta l-a lăsat pe Campion să-și asume paternitatea. Închipuie-ți că Bruce Campion descoperă adevărul: ar putea fi foarte bine un mobil pentru a comite ambele crime. Îmi dau seama, să știi, că ipoteza mea e destul de trasă de păr. Ai un motiv serios să crezi că tatăl țâncului n-ar fi Campion?

— Din contră, făcu Mungan, clătinând din capul său mare, totul arată că este. Gândește-te: ea era deja însărcinată în câteva luni când s-au căsătorit. Un bărbat nu acționează așa dacă nu este el tatăl. Personal, mă îndoiesc că există vreo legătură între moartea lui Simpson și cea a lui Dolly. Nu neg că ar putea exista, dar eu nu cred asta.

— Sunt cu siguranță legate, Pat, obligatoriu! am exclamat eu. Simpson a fost ucis cam cu cincisprezece zile după Dolly, cincisprezece zile pe care, se pare că le-a petrecut anchetând moartea ei. Adaugă la asta faptul că trupul lui a fost descoperit în orașul natal al lui Dolly.

— Poate că s-a dus să vadă copilul, făcu Mungan gânditor, pe care mama lui Dolly l-a luat cu ea în orașul acela, să știi.

— Se pare că, dacă stai să te gândești, ideea mea îți place, am remarcat eu.

— Trebuie luată în calcul, în orice caz. Dacă mergi în partea aia, te poți opri pe la doamna Stone, să arunci o privire țâncului. Dar la patru luni e foarte greu să găsești o asemănare cu oricine.

Tânăra agentă de poliție veni din cafeneaua alăturată cu o cafetieră din care ieșeau aburi. Mungan turnă în trei pahare din carton și, cu un gest scurt, își expedie subordonata, care ieși închizând ușa după ea. Apoi, după ce luă o gură de cafea, reluă:

— Când am spus mai devreme că nu cred să fie vreo legătură între cele două crime, voiam să zic că, după părerea mea, nu Campion este firul de legătură dintre ele. Ține asta pentru tine, pentru că nu este o opinie oficială: dar în anumite medii nu se crede că ucigașul lui Dolly este soțul ei.

— În ce medii?

— Aici, printre oamenii mei, iar eu sunt de acord cu ei. Ralph Simpson nu credea nici el asta. Am vorbit cu el. Știa că este suspectat, dar asta nu l-a împiedicat să declare cu forță că Bruce Campion este nevinovat. Avea reputația că vorbea despre lucruri pe care nu le cunoștea și că spunea o grămadă de prostii, dar de la moartea lui dau mult mai multă importanță părerilor pe care și le-a exprimat.

M-am abținut de la orice replică și am așteptat, bându-mi cafeaua, ca Mungan să continue. De altfel, așa și făcu, fără nicio reticență:

— Înțelege-mă, Lew, nu spun că Bruce Campion nu este vinovat. Când o femeie este asasinată, în nouă cazuri din zece autorul este bărbatul care ocupă un loc important în viața ei, soțul, amantul sau fostul soț. Asta o știm cu toții. Mă mulțumesc să spun doar, poate fără a avea dreptate, că nu deținem nicio dovadă oficială a vinovăției lui Campion.

— Păi, atunci de ce a fost inculpat?

— Asta s-a întâmplat numai și numai din cauza prostiei lui. Nu aveam nici cea mai mică dovadă oficială

care să justifice inculparea, nici măcar menținerea în detenție, motiv pentru care, după ce l-am ținut aici douăzeci și patru de ore, l-am rugat pe judecătorul de instrucție să-l pună în libertate, din lipsă de dovezi. În aceeași seară, catârul ăsta tâmpit s-a speriat și a fugit, iar procurorul a interpretat această dispariție ca pe un indiciu de culpabilitate.

— Și care este părerea neoficială a lui Royal?

— Oh! Dom' căpitan își păstrează părerile pentru el! Candidează la postul de șerif și nu poți ajunge șerif dacă te opui puterilor publice.

— Și îmi închipui că, la rândul lui, procurorul candidează la postul de guvernator?

— Foarte corect. O să vezi ce circ o să ne facă!

— Hai să vedem, am zis eu, ce aveți concret ca dovadă împotriva lui Campion?

Mungan făcu o grimasă ca și cum ar fi înghițit strâmb.

— Pe scurt, nimic, răspunse el. Totul se rezumă la presupuneri, la lipsa alibiului și la fuga tipului. La asta se adaugă dovezile negative: niciun semn de intrare prin efracție sau de luptă în cameră. Se pare că Dolly nu s-a apărut. Zăcea pe podea, în cămașă de noapte, strangulată cu unul dintre ciorapii ei din mătase. În singura cameră în care locuiau, un fost garaj. Îți arăt fotografiile.

Se duse să caute un dosar și îl deschise. Una dintre fotografii era un prim-plan cu victima, o tânără blondă foarte apetisantă, al cărei chip fusese îngrozitor de deformat de presiunea sanguină în urma sugrumării. Ciorapul cu care fusese strangulată era intrat adânc în carne. Alte fotografii, luate din diverse unghiuri, arătau o cameră mare, mobilată de bine de rău: un pat nefăcut, un leagăn vechi, o masă de bucătărie și scaune albe din lemn, un reșou pe gaz, un radiator electric și, pe un banc de lucru, o paletă, pensule și tuburi de culori. Fereastra, de fapt ușa din sticlă a vechiului garaj, avea o gaură

triunghiulară în partea de jos. Pânze fără rame atârnav pe pereții văruiți.

— Cum s-a spart geamul ăsta, Pat? am întrebat eu.

— Conform lui Ralph Simpson, așa a fost dintotdeauna. Campion nu s-a deranjat niciodată să-l repare. Era sub nivelul lui!

— Nu prea îți place de el...

— Consider că este un ticălos.

În timp ce vorbea, scosese din buzunar un nasture pe care îl sucea mașinal între degete. Era un nasture mare, acoperit cu piele naturală, de care mai atârnav încă niște fire de ață maro. Văzusem un nasture ca acela de curând, dar nu reușeam să-mi amintesc unde. Revenind la obiectul vizitei mele, am întrebat:

— În momentul asasinării lui Dolly, unde era copilul?

— Chiar voiam să-ți spun, pentru că este una dintre bizareriile afacerii și unul dintre motivele care au dus imediat la suspectarea lui Campion. Cineva, probabil criminalul, a luat bebelușul din leagăn și l-a așezat într-o mașină parcată în fața casei vecine. Femeia care locuia acolo, o negresă pe nume Johnson, s-a trezit noaptea și a auzit copilul plângând în mașină. Era în relații excelente cu Dolly și a recunoscut imediat bebelușul pe care îl vedea adesea. Firește, s-a dus la Campion acasă ca să i-l aducă și ea a fost cea care a descoperit cadavrul nefericitei.

— Iar Campion unde a fost în noaptea aceea?

— Susține că a ars-o prin baruri până la ora închiderii. Apoi a condus fără țintă și până la urmă s-a oprit într-o fundătură aproape de Skyline. Acolo a adormit în mașină, beat mort. L-am arestat pe la 9 dimineața, când s-a întors acasă. Nu există nicio îndoială că băuse: duhnea a alcool.

— La ce oră a fost ucisă soția lui?

— Între 3 și 4 dimineața. Examinarea intestinelor a determinat intervalul acesta.

— De unde poate ști medicul la ce oră a mâncat ultima dată?

— Campion a declarat că au luat cina împreună la ora 6, doi hamburgeri cumpărați de la restaurantul de vizavi. Cumpărătura asta a fost verificată. Așa se hrănește o mamă care alăptează! Nici nu e de mirare că s-au certat pe tema asta. După conflictul ăsta, el a luat puținii bani pe care îi mai aveau și s-a dus să bea.

— El ți-a povestit că s-au certat pe tema mâncării?

— Da. Dacă stăteai să-l asculți, îți dădeai seama că nu numai asta era problema. Treaba nu mergea de câteva luni între ei. Ceea ce mi s-a părut ciudat a fost faptul că el părea să își asume rolul tipului rău...

— A amintit de vreo altă femeie?

— Nu. La ce te gândești, Lew?

— Cred că putem dovedi că a mințit în legătură cu modul în care și-a petrecut timpul în noaptea de 5 mai. Ai vorbit cu Royal azi-dimineață?

— M-a sunat și mi-a zis doar că l-a arestat pe Campion și m-a rugat să vin la Redwood City ca să particip la interogatoriu. Mi-a spus că tipul neagă totul și este furios.

— Ți-a pomenit ceva de hotelul „Călătorii” din Saline City?

— Niciun cuvântel. De ce întrebi?

— Conform recepționarului de noapte Nelson Karp, Campion ar fi petrecut în acest hotel, împreună cu o femeie, noaptea de 5 mai sau cel puțin o parte din noapte. S-au înscris sub numele de dl și dna Damis. Numele acesta este unul dintre pseudonimele uzuale ale lui Campion. Poliția din Saline City a confiscat fișa de la hotel, aseară, după ce Campion a fost reperat în fața hotelului de către un agent. Se pare că încerca să-și stabilească un alibi.

— Adevărat sau fals?

— Te poți lămuri mult mai repede decât mine în privința asta.

Mungan se ridică în picioare și bombăni, scrutându-mă de sus:

— De ce dracu' nu mi-ai zis asta de la început?

— I-am zis aseară lui Royal, dar n-a părut foarte interesat. Am preferat să aștept să văd dacă și tu vei face la fel.

— Ba pe mine, unul, mă interesează. Dar dacă Bruce Campion a petrecut într-adevăr noaptea acolo, de ce n-a spus până acum?

Scăpă din mână nasturele cu care se juca și acesta se rostogoli pe parchet până la picioarele mele. L-am ridicat și l-am examinat cu atenție.

— Spune-mi, Pat, asta e o dovadă incriminatorie?

— Sincer, habar n-am. Bebelușul ținea nasturele ăsta strâns în mână când l-a găsit doamna Johnson în mașină. Nimeni nu știe de unde a apărut.

Îmi scotoceam în continuare creierul ca să-mi amintesc unde mai văzusem un nasture ca acela, dar în zadar, nu-mi veni în minte decât mirosul de sare iodată și foșnetul valurilor.

— Pot să păstrez eu nasturele, Pat? I-am rugat eu.

— Nici vorbă, bătrâne. Am o presimțire că până la urmă ne va fi de folos.

— Asta e și impresia mea.

— Bine, dar rămâne la mine. Cu toate acestea, sunt dispus să-ți împrumut ceva, aparatul meu de ras.

— Da, într-adevăr, nu cred că sunt foarte prezentabil.

Scoase aparatul electric de ras dintr-un sertar al biroului și mi-l înmână. M-am dus la toaletă și m-am bărbierit. Dar oricât mi-am studiat în oglindă chipul redevenit civilizat, n-am deslușit pe el decât aceleași griji, aceleași neliniști...

Când m-am întors în birou, Mungan plecase. Am folosit telefonul lui ca să o sun pe Vicky Simpson, dar n-a răspuns nimeni. Tânăra agentă interveni atunci,

informându-mă că Vicky era încă la Citrus Junction, unde aștepta ca autoritățile să-i înapoieze trupul soțului ei.

M-am întors la San Francisco, am dus mașina înapoi la agenția de închirieri și m-am suit în primul avion spre Los Angeles. După aterizare mi-am recuperat propria mașină și am pornit îndată printre plantațiile de portocali spre Citrus Junction. Am ajuns acolo după-amiază și am revăzut buldozerele care mutau tone de pământ pentru a pregăti noua șosea.

Mama lui Dolly Champion locuia chiar la marginea terenului care era în toiul lucrărilor de nivelare. Era o casă cu două etaje, cu zugrăveala scorjită, despărțită de drum printr-un gard înalt de dafini. Am sunat la ușă. Femeia care veni să-mi deschidă mi se păru la prima vedere foarte tânără pentru o bunică. Rochia ei cu volane și pantofii cu toc înalt aveau rolul de a-i pune în evidență silueta fină. Avea un chip rozaliu, cu ochii albaștri, dar ridurile formau desenul încâlcit al unei complicate pânze de păianjen. Cât despre părul ei, mi s-a părut mai blond decât cel al fiicei sale, cel puțin după câte mi-am dat seama din fotografia nefericitei Dolly.

— Doamna Stone? am întrebat. Sunt Lew Archer, detectiv particular. Pot să vă spun câteva cuvinte?

— În legătură cu ce? replică ea rece.

— În legătură cu fiica dumneavoastră. Știu cât de dureros trebuie să fie pentru dumneavoastră să vă amintiți de această nenorocire...

— E dureros, așa cum spuneți și nu văd de ce aș mai vorbi despre asta. Știți la fel de bine ca și mine cine a omorât-o. Atunci de ce nu-l arestați pe individul respectiv?

— L-am arestat pe Champion noaptea trecută doamnă și în prezent este încarcerat la închisoarea din Redwood City.

Ridurile de pe chipul ei se încrețiră într-o grimasă de satisfacție care o îmbătrâni dintr-odată; întrebă cu o voce un pic mai amabilă:

— Aha! Și a mărturisit?

— Nu încă. Mai avem nevoie de câteva amănunte pentru a-l putea interoga mai bine. De aceea v-am cerut ajutorul.

— Asta da, cu plăcere. Intrați, vă rog!

Intră în fața mea, în vestibul, apoi în salonul cu obloanele trase și, în loc să le deschidă, aprinse lumina.

— Îmi cer scuze pentru tot praful ăsta, dar este aproape imposibil să țin casa curată atâta vreme cât lucrările de la șosea nu sunt gata.

Praful acoperea, într-adevăr, toată mobila, pe alocuri în strat destul de gros. M-am așezat într-un fotoliu care gemea la cea mai mică mișcare, iar ea se instalează pe o canapea desfundată.

— Ce vreți să vă spun? Întrebă ea.

— Hai să începem cu ginerele dumneavoastră, vreți? Îl cunoșteți bine?

— Nu l-am văzut decât o singură dată și mi-a fost de-ajuns. Eu și Jack, soțul meu, i-am invitat la masa de Crăciun. Am făcut totul cum trebuia, credeți-mă: curcan umplut, budincă, nu lipsea nimic. Dar domnul Campion s-a comportat ca și cum s-ar fi rătăcit într-un cartier răufamat. A plecat împreună cu biata Dolly, înainte să fi terminat de mestecat ultimul duminic, de parcă ar fi fost ciumă în casă.

— Așadar, am zis eu, v-ați certat?

— Ba bine că nu! Cu ce drept își permitea să ne privească de sus? Dolly mi-a zis că locuiau într-un garaj, pe când noi avem de douăzeci de ani casa noastră, suntem proprietari! L-am întrebat ce avea de gând să facă pentru ea, când avea să se hotărască să se apuce de muncă... A răspuns că s-a căsătorit cu ea, că nu vede ce ar putea face mai mult pentru ea și că trudește de dimineață până seara. Când l-am întrebat cât câștigă, mi-a răspuns: „Nu prea mult”, dar că o scoate la capăt cu ajutorul prietenilor. La care eu am protestat, că nu vreau ca fata mea să trăiască din mila lumii, dar el a avut

îndrăzneala să declare: „E părerea dumneavoastră!”. Vă dați seama? Să-i vorbească așa soacrei lui, în fața soției însărcinate în șase luni? Am încercat să o conving să îl părăsească și să vină să locuiască la noi, dar m-a refuzat. Era prea loială.

Doamna Stone dădea frâu liber ranchiunei sale. Am întrerupt această avalanșă de fraze vehemente, întrebând-o:

— Ei doi se înțelegeau bine?

— Ea era cea care se înțelegea cu el, ca să mă exprim așa. Pentru asta trebuia să fie o sfântă, și așa și era: o sfântă!

Scotoci într-un coș cu capac și reluă:

— Trebuie să vă arăt ce mi-a scris după Crăciunul acela. O să vă dați seama cât de devotată îi era fata asta soțului ei!

Îmi întinse o foaie de hârtie mototolită, pe care erau scrise stângaci, cu creionul, rândurile următoare:

„Luna Bay, 27 decembrie

Dragă Elizabeth,

Îmi pare foarte rău că te-ai certat cu Bruce. Are un caracter dificil, e adevărat, dar dacă ajungi să-l cunoști bine, te asigur că e de treabă. Mulțumesc mult pentru cei douăzeci de dolari. O să-mi fie foarte utili ca să-mi cumpăr un mantou. Asta cu condiția să nu-i găsească Bruce înainte! Cheltuiește atât de mult cu pictura lui... Mulțumesc, de asemenea, pentru că mi-ai propus să rămân, dar o soție trebuie să locuiască împreună cu soțul ei, orice-ar fi și, la urma urmei, Bruce a rămas cu mine. Poate că este greu de trăit cu un bărbat ca el, dar e oricum mult mai bine decât fără niciun bărbat. Și, în plus, sincer, nu ți se pare că e un băiat frumos? În afară de asta, aici sunt oameni care cred că tablourile lui sunt foarte bune și, cine știe, poate într-una din zilele astea o să dea lovitura. În ziua aceea vei fi fericită că am rămas cu Bruce.

Toată dragostea lui Jack,
Dolly
(Dna Bruce Campion)”

— Nu vi se rupe inima? făcu doamna Stone, izbindu-se cu pumnul în piept. Adică felul în care îl idolatrizează?

Am aprobat din cap cu tristețe, așa cum se cuvenea, dar, între timp, o altă idee îmi încolțise în minte: în materie de cultură și de educație, Dolly și Harriet erau complet opuse; cu toate acestea, Bruce Campion trecuse de la una la alta cu o ușurință uimitoare.

— Dar cum a ajuns fata dumneavoastră să se mărite cu el, doamnă? am întrebat.

— Ah! Vechea poveste! Dolly era inocența însăși. El a corupt-o și a fost nevoit să suporte consecințele. Recunosc că și eu sunt, în parte, vinovată pentru această situație. Nu ar fi trebuit niciodată să las o fată de vârsta ei să plece de una singură în Nevada. Nu avea decât douăzeci de ani când a plecat, anul trecut, în mai. Atunci lucra aici, la curățătorie, sub supravegherea tatălui ei și nu era fericită. Dorea să aibă o viață mai independentă și nu puteam să o contrazic: o fată atât de frumoasă putea ajunge departe...

Se întrerupse, cu privirea pierdută în gol. Poate își amintea că și ea fusese frumoasă și, cu toate acestea, nu ajunsese prea departe...

— Oricum, ideea e că am lăsat-o să plece la Tahoe, unde și-a găsit de lucru. Nu trebuia să stea decât pe timpul verii. Avea de gând să facă economii și trebuia să se întoarcă aici, ca să-și facă o situație stabilă. Voiam să intre la un salon de înfrumusețare. Doar că între timp a făcut cunoștință cu tipul ăsta și gata, s-a dus totul.

— Și-a făcut prieteni acolo?

— Da, bineînțeles. Era în primul rând o fătucă, pe care o chema Fawn, care a fost drăguță cu ea. Aceasta lucra într-un salon de înfrumusețare și Dolly o respecta mult. Îmi povestea despre ea în scrisorile pe care mi le trimitea și eu eram mulțumită de această prietenie, speram să o ambiționeze pe Dolly pentru ca ea să își dorească să-și imite prietena. În meseria asta se câștigă mulți bani. Jack este bine plătit la curățătorie, dar în ultimul timp viața a ajuns atât de scumpă... Și acum avem și un copil de crescut!

— Aș vrea să-l văd, am zis eu.

— Doarme. De ce vrei să-l vezi?

— Îmi plac bebelușii.

— Aha... Nu păreți genul. Eu, una, mărturisesc că am depășit vârsta necesară și mi-am pierdut obișnuința de a mă ocupa de un copilăș atât de mic. Trebuie să recunosc, însă, că în nefericirea mea, pușorul acesta mă consolează. Veniți, chiar vreau să vi-l arăt, cu condiția să nu-l treziți.

Am urmat-o pe scări, urcând treptele acoperite cu cauciuc. În camera copilului era cald și semiîntuneric. Doamna Stone aprinse o lampă mică cu abajur și am recunoscut leagănul care apărea în fotografiile sinistre pe care mi le arătase Mungan. Bebelușul dormea dezvelit și, așa cum zisese Mungan, nu mi-am putut da seama de nicio asemănare cu vreun personaj din afacere: era un copilăș vulnerabil, care dormea adânc, ca atâția alții, cu respirația liniștită și regulată. Bunica lui îi trase păturica peste buricul micuț și rotund, precum ochiul lui Buddha. Observând scena, am încercat să-mi imaginez cum va fi mai târziu chipul acestui bebeluș; mi-l reprezentam greu la vârstă adultă, cu toate pasiunile pe care le comportă această vârstă... Doamna Stone, trăgându-mă afară din cameră, șopti:

— Doarme în leagănul mamei lui. L-am trimis la ei acasă când s-a născut copilul și acum, iată-l înapoi, aici...

Îl cheamă Jack, ca pe soțul meu. Dolly și-a iubit dintotdeauna tatăl... Cum vi se pare bebelușul?

— Arată superb.

— Fac tot ce pot pentru el. Nu e foarte ușor, după douăzeci de ani, dar sper să-l cresc cum se cuvine, mai bine decât m-am descurcat cu sărmana mea Dolly...

N-am replicat decât prin câteva cuvinte de încurajare, în timp ce coboram în urma ei, pe scară. Ca atâtea alte femei pe care le-am cunoscut, avea forța de a accepta ce e mai rău și de a o lua mereu de la capăt. În salon, luă o fotografie înrămată de pe șemineu și mi-o întinse, spunând:

— Ați văzut până acum vreun portret de-al fiicei mele?

— N-am văzut niciunul bun, am răspuns.

Deși mult mai bună decât cea de la locul crimei, fotografia aceasta era mediocră. Retușată grosolan, figura surâzătoare a lui Dolly mă făcu să mă gândesc la cea a unui înger de pe cărțile poștale.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că s-ar putea mărita cu unul ca Bruce Campion, pentru că aici nu știa pe cine să aleagă, atât era de curtată. O gașcă întreagă de băieți îi făceau curte, dar pe Dolly n-o interesa niciunul. Ea dorea să plece din Citrus și să cunoască altceva, viața pe picior mare... Și, în plus, trebuie să vă mai spun că prefera bărbații de o anumită vârstă. Nu prea îi plăceau tinerii de seama ei.

— Nu se întâlnea cu ei?

— Niciodată! A avut întotdeauna un comportament impecabil, până în ziua în care Campion a reușit să pună gheara pe ea.

— Și la Tahoe, au existat alți bărbați în viața ei, în afară de Campion?

— Nu știu ce vreți să insinuați în legătură cu viața ei!

Îmi smulse cu un gest brusc portretul din mână și îl așeză la loc pe șemineu. Întorcându-mi spatele, adăugă pe un ton acru:

— Unde vreți să ajungeți, domnule?

— Încerc să descopăr cum trăia Dolly acolo înainte de a se mărita cu Campion. Din câte am auzit eu și-ar fi pierdut locul de muncă și atunci a apelat la prieteni ca să o ajute, în special la Fawn King. Ați vorbit mai devreme despre o scrisoare în care vă povestea de Fawn. Pot să văd și eu scrisoarea aceea?

— Nu. N-am păstrat-o.

— A mai amintit și de alți prieteni?

Se răsuci spre mine și declară, scuturând din cap:

— Cred că am priceput unde bateți. Ei bine, nu! E și asta una din minciunile lui sfruntate!

— Poftim?

— Da, una din minciunile lui Campion. Minte cu ușurința cu care respiră. Când au venit aici de Crăciun, a avut tupeul să-i zică lui Jack, soțul meu, că nu era el tatăl copilului și că se căsătorise cu Dolly din mărinimie!

— A spus cine ar fi adevăratul tată?

— Nu, bineînțeles, din moment ce nu mai exista nimeni altcineva. Am întrebat-o pe Dolly și ea m-a asigurat că Bruce Campion este tatăl. Atunci a declarat și el că e de acord și că nu va mai discuta niciodată pe acest subiect. Făcuse un târg și intenționa să-l respecte: dorise femeia aceasta și acum, când o avea, era mulțumit. I-am spus că nu admit să vorbească despre ea ca și cum ar fi un obiect. Atunci a înșfăcat-o de braț și au plecat. Nu voia ca ea să vorbească, pentru că el avea prea multe lucruri de ascuns.

— De exemplu?

— Toate minciunile și tertipurile lui! Era un bețiv și Dumnezeu știe ce alte vicii mai avea! Banii i se scurgeau printre degete ca apa...

Am întrerupt discursul acesta plin de ură pentru a o întreba:

— Dolly v-a vorbit vreodată de un anume Quincy Ralph Simpson?

— Nu, niciodată. Dar nu așa îl chema pe bărbatul care a fost găsit pe partea cealaltă a drumului, îngropat în curtea lui Jim Rowland?

— Ba da. Era prieten cu fiica dumneavoastră.

— Nu cred.

— Totuși, este adevărat și chiar el a fost cel care i l-a prezentat pe Campion fetei dumneavoastră. După căsătoria lor, i-a ajutat mult, în special din punct de vedere financiar. Sunt surprins că Dolly nu v-a vorbit niciodată despre Simpson.

— Oh! Să știți că ne vedeam foarte rar și nu scria des.

— Când i-ați văzut pentru ultima dată?

— V-am spus: de Crăciun.

— Și în luna mai nu v-ați văzut ginerele?

— A, nu, bineînțeles! Imediat ce am fost anunțați, ne-am dus acolo - eu și Jack - dar l-am evitat tot timpul!

— Și când l-a eliberat poliția, n-a venit aici?

— Nu, din câte știu eu, în orice caz, dar gândiți-vă că oricum nu s-ar fi încumetat să ne viziteze!

— Fără îndoială, dar ar fi putut veni vizavi de casa dumneavoastră, ca să îngroape cadavrul lui Simpson. Asasinul trebuie să fi avut un motiv anume ca să aleagă locul acesta, chiar în fața locuinței dumneavoastră.

Ea clipi de câteva ori, ca și cum lumina ar fi devenit brusc prea strălucitoare și murmură:

— Înțeleg ce vreți să ziceți.

— Sunteți sigură, am insistat, că Ralph Simpson nu a venit niciodată aici, în această casă?

— Nu avea niciun motiv să ne viziteze, din moment ce nu ne cunoșteam, făcu ea, frângându-și degetele cu nervozitate.

— De acord, dar o cunoștea pe Dolly, i-am amintit eu. Or, după crimă, ați adus copilul aici. Este, deci, posibil ca Simpson să fi venit aici, să dea târcoale

domiciliului dumneavoastră. Se zvonește că el ar fi tatăl copilului, să știți.

— Repet, nu cred niciun cuvânt. Dar apropo, ce fel de om era el? Nu știu nimic despre el, în afară de ce au scris ziarele, mai precis, că a fost înjunghiat și îngropat în curtea familiei Rowland.

— Nu l-am întâlnit niciodată, am răspuns, dar din câte mi s-a spus, nu era un om rău; din contră, era loial și generos și cred că nu-i lipsea deloc curajul. Se pare că și-ar fi dedicat ultimele zile din viață încercării de a-l demasca pe asasinul lui Dolly.

— Adică pe Bruce Champion?

— Nu. El nu era convins de vinovăția lui Champion.

— Și nici dumneavoastră nu sunteți?

— Nu, doamnă, nici eu nu cred că Bruce Champion este vinovat, am declarat deschis.

Își mușcă buzele și luă o atitudine ostilă. I se părea că vreau să-i fur dușmanul ei cel mai scump.

— Tot ce pot spune, făcu ea pe un ton sec, este că vă înșelați. Știu cine este vinovatul, o simt aici!

Zicând asta, duse mâna dreaptă la inimă.

— Tuturor ni se întâmplă să ne înșelăm, am replicat eu.

— Da, și în cazul dumneavoastră, din mai multe puncte de vedere. Eu, una, știu că tatăl micuțului este Champion. Dolly nu m-ar fi mințit. Și dacă Simpson ar fi fost tatăl, de ce nu s-a căsătorit el cu ea?

— Dintr-un motiv foarte simplu: era deja înșurat.

— În acest caz, știu că vă înșelați total. Dolly nu s-ar fi compromis niciodată cu un bărbat înșurat. Singura dată când i s-a întâmplat...

Se opri brusc, deschise larg ochii, cu un aer înspăimântat și amuți.

— Când s-a compromis cu un bărbat înșurat?

— Niciodată.

— Haideți, doamnă, tocmai ați spus asta. V-a scăpat.

— Nici în ruptul capului! Tocmai spuneam contrariul. Mă gândeam la cu totul altceva și de altfel nu vreau să pângăresc amintirea fiicei mele, vorbind despre așa ceva.

Am încercat în zadar să obțin de la ea mai multe detalii. În cele din urmă, am schimbat subiectul.

— Dacă informațiile mele sunt corecte, am zis eu, casa vecină, în curtea căreia a fost descoperit cadavrul lui Simpson, nu mai era locuită de ceva timp, nu-i așa?

— Într-adevăr, familia Rowland a plecat de Anul Nou și casa a rămas goală luni de zile, ca majoritatea caselor evacuate din cauza șoselei. E scandalos ce se petrece aici. Cei mai răi cerșetori din oraș și-au făcut cartierul general aici și mi se părea odios, când mă gândeam că acolo a fost casa Jaimet...

— Înțelesesem că aparținea familiei Rowland?

— Da, dar Jim Rowland a cumpărat-o de la doamna Jaimet, după moartea soțului ei.

— Cine este Jim Rowland?

— Un bărbat perfect, solid, serios, care are un mare service auto pe autostradă și care tocmai e pe cale să mai deschidă unul în oraș. Jack îl invocă întotdeauna când jură ceva.

— Dolly îl cunoștea pe Rowland?

— Bineînțeles, din moment ce eram vecini de patru ani. Dar nici să nu vă treacă prin cap că s-ar fi întâmplat ceva între ei! Jim este un excelent tată de familie, incapabil să ucidă și să îngroape pe cineva în fosta lui curte. Căutați în altă parte...

Aș fi putut să-i răspund din experiență că actele criminalilor sunt imprevizibile și că, de multe ori, autorii lor nu sunt capabili să le explice. Dar m-am limitat la a-i mulțumi pentru amabilitate și am plecat de la ea. Ieșind din locuință, am încercat în van să descopăr unde fusese amplasată casa Rowland: cât vedeam cu ochii, erau numai dărâmături.

Capitolul 13

Plantonul de gardă de la comisariatul din Citrus Junction era un bărbat cu figura plictisită, care moțăia la biroul lui când am intrat la el. Am cerut să-l văd pe sergentul Leonard.

— A plecat la Los Angeles, cu treburile, îmi răspunse plantonul.

— Are legătură cu cazul Simpson?

Mă privi lung, apoi se hotărî să-mi declare:

— Nu avem obiceiul de a vorbi publicului despre anchetele noastre. Sunteți jurnalist?

— Nu. Sunt detectiv particular și mă ocup de afacerea Simpson, împreună cu Leonard.

— Bine, făcu el indiferent. O să-i zic domnului sergent când se întoarce. Cum vă numiți?

— S. Holmes, am răspuns.

Luă un creion ca să scrie numele în carnet.

— S-ul vine de la Sherlock, am zis eu.

Se opri din scris și ridică ochii spre mine.

— Ce prenume aveți dumneavoastră? făcu el.

— Sherlock.

— Oh! Foarte amuzant! Trebuie să râd? Ha, ha!

— Mă numesc Archer și Leonard dorește să mă vadă. Când credeți că se va întoarce? De fapt, îmi puteți da adresa lui?

— Bineînțeles că pot. Dar din moment ce dumneavoastră sunteți marele detectiv, n-aveți decât să o găsiți singur!

O meritasem: asta m-a învățat ca pe viitor să mă arăt mai diplomat. În vestibul exista, din fericire, o carte de telefon unde am găsit adresa pe care o căutam. De altfel, nu era foarte departe de comisariat, pe o străduță modestă, cu multe pavilioane foarte asemănătoare între ele. Cel al lui Leonard se distingea printr-o peluză mică,

întreținută la fel de bine ca un teren de golf. În schimb, persoana corpulentă care mi-a deschis nu mi s-a părut la fel de bine îngrijită și îmi declară pe un ton grosolan, înainte de a apuca să deschid gura:

— Wesley nu este aici, iar eu trebuie să pregătesc cina.

— Știți când se va întoarce?

— La ora șase. Cinăm devreme. Din partea cui sunteți?

— Mă numesc Lew Archer. Sunt detectivul care a însoțit-o pe doamna Simpson luni seară. Mai este încă la dumneavoastră?

— Nu. N-a stat decât o noapte. Înțelegeți, făcu ea, brusc volubilă, Wesley este bunul samaritean, dar nu-și dă seama... Sunteți într-adevăr foarte legat de persoana aceea?

— Nu.

— Bine, pentru că n-aș vrea, bineînțeles, să o insult, biata de ea. A avut ghinion, asta e sigur. Dar pentru o femeie de vârsta mea, nu e bine să aibă o persoană tânără în casă: tulbură pacea menajului. Știți cum sunt bărbații...

— Ei, nu serios? Nu Wesley! am protestat eu.

— Ba da, și Wesley, la fel ca toți ceilalți. Sunteți toți la fel. A petrecut jumătate din noapte consolând-o, lăsând-o să-i plângă pe umăr, încălzind lapte și prăjind pâine la 4 dimineața. În zece ani de căsnicie n-a făcut niciodată atâtea pentru mine. Atunci, când s-a trezit, la prânz, am invitat-o să mănânce cu mine și apoi i-am dat de înțeles cu tact că ar fi mai bine să se cazeze la hotel.

— Are bani?

— Da, patronul ei i-a trimis un avans prin poștă și comisariatul îi decontează o parte din cheltuieli. Oh! Stați liniștit, are tot ce-i trebuie! Este la *Valencia*, pe șoseaua principală.

Hotelul *Valencia* era o clădire veche, cu trei etaje și pereții înnegriți de vreme. Când am intrat, un bătrânel m-a întrebat:

— Ce doriți, domnule?

— Doamna Simpson este în cameră?

— Da, domnule. Este aici.

— Spuneți-i că vrea cineva să-i vorbească.

— Nu are telefon în cameră.

— Bine, în cazul ăsta o să urc eu la ea. Ce număr?

— Camera 38... Dar direcțiunea nu vrea să las vizitatorii să intre în camerele clienților.

— Nu sunt un vizitator. Sunt detectiv.

— Aha, în acest caz e altceva.

Mă urmări cu privirea în timp ce eu urcam pe scări. Am bătut la ușa cu numărul 38.

— Cine e? Întrebă Vicky cu o voce mohorâtă.

— Lew Archer. Mă mai țineți minte?

Am auzit scârțâitul zgomotos al unei mobile împinse pe dușumea, apoi ușa se deschise și Vicky își făcu apariția, trasă la față.

— Ce mai vreți? făcu ea.

— Să vorbim.

— Nu mai pot, nu mai pot să vorbesc!

— Lasă-mă să intru, Vicky. Am nevoie de ajutorul tău.

Ridicând din umeri, se dădu la o parte din ușă și se întinse pe pat, într-o atitudine care mi s-a părut intenționat dizgrațioasă. Pe pat era deschisă o Biblie, iar când m-am așezat pe scaun, lângă ea, am văzut că citea Cartea lui Iov.

— Nu știam că îți place Biblia, am zis eu.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știți despre mine.

— Așa este. De ce nu mi-ai spus că Ralph era prieten cu Campion?

— Ce întrebare! Nu voiam să știți.

— De ce?

— Asta nu vă privește absolut deloc.

— Greșit, Vicky. Tu și cu mine avem un interes comun: să facem lumină în afacerea aceasta.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Ralph e mort și nu se mai poate face nimic.

— Este amestecat în moartea lui Dolly și din cauza asta ai încercat să-l acoperi.

— N-am făcut deloc așa ceva!

— Ba da, Vicky. Sunt sigur că l-ai recunoscut pe Campion din descrierea pe care ți-am făcut-o. Trebuie, de asemenea, să fi fost la curent cu moartea lui Dolly și știai că Ralph era foarte atașat de ea.

— Nu era... așa cum credeți.

— De ce natură era intimitatea lor?

— El îi era... consilier financiar, răspunse ea cu o ezitare.

— Fii serioasă! Nu-i trebuiau asemenea sfaturi, din moment ce n-avea niciun sfanț.

— Greșit! În momentul în care a murit, avea cel puțin o mie de dolari bani gheață. Ralph mi-a spus. Nu știa ce să facă cu ei.

— Cred că te înșeli, Vicky, am zis eu. Familia Campion n-avea bani deloc, erau atât de lefteri încât Ralph a fost cel care l-a plătit pe doctor atunci când s-a născut copilul.

— Nu l-a obligat nimeni să facă asta, dar tocmai câștigase o grămadă de bani la curse. Și ori de câte ori Ralph câștiga ceva bani, ținea morțiș să facă pe Moș Crăciun. Vă dați seama că am făcut ca trenul, dar să știți că Dolly ne-a dat banii înapoi.

— Aha! Când?

— Chiar înainte de crimă, și tocmai datorită acestei sume mari pe care o avea. Asta i-a permis lui Ralph să-și plătească drumul până la Tahoe.

Era o veste stranie, suficient de stranie pentru a fi adevărată.

— Banii ăștia pe care-i avea Dolly, Ralph i-a văzut cu ochii lui?

— Da. Nu i-a numărat, dar i-a văzut. Ea voia ca Ralph să-i păstreze pentru ea, ca să plătească un acot pentru o casă. Dar el a refuzat și a sfătuit-o să-i depună la bancă. Ea nu voia, de frică să nu-i găsească Bruce și să-i facă praf, așa cum a făcut și cu banii pe care i-a avut când s-au căsătorit.

— Nu știam că avea bani atunci.

— Atunci de ce credeți că s-a căsătorit cu ea? Din ce zice Ralph, avea tot o mie de dolari și în momentul acela, iar Bruce i-a cheltuit imediat. Deci lui Dolly îi era frică să nu facă la fel și cu suma asta.

— În fine, dar de unde veneau toți banii ăștia?

— De la un bărbat, mi-a zis Ralph, dar nu știa cine e.

— Bărbatul acesta era tatăl copilului?

— Am crezut dintotdeauna, spuse ea lăsând ochii în jos, că Bruce era tatăl...

— Bruce a negat.

— Nu l-am auzit niciodată zicând asta.

— Ba eu l-am auzit, Vicky. Așadar, dacă Bruce nu este tatăl, crezi că ar putea fi Ralph?

— Nu. N-a existat niciodată nimic între el și Dolly; de altfel, îl respecta prea mult pe Bruce.

— Am înțeles, dar copilul a fost conceput cu mult înainte ca ea să se mărite cu Campion; și, pe de altă parte, singură ai recunoscut că ea avea încredere în el într-atât încât era dispusă să-i dea bani în păstrare.

— Da, și acum, adăugă ea cu o voce foarte joasă, ca și cum i-ar fi fost frică să nu asculte cineva la ușă, mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să facă așa cum îl rugase ea. Sunt, într-adevăr, convinsă că a fost ucisă pentru banii aceia.

— Bruce?

— El sau altul.

— Ralph a spus asta la poliție?

— Nu. Iar eu, nici atât. Nu vreau să am și mai multe belele.

M-am ridicat și m-am apropiat de ea, dominând-o cu înălțimea mea. Soarele care cobora la orizont lumina camera în raze distincte, care cădeau chiar pe gâtul și pe umerii lui Vicky. Ea se ținea foarte dreaptă, cu picioarele strânse sub ea.

— Îți era teamă că Ralph a omorât-o? am întrebat eu.

Lăsă ochii în jos și răspunse fără să se uite la mine:

— Comisarul Mungan l-a chemat pe Ralph la el în birou și i-a pus o grămadă de întrebări. Ralph a plecat imediat după aceea în Nevada și, firește, mi-a fost frică.

— Unde era Ralph în noaptea în care a murit Dolly?

— Nu știu. S-a întors târziu și nu m-am trezit când a venit.

— Mai crezi și acum că Ralph a ucis-o?

— N-am spus că asta cred. Mi-era frică.

— L-ai întrebat dacă era vinovat?

— Nu, bineînțeles! Dar n-a mai fost în stare să vorbească despre altceva după crimă. Era atât de tulburat că nici nu putea să țină o ceașcă de cafea în mână fără să o verse. Asta a fost în seara de după moartea lui Dolly. Bruce Campion era la închisoare și Ralph repeta fără încetare că Bruce era nevinovat, că știa sigur.

— L-a mai văzut pe Bruce înainte de a pleca la Tahoe?

— Da. Bruce a venit la noi acasă în dimineața când i-au dat drumul. Dacă eu aș fi fost acasă, nu i-aș fi deschis.

— Ce s-a petrecut între ei doi în dimineața aceea?

— Nu am idee, eram la lucru. Pe la prânz, Ralph m-a sunat că pleacă la Tahoe. Poate că și Bruce a plecat împreună cu el. Cert este că în ziua aceea Bruce a dispărut și nu l-am mai văzut de-atunci. Peste două zile,

toate ziarele anunțau fuga lui și marele juriu îl condamna pentru omor.

— Nu, era inculpat pentru omor! Există o diferență imensă între a inculpa și a condamna, Vicky!

— Așa mi-a zis și Ralph, când s-a întors de la lacul Tahoe. Credeam că, după călătoria aceea, nu se va mai gândi atât la toată trășenia, dar din contră, aceasta a devenit o adevărată obsesie pentru el.

— Chiar erau atât de apropiați ei doi?

— Erau ca frații și asta de când fuseseră în Coreea împreună. După părerea mea, Ralph era cel care se implica mai mult, dintre ei doi. I se părea minunat să aibă un prieten ca Bruce și i-ar fi dat și cămașa de pe el, ceea ce a și făcut de mai multe ori.

— Ar fi mers până la a-i da certificatul lui de naștere ca să poată ieși din țară?

— Cum, a făcut asta? făcu ea, uimită.

— Așa susține Bruce. Ori spune adevărul, ori Bruce i l-a furat.

— După ce l-a omorât?

— Mă îndoiesc că Bruce Campion a comis vreuna din crimele acestea, am declarat eu. Nu avea niciun motiv să-l omoare pe Ralph. Cât despre Dolly, banii pe care îi avea pun afacerea într-o nouă lumină: ar fi putut fi ucisă de oricine știa că posedă suma aceasta considerabilă.

— Dar pe Ralph de ce să-l suprime?

— Dintr-un motiv foarte evident: poate că știa cine a omorât-o pe Dolly.

— Bine, dar atunci de ce n-a zis?

— Poate că nu era sigur. Eu, personal, cred că Ralph făcea cercetări despre moartea lui Dolly nu numai la lac, ci și aici, la Citrus Junction. Când s-a întors de la Tahoe ți-a pomenit ceva de familia Blackwell?

— Blackwell? repetă ea cu un aer ușor tâmp.

— Da, colonelul Mark Blackwell și soția lui. Ei m-au angajat să cercetez toată afacerea asta, pentru că fiica

lor, Harriet Blackwell, este topită după Campion. Iar familia Blackwell posedă o vilă pe lacul Tahoe, unde se aflau Harriet împreună cu Campion, alaltăieri seară. Și pe urmă ea a dispărut și am descoperit în lac pălăria ei, pătată de sânge. Campion declară că nu poate furniza nicio explicație pe acest subiect.

— Nu știu nimic despre toate astea, bolborosi Vicky, buimăcită.

— Tocmai de aceea îți povestesc, am zis eu. Punctul cel mai important pentru tine, Vicky, este următorul: în luna mai, Ralph a petrecut opt zile în vila familiei Blackwell, ca valet de cameră; a fost dat afară, sub pretextul că ar fi furat ceva.

— Ralph avea multe defecte, protestă ea, dar nu știu să fi furat vreodată cel mai mic lucru!

— Îl iubeai? am întrebat-o eu cu blândețe.

Ar fi vrut, parcă, să nege această iubire și durerea pe care o simțea, plângându-l.

— Ah! Nu puteam să mă abțin, răspunse ea, și credeți-mă, am încercat... Era atât de nebun, șopti ea cu un soi de tandrețe.

— Încă o întrebare, te rog. La întoarcerea din Tahoe, Ralph avea cu el un balot de haine, nu-i așa?

— Nu, doar un mantou, un mantou maro, foarte frumos. Dar știu că nu l-a furat, sunt sigură.

— Pe mine nu mă interesează dacă l-a furat sau nu. Important este să știu de unde provenea acest mantou.

— Mi-a zis că i l-a dat cineva, dar am rămas destul de surprinsă, pentru că era dintr-un tweed superb, cu siguranță din import, și cred că se numește Harris. A costat peste o sută de dolari, sunt sigură, și avea un nasture lipsă.

— Îți mai amintești cum erau nasturii?

— Din piele maro. I-am propus să căutăm prin magazine ca să-l înlocuim, dar mi-a zis că n-avea rost, pentru că n-o să-l poarte... Și într-adevăr, făcu ea cu lacrimi în ochi, nu l-a purtat niciodată.

— Și când a plecat, l-a luat cu el?

— Da. Îmi aduc aminte că îl ținea pe braț când s-a suit în autobuz. Chiar m-am întrebat de ce se complica așa, pentru că afară era cald și frumos.

— Mai ții minte ce nasture lipsea?

— Primul, cel de sus, făcu ea ducând degetul mare la baza gâtului.

Exact în momentul acela mi-am adus aminte: văzusem deja un mantou care corespundea descrierii lui Vicky și căruia îi lipsea nasturele de sus, un nasture din piele naturală. Cea care îl purta era nimeni alta decât tânăra înotătoare care tremura de frig după ce o izbise un val puternic; era o membră a bandei care circula în dricul vărgat.

După câteva cuvinte de mulțumire și de încurajare, am părăsit-o pe nefericita Vicky și m-am hotărât să pornesc imediat în căutarea tinerilor amatori de înot și de surf. N-am găsit vehiculul lor bizar pe plaja de la Malibu, iar ceilalți adolescenți pe care i-am interogat în zonă n-au putut sau n-au vrut să-mi dea nicio informație privind identitatea membrilor „bandei cu dric”. Dar am avut mai mult noroc la poliția rutieră din Malibu: proprietarului dricului i se întocmise proces-verbal în noaptea aceea, pentru că nu-i funcționa un far. Îl chema Ray Buzzell și locuia într-o vilă de pe faleză, puțin în afara orășelului. M-am dus îndată la el acasă.

Numele doamnei Sloan Buzzell era înscris pe o cutie de scrisori rustică, agățată de stâlpul porții de la intrarea în proprietate. O alee asfaltată și sinuoasă ducea la ușa unei case ciudate, în întregime din lemn și sticlă, cu o terasă pe acoperiș și o consolă în fața falezei abrupte. Garajul adăpostea o mașină foarte mică, dar dricul vărgat nu era acolo.

Înainte chiar de a ajunge la ușă, aceasta se deschise și o femeie cu părul roșu strident apăru în prag. Figura ei dură, dar destul de frumoasă, era foarte machiată. Purta pantaloni negri, mulați pe pulpe și pe

coapse; cât despre bluză, era atât de decoltată încât puteam admira fără greutate un bust bine făcut și foarte bronzat. Ținea în mână un pahar pe jumătate plin cu ceva care arăta ca un cocteil, iar când a început să vorbească, mi-am dat seama că golise deja prea multe pahare.

— Hello! Hello! făcu ea. V-am mai văzut undeva?

— Sunt doar un tip ca atâția alții. Ce mai faceți, doamnă?

— Bine, foarte bine, mulțumesc, făcu ea întinzându-se ca o pisică și bombându-și torsul în mod îngrijorător. Păreți obosit. Intrați, vă rog, să vă dau un pahar. Beți, sper?

— Mult, dar nu pentru moment, îmi cer scuze. Mulțumesc, oricum. Îl caut pe Ray.

— Aha! exclamă ea, brusc precaută. O grămadă de lume își pierde timpul căutându-l pe Ray. A făcut vreo prostie?

— Sper că nu. Unde îl pot găsi?

Făcu un gest larg spre țărm, care se întindea de la picioarele noastre cât vedeai cu ochii.

— Din păcate, nu știu niciodată ce face fiul meu! Nu l-am mai văzut de azi-dimineață. E cu gașca lui undeva pe coastă. N-au decât o singură preocupare: surful. Se întâmplă uneori să treacă mai multe zile la rând fără să-l văd.

Se consolă dând peste cap paharul, apoi reluă:

— Serios, chiar nu vreți să intrați să beți un martini cu mine? Tocmai mi-am făcut un shaker plin, iar dacă îl beau singură pe tot, mă fac pulbere.

— În cazul acesta, aruncați-l!

— Sunteți nebun, pe cuvânt! strigă ea, privindu-mă cu stupoare. Sau sunteți din întâmplare vreun evanghelist ambulant?

— Nu, sunt un detectiv ambulant, i-am întors-o eu, și anchetez o crimă în legătură cu care fiul dumneavoastră mă poate ajuta.

Se apropie de mine și șopti printre dinți:

— Ray e amestecat într-o crimă?

— Mă îndoiesc puternic, dar este posibil să fie în măsură să-mi furnizeze o informație utilă. Îl așteptați la cină?

— Nu vă pot zice nimic precis. Se mai întâmplă să petreacă noaptea afară, cu banda lui. Au pături în dric. Dar ce vreți să spuneți, când vorbiți de o informație pe care v-ar putea-o furniza el? Cine a fost omorât?

— Un anume Quincy Ralph Simpson.

— N-am auzit în viața mea de numele ăsta și nici Ray, sunt sigură.

— Ultima dată când doamna Simpson și-a văzut soțul în viață, acesta purta pe braț un mantou minunat, din tweed maro, cu nasturi din piele maro naturală, dintre care lipsea primul de sus. Asta se întâmpla acum două luni. Iar eu am văzut-o zilele trecute pe una dintre tovarășele lui Ray îmbrăcată cu acest mantou sau cu unul absolut identic. O blondă înaltă, cu sâni superbi.

— Mona. Este prietena lui Ray, Mona Sutherland. Iar mantoul este al lui Ray. Îl cunosc bine. I l-a dat tatăl lui, ultima dată când s-au văzut. Așa că faceți o greșală, nu e ăsta mantoul pe care îl căutați.

— Haideți, doamnă, spuneți-mi adevărul, de unde are Ray mantoul acela?

Manifestările dragostei materne sunt imprevizibile: îmi aruncă în față paharul gol. Din fericire, nu mă nimeri, iar paharul se sparge pe dalele terasei. Apoi se răsuie pe călcâie, intră în casă și trânti ușa. M-am dus înapoi la mașina mea și m-am așezat la volan. Tocmai voiam să demarez, când doamna Buzzell își făcu din nou apariția în prag, de data aceasta cu un pahar plin în mână. Urlă furioasă în urma mea:

— Tocmai l-am sunat pe fostul meu soț! O să vă confirme ceea ce v-am spus despre mantoul acela!

— N-are decât să se... spânzure! am replicat eu.

Făcu câțiva pași nesiguri spre mine și își privi paharul, ca și cum ar fi fost tentată să mi-l arunce în cap, dar era plin, așa că se mulțumi să zbiere:

— Cu ce drept mai sunteți aici, pe proprietatea mea? Plecați de-aici! Afară!

Am manevrat mașina încet, fără nicio grabă și am ieșit de acolo. Dar, după ce am ajuns la poartă, am oprit la marginea drumului, pentru că am observat în oglinda retrovizoare că irascibila mamă nu se dusesese în casă. Am așteptat, la noroc, în timp ce seara se lăsa rapid și cerul se umplea de stele. Răbdarea mea a fost răsplătită, pentru că, în cele din urmă, roșcata se apropie în zigzag pe alee. Se sprijini de stâlpul cutiei de scrisori și îmi spuse:

— Gata, sunt mangă!

Am coborât din mașină și m-am dus la ea, replicând:

— Doar v-am zis să-l aruncați.

— Un asemenea gin nu se aruncă, mai ales că... de ani de zile e prietenul meu cel mai bun, tovarășul meu fidel... Și acum mi-e groază!

Întinse brațele și se agăță de mine, ca și cum ar fi fost oarbă.

— Nu am avut absolut deloc intenția să vă sperii, i-am zis, și nu cred că fiul dumneavoastră este amestecat în această crimă. Dar trebuie să aflu cum a ajuns mantoul acela în mâinile lui. Tatăl lui n-are nimic de-a face cu asta, nu-i așa?

— Nu. Ray mi-a spus că l-a găsit pe plajă, acum vreo două luni. L-a adus aici și l-a curățat temeinic, pentru că era plin de nisip. Din cauza asta mi-a fost atât de frică și v-am mințit: acum două luni...

Se rezemă cu toată greutatea de mine, cu o mână pe umărul meu și cu cealaltă încleștată de braț. Am lăsat-o în pace.

— Ray nu este capabil să omoare pe cineva, reluă ea. E destul de încăpățânat și de nesupus, dar nu e un băiat rău. Vă asigur. Și apoi, e atât de tânăr!

Pledând cauza fiului ei, părea mai trează. Am profitat de moment ca să încerc să o fac să priceapă:

— Nu este bănuț absolut deloc, doamnă, dar mărturia lui este importantă, din cauza acestui mantou, întrucât, se pare, este vorba de o dovadă incriminatoare. Cum l-a găsit? Poate fi important pentru anchetă. Așadar, trebuie neapărat să vorbesc cu el. Chiar n-aveți idee unde l-aș putea găsi?

— Ba da. Azi-dimineață mi-a zis că petrece noaptea la Zuma și a luat cu el câte ceva din care să gătească.

Se încleștase pe mine, lipită de mine și am ținut-o în brațe puțin, altfel s-ar fi prăbușit. Pe lângă noi trecu o mașină, iar lumina orbitoare a farurilor o obligă să se controleze puțin. Am consolat-o cât m-am priceput, am condus-o până la ușă și am sfătuit-o să se bage direct în pat. După aceea, am dispărut rapid.

Puțin mai târziu, informația ei s-a dovedit a fi prețioasă, pentru că am găsit, într-adevăr, incredibilul dric parcat printre alte vehicule pe faleza care domina frumoasa plajă de la Zuma. De sus, de pe faleză, am zărit numeroase focuri de bivouac pe malul mării. Marea era înaltă și valuri impresionante înalte ca niște ziduri din marmură neagră, se iveau din umbra mai puțin opacă a oceanului, pentru a se prăbuși într-o explozie de spumă fosforescentă.

Am coborât pe plajă și n-am avut mult de căutat pentru a recunoaște mica gașcă de prieteni ai lui Ray. Erau șase, ghemuiți în jurul unui foc de tabără, cinci dintre ei erau înveliți în păături, iar al șaselea purta vestitul mantou maro, care făcea obiectul anchetei mele. Se prefăcurea că nu observă venirea mea, gândindu-se că așa nesuferitul ăsta de reprezentant al lumii adulților își va vedea de drum, ca și ceilalți.

— Îl caut pe Ray Buzzell.

Unul dintre băieți duse mâna la ureche.

— Cum ați spus? făcu el.

Avea în jur de optsprezece ani, era mare pentru vârsta lui, dar nu manifesta nici în trăsături, nici în privire o maturitate corespunzătoare dezvoltării sale corporale.

— Ray Buzzell, am repetat.

— N-am auzit niciodată numele ăsta! exclamă el.
Voi?

— Eu, răspunse frumoasa blondă în mantou, am auzit de un Heliogabale Rexford Buzzell, care avea o barbă până în pământ și a murit acum câțiva ani, de ciumă.

Izbucniră toți în râs, mai puțin fata. L-am întrebat pe băiat:

— Dumneavoastră sunteți Ray Buzzell?

— Depinde cine întreabă.

Se ridică brusc cu o suplețe de felină și ceilalți trei băieți îl imitară. Își aruncară toți păturile de pe ei și apărură în fața mea, bronzăți și atletici, pentru că nu erau îmbrăcați decât în slip.

— Sunteți polițai, nu-i așa? făcu Ray.

— Te-a cam ars soarele, băiețăș. Am câteva întrebări pentru dumneata, în legătură cu mantoul pe care îl poartă domnișoara Sutherland.

— Cine v-a dat informațiile acestea și de unde știți cum ne cheamă?

Făcu un pas spre mine, fără niciun zgomot, iar tovarășii lui îl imitară. Își încrucișară cu toții brațele pe pieptul gol, scoțându-și în evidență bicepsii. Cu un pic de judo, i-aș fi scos ușor din scenă, pe toți patru, dar nu voiam să le fac rău. Eram un emisar din tabăra adulților. Le-am arătat așadar insigna specială pe care mi-a eliberat-o poliția mai demult, în semn de mulțumire pentru colaborarea noastră la o afacere veche, care ne dăduse multă bătaie de cap.

— Am avut ocazia, am răspuns eu, să interoghez numeroase persoane, în special pe mama dumitale. Ea mi-a zis că ați găsit mantoul acesta pe plajă.

— Să nu credeți nimic din ce v-a spus. De altfel, să nu credeți niciodată nicio mamă! adăugă el, uitându-se cu coada ochiului la fete.

— În acest caz, de unde îl aveți?

— L-am țesut în apă, din alge. Sunt foarte îndemânatic, să știți.

Am replicat cu gravitate:

— Nu trata întrebările mele cu atâta ușurință, Buzzell! Este vorba de o afacere gravă. Ați mers vreodată la Citrus Junction?

— Da, am trecut pe-acolo.

— V-ați oprit în oraș suficient de mult timp pentru a asasina și îngropa un tip?

— Ce? Să omor și să îngrop un tip? repetă el, îngrozit.

— Da. Numele lui era Quincy Ralph Simpson. Săptămâna trecută, la Citrus Junction, a fost descoperit trupul lui, îngropat în curtea unei case. Avea în inimă urma unei lovituri de pumnal. Îl cunoșteam?

— N-am auzit în viața mea numele ăsta, pe cuvânt! În plus, avem mantoul acesta de peste două luni.

Vocea lui, foarte schimbată, devenise copilăroasă.

— Nu-i așa, Mona? o întrebă el pe prietena lui.

Aceasta aprobă din cap cu ochii lărgiți de spaimă și începu să descheie febril nasturii mantoului. Am întins mâna să mi-l dea. Ray Buzzell o ajută să și-l scoată și mi-l întinse cu un aer mult mai nesigur decât la început. Mantoul era greu și mirosea puternic a apă de mare, care probabil pătrunsese adânc în țesătură și în căptușeală. Pliindu-l pe braț, am întrebat:

— Unde l-ai găsit, Ray?

— Pe plajă, așa cum v-a zis mama... bătrâna. De fapt, era un fel de epavă pe care am recuperat-o noi. Era îmbibat de apă de mare și avea buzunarele pline cu

pietre. Cineva l-a aruncat în ocean ca să scape de el. Doar că pe urmă a venit o maree foarte puternică cu multă hulă și valurile l-au aruncat pe țărm.

— Mai țineți minte, am întrebat eu, pe ce plajă l-ați găsit?

— Nu, pe cuvânt, zise Ray. Noi circulăm foarte mult, știți...

— Ba eu îmi amintesc, declară hotărâtă Mona. Era în ziua cu marea de 116 și mi-era frică să mă arunc în valuri, așa că toți m-ați făcut lașă și plângăcioasă. Hai, că țineți minte, era o plajă privată mică, dincolo de Malibu, aproape de hanul unde se servesc creveți, la șosea.

— Ah, da, într-adevăr! exclamă Ray. L-am încercat alaltăieri. Urâtă cârciumă, hanul ăla!

— Chiar acolo v-am văzut, am zis eu. Și acum, hai să încercăm să aflăm data exactă a descoperirii voastre, vreți?

— Nu văd cum am face asta, replică băiatul. A trecut mult timp, cel puțin două luni.

Frumoasa blondă se ridică și, apropiindu-se de el, propuse:

— Și dacă ne uităm în tabelul mareelor, Raybuzz?

— De ce?

— Pentru că a fost o maree de 116 și știi că anul ăsta au fost rare mareele înalte. Ai tabelul în mașină.

Ne-am întors toți trei la dric. Ray a găsit în torpedo cărțulia cu pricina și Mona o răsfoi la lumina becului slab de la tabloul de bord. În cele din urmă, se ridică și îmi spuse, cu o voce foarte sigură:

— A fost pe 19 mai. Nu putea fi decât atunci.

Le-am mulțumit călduros. Le-am mulțumit amândurora, la drept vorbind, dar ea era adevăratul creier al bandei. Întorcându-mă la Los Angeles, m-am întrebat ce căuta o tânără de calibrul ei pe plaja aceea, într-o asemenea companie. Și apoi mi-am zis că, dacă aş ajunge vreodată să-i cunosc pe părinții ei, aş înceta cu siguranță să-mi pun astfel de întrebări...

Capitolul 14

De la Zuma m-am dus direct la familia Blackwell, în Bel Air. Acolo am găsit casa cufundată complet în întuneric, iar când am apăsât pe buton, doar timbrul soneriei îndepărtate tulbură tăcerea. Am așteptat mult timp și am sunat de mai multe ori, înainte de a auzi niște pași ușori. Lampa de pe verandă se aprinse deasupra capului meu, ușa se deschise și camerista micuță mă privi cu ochii cârpiți de somn.

— Familia Blackwell este acasă?

— Doamna este, dar domnul nu.

— Atunci spuneți-i că domnul Archer dorește să-i vorbească.

— Nu se poate. Doamna a luat un somnifer și ne-a interzis să o deranjăm. S-a culcat imediat după masă. Are o migrenă puternică.

— Câte pastile a luat?

— Două roșii, puternice. De ce?

— Nu, așa... Iar domnul și seniorul unde e?

— A plecat azi-dimineață la prima oră la Tahoe. A primit un telefon de acolo, unde e căutată încă domnișoara Harriet. I-am pregătit micul-dejun și a fugit. Era într-o stare jalnică ieri dimineață și nici nu reușea să înghită, atât era de tulburat, săracul! I-am zis că nu trebuie să se ducă acolo singur, dar mi-a poruncit să nu o trezesc pe doamna. Așa că, ce puteam face, singură, singurică?

— De cât timp ești în slujba familiei Blackwell, Letty? am întrebat-o eu.

— De două luni, dar parcă aș fi aici de mult mai mult timp, din cauză că s-au întâmplat atâtea...

— Domnul și doamna Blackwell nu se mai înțeleg?

— N-ar trebui să-i vorbesc pe la spate... Of! Se înțeleg tot atât de bine ca majoritatea oamenilor,

presupun. Dar nu sunt căsătoriți decât de opt sau nouă luni, iar tatăl meu spunea mereu că nu-ți poți face o părere decât pe termen lung. Iar colonelul cred că are cel puțin douăzeci de ani mai mult decât ea.

— Și acesta e un motiv pentru care nu se înțeleg?

— Nu, nu asta am vrut să zic. Dar mă întreb de multe ori de ce s-a măritat ea cu el. Pentru că, deși are și ea defectele ei, nu i se poate reproșa că ar fi interesată de bani.

— Te-au luat cu ei la Tahoe, în mai?

— Nu, pentru că asta a fost înainte să mă angajeze. Norocul meu! Aveau de gând să se întoarcă acolo în septembrie, dar acum probabil că nici nu se mai pune problema.

— Îți plăcea de Harriet?

— Nu, n-aș putea spune asta. O vedeam foarte puțin, dar o compătimeam și asta înainte de toată povestea. Era mereu tristă, în ciuda banilor pe care îi avea. E într-adevăr păcat dacă a murit fără să fi cunoscut cea mai mică fericire în viață. Oh! Ea nu lăsa să se vadă nimic, făcea pe grozava, dar dacă ați fi văzut ce crize de plâns avea când era singură în cameră!

— Bine, dar de ce plângea așa?

— Pentru că, vezi Doamne, nimeni nu o iubea și arăta îngrozitor. Eu îi spuneam că nu e adevărat, că are un corp foarte frumos și o grămadă de alte calități, dar ea nu voia să recunoască. Asta era în iunie, înainte să plece în Mexic și e ușor de înțeles de ce a fost înnebunită după artistul ăla, tipul care-și schimbă mereu numele și a omorât-o...

Începu să tușească, privi stelele și declară:

— N-aș vrea să răcesc. Mă duc să mă culc, pentru că aici nu se știe niciodată la ce oră trebuie să ies din pat. Noapte bună!

Am lăsat-o să se întoarcă în casa adormită și m-am dus în oraș, de data aceasta pentru a face o vizită la biroul meu. Conduceam mașinal pe străzile destul de

aglomerate, pentru că îmi frământam continuu creierul, recapitulam toate datele problemei pe care o mai aveam de rezolvat, faptele, jumătățile de fapte și jumătățile de jumătăți de fapte. De când știam unde fusese descoperit mantoul – pe plaja pe care se înălța vila familiei Blackwell – aveam o certitudine extrem de importantă: asasinarea lui Harriet Blackwell, a lui Dolly Campion și a lui Ralph Simpson nu erau decât una și aceeași afacere criminală. Aceste trei persoane fuseseră ucise probabil de aceeași mână, iar mantoul maro trebuia să folosească la identificarea ei.

Am întins mantoul la lumină, pe biroul meu, pentru a-l examina amănunțit. Fără nicio umbră de îndoială, nasturele era identic cu cel păstrat de Mungan, iar laboratorul putea dovedi fără nicio problemă că ața rămasă pe nasture era aceeași cu ața cu care erau cusuți nasturii ceilalți pe mantou. Cât despre haina în sine, am găsit într-un buzunar interior eticheta furnizorului, cusută pe căptușeală; deasupra mărcii Harris a celebrului Tweed figura inscripția: Cruttworth, Ltd, Toronto.

Primul meu gând a fost să sun la acest magazin, dar ora târzie mă împiedică. Speram să găsesc o etichetă lăsată de vreo vopsitorie, dar, fără îndoială, mantoul era prea nou pentru a avea nevoie de curățare. L-am probat: era prea mic pentru mine și mă strângea la subsuoară. M-am întrebat dacă i-ar fi venit lui Campion. Gândul acesta mi se păru la fel de penibil ca greutatea acestui pardesiu incomod, pe care m-am grăbit să-l dau jos. Transpirasem și aveam senzația, îmbrăcând această haină, că îmi asumasem o parte din culpabilitate.

Aveam un prieten, pe nume Sam Garlick, inspector la poliția din Los Angeles, care se specializase în identificarea hainelor: tatăl și bunicul lui fuseseră croitori. L-am sunat. Mama sa mi-a spus că își dusesese soția la music-hall. Dar îl voi găsi la biroul lui, mâine.

Profitând de faptul că aveam telefonul în mână, mi-am verificat robotul și am aflat că mă sunaseră diverse

persoane de-a lungul zilei: mai întâi Arnie Walters și Isobel Blackwell, apoi, nu foarte demult, sergentul Wesley Leonard și o anumită doamnă Hatchen, cazată la hotelul din Santa Monica. Așadar, doamna Hatchen, mama Harrietei, venise: multe cărări se intersectau, în mod hotărât, iar eu mă aflam la răscruce...

Am sunat imediat la hotelul Santa Monica. Recepționarul îmi răspunse, după ce mă lăsă să aștept pe fir mult timp, că doamna Hatchen, care a venit singură după-amiază, a plecat cu mașina și nu s-a întors încă. Cu Leonard am avut mai mult noroc: a răspuns din prima.

— Archer la telefon. M-ai căutat?

— Mai degrabă invers, făcu el. Soția mea mi-a zis că ai trecut pe la mine, azi după-amiază.

— Da. Aveam lucruri interesante să-ți spun și acum am și mai multe. Este vorba despre mantoul pe care l-a luat Simpson cu el când și-a părăsit domiciliul. Sper că ne va conduce la asasin.

— Da? Și cum asta? Întrebă el, sceptic.

— E destul de complicat să explic la telefon. Trebuie să ne întâlnim, domnule sergent.

— De acord, cu atât mai mult cu cât și eu am ceva să-ți spun, mult mai important decât mantoul acela, replică el, fără a-și ascunde mândria.

— Atunci cum facem? Vii tu la mine sau vin eu la tine?

— Vino la mine acasă. Am eu motivele mele. Cât mai repede.

Sosind la el acasă, l-am găsit în pragul ușii și mi se păru mai mare, mai tânăr, puțin congestionat. Am avut sentimentul că era mulțumit să împartă cu mine un secret prea greu ca să-l păstreze de unul singur și am deslușit un pic de neliniște în emoția lui evidentă. Îmi strânse mâna mai lung decât de obicei. Soția lui pregătise un platou cu sandvișuri cu ouă fierte tari,

precum și limonadă foarte rece. Ne servi, apoi dispăru cu tact în bucătărie.

— Am găsit arma crimei, mă anunță el. Nu am descoperit-o eu însumi, dar prin executarea unui ordin dat de mine a fost găsită. De la descoperirea cadavrului lui Simpson am ordonat ca locul crimei să fie cercetat în fiecare dimineață de către deținuți care execută muncă silnică. Azi-dimineață, unul dintre prizonieri a găsit cuțitul. O să mergem imediat să-l vedem la comisariat, unde l-am pus sub cheie în seiful meu.

— Ce te face să fi atât de sigur că e arma crimei?

— Am dus-o la laboratorul din Los Angeles, azi-dimineață. Examenul urmelor de sânge a fost concludent, la fel și forma rănii...

— Orice cuțit cu lama subțire ar fi corespuns plăgii.

— Sigur că da, dar sunt absolut sigur că acesta e cel care a fost folosit la uciderea lui Simpson.

— Cum așa? După amprente?

— Nu. Au fost șterse ori pentru că a stat în pământ, ori pentru că asasinul a curățat cuțitul. Nu, am ceva mai bun sau, mai degrabă, mai rău decât amprente... Cuțitul acesta are mâner din argint și folosea pentru spart gheața. Făcea parte dintr-un mic set de bar, alcătuit din mai multe scule din argint, care a fost vândut chiar aici, în luna octombrie a anului trecut. Or, în orașelul acesta nu există decât un singur magazin de lux care vinde asemenea articole și m-am dus să-i arăt cuțitul vânzătorului, domnul Drake. L-a recunoscut imediat și mi-a arătat unul identic, nou, dintr-un set pe care îl are în stoc. N-a vândut decât unul și își amintește foarte bine cui. Este o persoană binecunoscută aici, prietenă de ani de zile cu soția mea...

— Cum o cheamă?

— Nu încă! Nu sunt încă foarte sigur că am dreptul să dezvălui numele ei, care, de altfel, nu îți va spune nimic. A trăit dintotdeauna aici, într-un mod ireproșabil. Din nefericire pentru ea sau pentru soțul ei nu numai

cuțitul este compromițător. Locuiesc chiar în fața terenului pe care am descoperit arma și cadavrul.

— Cum, dar vorbești despre familia Stone!

— Îi cunoști pe Jack și pe Liz Stone?

— Am interogat-o pe femeie azi după-amiază. El nu era acasă.

— De ce ai interogat-o? Avea legătură cu moartea lui Simpson?

— Am vorbit și despre asta, dar n-o consideram suspectă. Discuția a fost mai degrabă despre fiica ei, Dolly, și despre ce i s-a întâmplat.

Leonard luă un aer lugubru pentru a declara:

— A fost o lovitură foarte dură pentru familia Stone. După părerea mea, e posibil ca moartea fiicei lor să-i fi făcut să-și piardă mințile, la propriu. Poate că Simpson a fost amestecat în afacere, ceea ce ar însemna că l-au ucis pentru a se răzbuna.

— Ar fi, într-adevăr, un mobil plauzibil, pentru că Simpson a avut relații foarte apropiate cu familia Campion. l-ai interogat pe domnul și pe doamna Stone, domnule sergent?

— Nu încă. N-am avut decât în seara asta verdictul sigur al domnului Drake. După aceea am discutat mult cu șeriful. Mi-a zis să aștept până mâine, când se întoarce procurorul, care e la Sacramento de două zile. Înțelegi, făcu Leonard foarte neliniștit, șeriful nu vrea manevre greșite. Familia Stone nu e bogată, dar a avut dintotdeauna o reputație foarte bună, iar Liz are o mulțime de prieteni.

— Trebuie, totuși, să o întrebăm ce e cu cuțitul.

— Asta e și părerea mea, dar am mâinile legate până la întoarcerea procurorului.

— Eu nu le am legate, am zis.

Mă scrută îndelung, ezitând să-mi acorde încredere deplină, apoi se hotărî și se ridică în picioare.

— Bine! făcu el. Hai să vedem obiectul.

Am luat mașina mea ca să ajungem la comisariat. Scoase cuțitul din seiful lui și îl puse pe masă. De mâner era fixat un fir cu sigiliu, de care era agățată o etichetă cu inițialele sergentului. Vârful armei era tocit și murdar, ca pentru a evoca moartea netrebnică pe care o provocase.

— Setul mai conține un tirbușon din argint în același stil, zise Leonard. Așadar, dacă familia Stone se află în posesia tirbușonului și nu mai are cuțitul, avem dovada.

— Poate. Au tendința de a folosi instrumente pentru bar, din argint sau obișnuite?

— N-am auzit niciodată că ar avea obiceiul să bea, dar nu se știe niciodată. Poate că unul dintre ei bea pe ascuns.

— Alcoolicii care beau pe ascuns nu se prea sinchisesc de asemenea accesorii de lux. Îmi dai voie să le arăt cuțitul și să le cer explicații?

— Așa trebuie, răspuse el ștergându-și fruntea umedă. Dar nu spune că vii din partea mea și nu formula nicio acuzație, altfel sunt în stare să fugă.

L-am lăsat pe sergent la el acasă și m-am dus în capătul celălalt al orașului, la familia Stone. Lumina era aprinsă la etaj. Bărbatul care mi-a deschis, în papuci și pijama, era slab și sub sprâncenele grizonate groase privirea lui exprima o mare nefericire.

— Domnul Stone, presupun? Am avut astăzi, mai devreme, o întrevedere cu soția dumneavoastră.

— Aha, deci dumneavoastră sunteți detectivul? făcu el sec.

— V-aș rămâne îndatorat dacă mi-ați răspunde la câteva întrebări, la fel ca soția dumneavoastră.

— Nu știu dacă ea mai poate; tocmai voia să se culce. În legătură cu Dolly?

— Da, ancheta mea are oarece legătură cu dispariția ei.

— Nu pot să răspund eu pentru ea? Moartea lui Dolly este o lovitură atât de grea pentru ea încât prefer să evit o nouă discuție pe acest subiect.

— Îmi pare extrem de rău, domnule, dar trebuie.

Lăsa capul în pământ și urcă la etaj, cu pași apăsați, ca să-și caute soția. După puțin timp, reveni împreună cu ea.

— Haideți, intrați, îmi spuse femeia. Jack, n-ar fi trebuit să-l lași pe domnul să aștepte la ușă. Nu e politicos.

M-a invitat să intru în salon, dar nu mi-a oferit niciun loc și am rămas o clipă toți trei în picioare în mijlocul camerei, uitându-ne unii la alții jenați. Apoi doamna Stone se frecă pe pielea grasă de pe gât și întrebă:

— Ce vă aduce aici atât de târziu? Ați descoperit ceva?

— Îmi continuu eforturile, doamnă, am răspuns eu, scoțând cuțitul din buzunar. Ați mai văzut acest obiect?

— Stați o clipă să mă uit.

Îl apucă de mâner, în timp ce soțul ei se aplecă și el, ținând-o de talie.

— Seamănă cu cel pe care i l-ai cumpărat doamnei Jaimet, zise el.

— Da, într-adevăr, dar de ce are firul ăsta cu etichetă?

— Pentru a identifica obiectul, pur și simplu, am răspuns. De unde ați cumpărat cuțitul acesta, doamnă?

— De la Drake. Face parte dintr-un set pentru bar pe care i l-am oferit doamnei Jaimet, când s-a căsătorit. Jack considera că este prea scump, dar mi-am dorit ca măcar odată să-i fac un cadou frumos. Fusese întotdeauna bună cu noi și cu Dolly. Doisprezece dolari nu era chiar atât de scump, dat fiind tot ce a făcut ea pentru noi, spuse femeia, uitându-se spre soțul ei.

— Nu e chiar așa, micuța mea, n-a costat doisprezece dolari, ci șaisprezece, adică ceea ce câștig

eu într-o zi. Dar asta nu e o critică. A fost într-adevăr o prietenă extraordinară pentru biata noastră Dolly.

— Ah! Poți să mai zici o dată asta! A fost minunată, ca o a doua mamă, din moment ce Dolly îi spunea „Tușa Izzie”... Nu vezi prea des doamne din mediul ei care să-i permită unei puștoaice să-i zică „Tușa”.

Cei doi se agățau de amintirile lor dragi într-un mod înduioșător. Dar cuțitul pe care îl ținea în mână o readuse imediat pe doamna Stone cu picioarele pe pământ și mă întrebă:

— Dar cum a ajuns obiectul acesta la dumneavoastră? Îi trimisese setul doamnei Jaimet, iar ea nici măcar nu mai locuiește aici.

— Ah! Deci locuia în oraș?

— Desigur, chiar aici, răspunse Stone, chiar vizavi de noi. Am fost vecini timp de douăzeci de ani. I-a vândut casa lui Rowland după moartea soțului ei, ca să se mute la Santa Barbara. Dar Liz a păstrat legătura cu ea și chiar a fost invitată la căsătorie. Eu, însă, am convins-o să nu se ducă: nu s-ar fi simțit bine. Nu aparține mediului acela.

— Hai, Jack, interveni doamna Stone, nu-l plictisi pe domnul Archer cu poveștile astea vechi! Nu mi-ați răspuns la întrebare, făcu ea, întorcându-se spre mine și agitând cuțitul.

Am întins mâna și am recuperat obiectul, pe care l-am strecurat în buzunar.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu pot să vă spun.

— Bine, dar asta-i prea de tot! protestă ea. Eu mi-am pierdut toată ziua și o parte din noapte ca să vă răspund la întrebări!

— Îmi cer scuze că nu pot proceda la fel. De altfel, nu trebuie decât să aveți puțină răbdare, o să vă lămuriți amândoi.

— Este vorba de cadavrul pe care l-au găsit peste drum?

— Mă voi limita să vă zic următoarele, doamnă: este posibil ca prin treaba asta să găsim explicația morții fiicei dumneavoastră.

— Nu prea văd legătura.

— Nici eu, am declarat. Dacă aș fi văzut-o clar, nu m-aș fi aflat aici, punând întrebări în toiul nopții. Să vedem, cât timp și în ce măsură a avut doamna Jaimet relații cu fiica dumneavoastră, doamnă Stone?

Se așază pe divan și chipul ei păru dintr-odată răvășit de durere și de trecerea anilor.

— O cunoștea pe Dolly de când s-a născut, până la trei ani și jumătate, când s-a mutat la Santa Barbara. Dar nici acolo nu a uitat-o pe Dolly. A invitat-o de mai multe ori la ea, iar eu o îndemnam să accepte, pentru că doamna Jaimet putea să o ajute foarte mult, dar Dolly n-a vrut să se ducă niciodată.

— În ce fel o putea ajuta doamna aceasta?

— Pur și simplu pentru că doamna Jaimet este foarte cultă. Soțul ei era director de colegiu. Îi dădea multe cărți lui Dolly, o scotea la picnicuri și cum eu lucram pe vremea aceea îmi făcea un mare serviciu. O iubea pe Dolly ca pe copilul ei. În consecință, dacă vă închipuiți că are de-a face în vreun fel cu această crimă, sunteți pe o pistă greșită.

— Da, cu siguranță, confirmă soțul. A fost ca o mamă pentru micuță, întrucât ea nu avea copii.

— Unde aș putea-o găsi pe această doamnă Jaimet? am întrebat eu.

— Locuiește la Los Angeles, împreună cu soțul ei de-al doilea. Trebuie să am adresa ei pe undeva. A fost drăguță și mi-a trimis o felicitare de Crăciun. Cred că e sus, în biroul meu. Dar, dacă vă dau adresa ei, trebuie să-mi promiteți că nu îi ziceți că o aveți de la mine.

— Chiar dacă v-aș promite, n-ar folosi la nimic, pentru că, în cele din urmă, totul va ieși la iveală, puteți să fiți sigură.

— Așa e... Jack, vrei să cauți tu felicitarea aceea, te rog? E în sertar, împreună cu celelalte.

După ce bărbatul se îndepărtă, doamna Stone îmi spuse, cu un aer gânditor:

— Tocmai mi-am adus aminte că am citit în ziar că bărbatul al cărui cadavru a fost descoperit în fața casei fusese înjunghiat cu un pumnal. Doar nu este acesta?

— Se pare că da, doamnă.

— Este imposibil! Cum poate fi o doamnă ca ea amestecată într-o asemenea crimă?

— Avem cazuri mai incredibile decât acesta.

— Dar vă asigur că este o doamnă din lumea bună! Isobel Jaimet are clasă și știu că are numeroși prieteni în înalta societate. De altfel, cu unul dintre aceștia s-a căsătorit a doua oară. Era văr din partea germană cu Jaimet și obținuse un grad înalt în armată. Trebuie să vă spun că pe vremuri familia Jaimet era foarte bogată și poseda toată partea de vest a orașului actual; după aceea au fost ruinați.

— Cum îl cheamă pe soțul actual al acestei doamne?

— Nu mai țin minte, dar o să văd pe felicitare.

— Nu cumva Blackwell?

— Ba da! Deci îi cunoașteți?

Sosirea soțului ei mă scuti de răspuns. Acesta ținea în mână o carte poștală pe care erau scrise următoarele cuvinte: „Crăciun fericit și La Mulți Ani din partea colonelului și a doamnei Mark Blackwell!”

Capitolul 15

Sergentul Leonard mă aștepta în pragul ușii. Avea fața crispată și, când privirile noastre s-au întâlnit la lumină, am văzut cât era de îngrijorat de rezultatul vizitei mele.

— Ei, cum e, făcu el, au mărturisit?

— N-aveau nimic de mărturisit. Elizabeth Stone a cumpărat setul pentru a-i face un cadou unei prietene bune care se căsătorea.

— Asta mă cam surprinde. Familia Stone nu-și permite să facă asemenea cadouri. Cine era prietena aceasta?

— Doamna Jaimet.

— Doamna Ronald Jaimet? Asta-i bună! E imposibil să fie amestecată în vreun fel în această afacere. Gândește-te și tu! Ea și soțul său erau doi dintre cetățenii cei mai bine văzuți în oraș. Domnul Jaimet făcea parte dintr-o familie de pionieri din epoca eroică și colegiul n-a avut niciodată un director mai valoros.

— De ce a murit?

— De diabet și într-un mod stupid. Și-a rupt piciorul într-o excursie în Sierra și a rămas fără insulină mult timp. Când au sosit ajutoarele și i-au făcut în sfârșit o injecție, era prea târziu. Moartea lui a fost o pierdere grea pentru acest oraș, aproape la fel de grea ca pierderea doamnei Jaimet, care s-a mutat de aici. Ea era președintele comitetului de întrajutorare socială și făcea parte din numeroase organizații de binefacere.

Rămase o vreme pe gânduri, apoi întrebă:

— Ți-au spus unde locuiește acum?

Pentru a câștiga timp, mi-am aprins o țigară și m-am gândit la ce voi răspunde. Situația mea era foarte delicată întrucât eram prins între datoria mea față de lege reprezentată, în plus, de un polițist care avea

încredere în mine și datoria mea față de o clientă în care nu mai aveam niciun pic de încredere. Cum Leonard a repetat întrebarea i-am spus:

— Din câte zice ea, s-a recăsătorit anul trecut la Santa Barbara. Dar mai bine te las să o interoghezi tu în persoană.

— De acord, o să trec pe la ei mâine dimineață. Ia spune, adăugă el scărpinându-se în creștetul capului, tocmai mi-a trecut prin minte ceva care face afacerea și mai deosebită: din fosta curte a familiei Jaimet am dezgropat cadavrul lui Simpson. Ce zici de asta?

— Zic că nu-mi place deloc asta, am răspuns eu perfect sincer. Dar mă gândeam, am adăugat repede, pentru a evita scurt alte întrebări, am în mașină mantoul lui Simpson. Vrei să-l examinezi?

Câteva minute mai târziu, Leonard stătea în genunchi pe parchetul din salon, unde întinsesem pardesiul maro.

— Poate că acest Cruttworth din Toronto ne-ar putea zice cui i l-a vândut, făcu Leonard, dar aș fi preferat să găsesc o etichetă de vopsitorie; am fi câștigat timp. E posibil ca vopsitoria să fi pus eticheta pe căptușeala unei mâneci.

Întoarse pe dos imediat cele două mâneci și scoase un mic țipăt de satisfacție. M-am aplecat la rândul meu și am citit inscripția BX1207, înscrisă cu cerneală permanentă.

— Ce nas am avut! exclamă el în culmea fericirii. Marca B X nu e de-aici. Dar unul dintre colegii mei din Los Angeles are o listă aproape completă cu mărcile vopsitoriilor și curățătoriilor. O să-l întrebăm mâine dimineață.

I-am lăsat mantoul și m-am îndreptat imediat spre Bel Air: nu mai puteam aștepta până a doua zi anumite verificări și explicații. Ajungând la proprietatea Blackwell, am văzut lumină la mai multe ferestre și am găsit un taxi

staționat în fața intrării. Zgomotul pașilor mei pe ciment îl trezi pe șofer.

— Pe cine așteptați aici? l-am întrebat eu.

— O clientă. Vă deranjează? În cazul acesta, pot să mut mașina.

— Nu mă deranjați absolut deloc.

— Nu-mi place să aștept noaptea, reluă el. A trecut mai mult de o oră de când e acolo, înăuntru. Deja e un abuz!

— Cine e?

— O blondă înaltă, cu mantou de leopard. Am adus-o din Santa Monica.

— Tânără?

— Nu tocmai. Sunteți cam curios!

— Pun pariu pe doi dolari că nu s-a urcat în mașina dumneavoastră la Santa Monica.

— Ei, bine, ați pierdut! Cine sunteți, soțul?

— Nu, un prieten, am răspuns eu, dându-i cei doi dolari.

M-am urcat înapoi în mașină și am așteptat, la rândul meu, vreo douăzeci de minute. Apoi ușa casei se deschise în cele din urmă și Pauline Hatchen ieși mergând de-a-ndăratelea, spunându-i bună seara lui Isobel Blackwell. Aceasta stătea în lumină, chiar sub lampa din fața ușii, astfel încât o puteam observa în tihnă. Purta o rochie neagră și, în ciuda machiajului gros, părea palidă și cu ochii încercănați. N-a sesizat prezența mea lângă taxiul de care m-am apropiat pentru a discuta cu Pauline Hatchen.

— Bună seara, doamnă, i-am zis când s-a apropiat la câțiva metri. Am primit mesajul dumneavoastră și v-am căutat la hotel...

— Oh! Domnul Archer! Ce întâmplare! făcu ea fără entuziasm. Da, voiam să vă văd. Acesta e unul dintre principalele motive ale călătoriei mele. Seara trecută, la Ajijic, n-am înțeles prea bine care era situația. Am reacții încete, nu-i așa?

— Ați venit cu avionul, desigur?

— Da, azi după-amiază. Unde putem merge ca să vorbim liniștiți?

Luminile din locuința Blackwell se stingeau una după alta, așa că am răspuns:

— Dacă n-aveți nimic împotriva, aș prefera să nu mă mișc de-aici, pentru că trebuie să vorbesc cu Isobel înainte să se culce. Prin urmare, propun să stăm la mine în mașină.

— Bine. Puteți să mai așteptați câteva minute? Întrebă ea pe șoferul taxiului.

— Doamnă, pe cuvânt, vă privește: dumneavoastră plătiți.

Am invitat-o să ia loc pe scaunul din față, iar eu m-am așezat alături de ea, la volan. Mantoul ei, din blană de leopard veritabilă, părea destul de vechi.

— Vreți să vorbim despre Harriet, presupun, am zis eu.

— Da, desigur. Aveți ceva vești?

— Nimic liniștitor, din păcate!

— Așa mi-a zis și Isobel, dar mă gândeam că poate îmi ascunde ceva. A avut întotdeauna pretenția că știe mai bine decât toată lumea ce poate fi spus și ce nu. M-am dat peste cap ca să o fac să mă primească. Se culcase și nu răspundea la telefon. Cum poate să doarmă în asemenea împrejurări? Eu, una, sunt întoarsă pe dos! Fără îndoială, asta ține de faptul că Harriet nu e fata ei. Vocea sângelui este, totuși, puternică...

Se părea că de-abia acum făcuse această descoperire.

— O cunoașteți bine pe Isobel? am întrebat-o.

— Ne cunoaștem de foarte mult timp, ceea ce nu este deloc același lucru, nu-i așa? Primul ei soț, Ronald Jaimet, era văr cu Mark și, în plus, unul dintre prietenii lui cei mai buni. Ne-am întâlnit de multe ori cu familia Jaimet, dar eu și Isobel nu ne-am împrietenit niciodată. Am avut dintotdeauna impresia că ea mă invidia, din

cauza situației mele și a averii lui Mark. Ronald era un bărbat excelent, dar nu era prea vesel. Diabetul lui nu-i permitea să aibă o stare de spirit prea bună.

— Cunoașteți bine împrejurările morții lui?

— Nu. A fost un accident la munte, survenit în compania lui Mark. Întrebați-l pe Mark, după ce se întoarce de la Tahoe. Domnule Archer, făcu ea, aplecând spre mine bustul parfumat, care este în realitate situația acolo? Harriet a fost asasinată?

— Mă încăpățânez să sper că nu. Pentru moment, nu putem decât să sperăm.

— Ah! exclamă ea cu voce slabă, simt foarte bine că în sinea dumneavoastră credeți că e moartă. Burke Damis a ucis-o?

— El zice că nu.

— Dar ce ar fi avut de câștigat comițând această crimă?

— Oamenii nu ucid întotdeauna din interes, doamnă.

Am păstrat o clipă tăcerea, o tăcere pe care n-o tulbura decât zgomotul respirației noastre. Eram impresionat, căci simțeam că începuse să sufere. În pofida eforturilor ei de a-și construi o fericire stabilă, își dădea seama acum de consecințele unui trecut pe care ar fi vrut să-l îngroape pe veci. I-am mărturisit simpatia mea, declarând:

— Ați făcut un drum lung, doamnă, pentru a-mi pune întrebări și îmi pare nespun de rău că nu vă pot da răspunsuri mai bune.

— Nu e vina dumneavoastră. De altfel, nu am venit doar pentru asta. Am primit vești de la Harriet și...

— Poftim? Aveți vești de la ea? Când s-a întâmplat asta?

— Ieri, dar nu vă ambalați. Scrisoarea datează de duminică, deci înainte de fuga și dispariția ei. Este o scrisoare foarte înduioșătoare, care m-a făcut să o văd

pe Harriet într-o lumină cu totul nouă. Puteți să citiți scrisoarea.

Am aprins becul din mașină, iar Pauline a scos din poșetă un plic șifonat. Fusesse expediat luni, la ora 9.42, la Pacific Palisades și adresată *par avion* doamnei Keith Hatchen, la Ajijic, Mexic. Scrisoarea era concepută pe o singură foaie de hârtie, acoperită de un scris mic și înghesuit. Primele rânduri erau oblice și ascendente de la stânga la dreapta; apoi rândurile erau înclinate invers, astfel încât, în josul paginii, ultimul rând forma un unghi de treizeci de grade cu orizontala.

„Draga mea mamă,

Mi-e dificil să-ți scriu această scrisoare, căci noi două nu am vorbit niciodată ca între femei și asta numai din vina mea. Și apoi am plecat fără să vă spun la revedere. Ceea ce mi s-a părut atât infantil, cât și stupid din partea mea. Mi-era teamă, se pare că întotdeauna mi-e teamă de ceva, nu-i așa, că n-o să fiți de acord cu relația dintre mine și Burke și n-aș fi putut să suport asta. Îl iubesc și o să mă mărit cu el, nu-mi pasă ce zice Mark. Când sunt cu el, mă simt total diferită de fata tristă și timidă care sunt de obicei. Când mă atinge, lumea rece și moartă reînvie, Harriet rece și moartă renaște.

Ceea ce scriu aici miroase îngrozitor a clișeu, nu-i așa, dar crede-mă, fiecare cuvânt folosit aici corespunde exact sentimentelor mele. O să încerc, totuși, să scriu mai calm. Am nevoie de ajutorul tău, mamă. Știu că mă pot baza pe tine, în pofida tuturor acestor ani risipiți fără să ne vedem. Ai trăit și tu experiența pasiunii și ai suferit din cauza ei. Iată-mă și pe mine implicată într-o aventură la fel de romantică precum în secolul trecut. Există însă o mare dificultate: avem nevoie de bani și asta urgent, pentru că dorim să ne căsătorim. Burke are ceva necazuri, nimic grav, aici și n-ar fi trebuit să-l aduc în această țară. Intenționăm să ajungem cu avionul în America de Sud – păstrează

asta pentru tine - dacă putem face rost de banii necesari, iar tu ești singura persoană la care putem apela.

Întrucât Mark este unul dintre tutorii moștenirii de la mătușa Ada, nu pot obține nimic de-acolo înainte de douăzeci și cinci de ani. El îl urăște pe Burke și încep să cred chiar că mă urăște și pe mine. Te rog, așadar, să-mi împrumuți cinci mii de dolari până în ianuarie. Dacă poți, fii te rog bună și păstrează această sumă la tine acasă și te sun eu când ajungem în Mexic. Avem destui bani pentru a ajunge acolo. Mamă dragă, te implor, fă asta pentru mine. Este singurul lucru pe care ți l-am cerut vreodată. Este, de asemenea, singurul lucru pe care îl cer de la viață: ca Burke și eu să avem posibilitatea de a trăi fericiți împreună. Dacă nu pot să-l am ca soț, o să mor.

Crede în fidelitatea și afecțiunea recunoscătoare a fiicei tale.

Harriet"

Am împăturit cu grijă foaia și am pus-o la loc în plic, sub ochii atenți ai doamnei Hatchen, care era la fel de grijulie cu acest obiect, ca și cum ar fi fost o ființă vie.

— Este o scrisoare de o frumusețe stranie, nu-i așa? făcu ea.

— Nu sunt de aceeași părere. Anumite detalii nu mă înduioșează deloc, chiar din contră. Fiica dumneavoastră nu dansa de fericire când a scris asta.

— Și ce e de mirare în asta! protestă ea. Sărmana copilă era mai mult ca sigur tulburată după discuția aceea oribilă cu tatăl ei. Mi-a povestit Isobel. Harriet se lupta pentru ce avea cel mai drag pe lume.

— La fel ca și Campion: cel mai drag lucru de pe lume pentru el, în schimb, erau cei cinci mii de dolari.

— Campion?

— Da, acesta este numele adevărat al așa-zisului Burke Damis. Pentru moment, acest individ se află la

închisoarea din Redwood City. Dar spuneți-mi, doamnă, erați dispusă să-i împrumutați acești cinci mii de dolari?

— Da, și încă aş face-o, dacă Harriet are nevoie și mai este în viață. Am adus banii și Keith a fost de acord.

— Sper că nu vă plimbați cu suma asta în poșetă!

— Nu, am depus-o în seiful de la hotel.

— Ei, bine, lăsați banii acolo unde sunt. Harriet n-o să aibă nevoie de ei și nu cred, de altfel, că ideea de a împrumuta acești bani vine de la ea.

M-am întors spre doamna Hatchen, pentru a-i observa mai bine reacțiile, apoi am adăugat:

— Sunteți o femeie generoasă, doamnă și trebuie să mărturisesc faptul că îmi făcusem o cu totul altă impresie despre dumneavoastră.

— Sunt altfel, replică ea, făcând o grimasă care adânci pliurile amare din colțurile gurii. Încerc să-mi răscumpăr trecutul. Dar m-am întors aici cu cincisprezece ani prea târziu. Nu aveam dreptul să o abandonez pe Harriet.

— Poate că nu ați fi reușit să schimbați viața lui Harriet, am zis eu. Ați consimți să-mi povestiți de ce l-ați părăsit pe Mark Blackwell? Isobel a avut vreo legătură cu asta?

— Nu. Ea nu i se părea interesantă și de altfel, nicio altă femeie, inclusiv eu, făcu ea cu o voce amară. Mark a fost singurul copil și crescut numai de mama lui. Tatăl lui murise în 1935 pe câmpul de glorie. A primit o educație proastă pentru cariera militară, pentru că mama lui îl răsfăța prea mult și îl ținea sub papuc. A continuat așa chiar și după căsătoria noastră, locuind împreună cu noi mai mulți ani de-a rândul. Mark făcea de bunăvoie tot ce-i spunea ea, fără să comenteze, ca o marionetă, iar eu nu puteam interveni în niciun fel. Este o poveste banală, care se întâmplă multor femei. Ne mărităm cu acest gen de bărbați din cauza unui anumit idealism, care ni se pare garantul fidelității conjugale. Dar problema este că, după căsătorie, ei nu-și modifică deloc comportamentul.

Mark se purta în pat ca un copil. Nici nu vă puteți închipui cât m-am chinuit să rămân însărcinată...

Și apoi, mama lui a murit și atunci mi-am închipuit că se va apropia mai mult de mine. N-a fost deloc așa. Ideea lui fixă – da, asta era, mi-au explicat mai mulți medici – de a se muta de la mama lui la fiica lui, micuța Harriet, biata de ea. Credeți-mă, e ceva îngrozitor să vezi cum cineva transformă un copil într-un fel de marionetă, într-un robot. Controla totul, lecturile, jocurile, prietenii, chiar și gândurile. O obliga să scrie în fiecare zi în jurnalul ei, pe care i-l citea și dacă lipsea mai mult timp, ea trebuia să i-l trimită. Astfel a ajuns să o dezorienteze complet, până când sărmana nici nu mai știa dacă e fată sau băiat, dacă el era tatăl sau iubitul ei...

După ce s-a întors el din Germania, a fost mai rău ca niciodată. De fapt, războiul a fost pentru el o sursă de decepții, pentru că nu a avut o carieră strălucită. La drept vorbind, nu a ales această meserie decât din cauza tradiției familiale și la ordinul mamei sale. Cred că ar fi fost mult mai fericit dacă ar fi făcut orice altceva, dar când l-au scos la pensie, a considerat că era prea bătrân ca să se mai apuce de ceva nou. De altfel, averea îi permitea să se dedice în totalitate fiicei sale și și-a propus să facă din ea un soi de băiat-fată: a învățat-o să tragă cu arma, să facă alpinism, să joace polo, a ajuns chiar să-i spună Harry.

Pe mine toate acestea mă îmbolnăveau, la propriu. Nu sunt agresivă din fire și de altfel, mi-a fost dintotdeauna frică de el... Dar, în cele din urmă, l-am provocat să-mi dea o explicație. L-am declarat că, dacă nu se duce să-l trateze un psihiatru, voi cere divorțul. Desigur, el a considerat că eu eram nebună. Nebună și eram, de altfel, din moment ce am rămas cu el doisprezece ani... Pe scurt, mi-a zis că n-aveam decât să cer divorțul, dacă îmi făcea plăcere, căci Harriet și el își erau arhisuficienți unul altuia. Sărmana puștoaică n-avea decât unsprezece ani în vremea aceea, iar eu voiam să o

iau cu mine, dar Mark m-a amenințat că în acest caz va refuza să divorțeze. Nu aveam cum să pledez în fața tribunalelor. M-am înșelat, căci în final totul se plătește: mi-am pierdut fiica, iar acum e pierdută de-a binelea...

După această lungă povestire, gândurile noastre nu erau cu nimic mai vesele față de noaptea precedentă. Am încercat să fac atmosfera ceva mai puțin apăsătoare, declarând, în fine:

— Există o mică șansă ca Harriet să fie bine sănătoasă. Este posibil ca ea și Campion să fi hotărât să călătorească separat, ceea ce ar explica refuzul lui Campion de a dezvălui locul în care se ascunde ea. În acest caz, se poate ca ea să apară în Mexic...

— Dar nici dumneavoastră nu prea credeți.

— Aăă... nu.

— V-am ținut prea mult și vreți să mai vorbiți și cu Isobel... Credeți că știe sau ascunde ceva?

— În general așa se întâmplă cu toată lumea, doamnă, am răspuns eu. Asta face ca meseria mea să fie atât de dificilă și de interesantă.

— Vreți să-mi dați înapoi scrisoarea de la Harriet, vă rog? Țin enorm la ea.

— Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să o arăt la poliție. O să vă fie înapoiată mai târziu. Rămâneți la Santa Monica?

— Nu știu. Isobel ar fi vrut să rămân aici, dar nu este posibil. Noi două nu ne înțelegem. Ea mă consideră o becață fără creier și poate are dreptate. Iar eu cred că ea este ipocrită.

— Sunt curios să aflu motivele acestei păreri.

— Oh! Sunt foarte simple. Isobel a afișat întotdeauna un dispreț suveran față de bani și de ceea ce pot face ei. Regula ei de viață, dacă stai s-o ascuți, a fost mereu: viață materială simplă și viață interioară intensă. Doar că am constatat că la prima ocazie a pus mâna pe Mark și pe averea lui.

- Înțeleg. O ultimă întrebare, doamnă: în cazul dispariției Harrietei, cine primește moștenirea mătușii ei?
- Mark, presupun. Totul îi revine lui...

Capitolul 16

Micuța cameristă îmi deschise ușa cu o strângere de inimă și mă lăsă să intru. Am așteptat mult timp în hol, plimbându-mă în sus și-n jos, blestemând ziua în care am cunoscut-o pe Isobel Blackwell, când am acceptat banii ei și apoi am simțit simpatie față de ea. Când a coborât în sfârșit, purta aceeași rochie neagră, iar ochii ei erau mai încercănați decât înainte. Mi-a spus pe un ton rece și distant:

— Sper că importanța veștilor dumneavoastră justifică această vizită în toiul nopții?

— Da, într-adevăr, așa este. Putem să ne așezăm?

Mă pofti în salon, sub ochii strămoșilor și am declarat către ei, precum și către ea:

— Vă fac un mare serviciu venind aici la ora aceasta. Dacă n-ați fi fost clienta mea, ați fi avut de-a face în acest moment cu poliția, iar ziariștii v-ar fi călcat în picioare gazonul.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți și vă rog să fiți mai explicit. Vă anunț, de altfel, că nu sunt în stare să judec prea clar, pentru că sunt amețită de la somnifere. Deci, de ce vorbiți de poliție și de ziariști?

— Pentru că vor fi aici mâine. Printre altele, vor fi curioși să știe dacă aveți încă un cuțit de spart gheața, cu mâner pătrat din argint.

— Da, într-adevăr, avem unul. Nu l-am văzut de curând, dar trebuie să fie la bucătărie.

— Pot să vă asigur că nu e acolo. A ajuns în mâinile sergentului Wesley Leonard.

Observând-o cu atenție, am văzut că părea sincer perplexă.

— Haideți, făcu ea, doar nu încercați să mă amenințați? Așa am impresia.

— Cuvântul exact nu este a amenința, ci a avertiza, doamnă.

— A pățit ceva Mark? Întrebă ea repede.

— Au pățit ceva două persoane: Ralph Simpson și Dolly Stone. Cred că le cunoșteți pe amândouă.

— Dolly Stone? N-am mai văzut-o de ani de zile.

— Sper că puteți s-o dovediți, pentru că Dolly a fost asasinată în luna mai.

— Nu se poate, cred că glumiți!

Dar a fost suficient să ridice o clipă ochii spre mine pentru a înțelege că eram cât se poate de serios, apoi adăugă:

— Dar cum?... Cum a fost asasinată?

— A fost strangulată de mâini necunoscute.

Isobel Blackwell își privi mâinile, fine și îngrijite, dar ale căror articulații noduroase mărturiseau un trecut îndelungat de lucru manual; începu să și le maseze, ca și cum ar fi încercat astfel să șteargă trecutul.

— Haideți, făcu ea, doar nu vă puteți închipui la modul serios că aș fi amestecată în această crimă! Nu știam că Dolly a murit. A fost o vreme când eram foarte legată de ea - era ca și fiica mea adoptivă - dar asta a fost acum foarte mulți ani. M-am ocupat mereu de ea. Familia Stone locuia pe partea cealaltă a străzii, chiar în fața casei noastre; pe măsură ce fata creștea, am văzut dezvoltându-se în acest copil tendințe antisociale. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a-i da un exemplu bun și pentru a o abate de la orice înclinație proastă. Am dat greș?

— Cineva a dat greș. Vă exprimați aproape ca o asistentă socială, doamnă.

— Am fost, într-adevăr, asistentă socială, înainte de a mă căsători cu primul meu soț.

— Ronald Jaimet.

— Dintr-odată știți multe despre afacerile mele, zise ea.

— Dintr-odată! i-am întors-o eu. Afacerile dumneavoastră se află chiar în centrul acestei anchete, doamnă. Din moment ce am descoperit în seara aceasta că o cunoșteți pe Dolly Stone și pe părinții ei, majoritatea datelor problemei pe care o aveam de rezolvat s-au schimbat total. Mă străduiesc acum să o iau de la capăt pe alte baze, dar nu pot reuși decât cu cooperarea dumneavoastră.

— Mărturisesc că nu văd deloc clar nici eu și nu sunt prea sigură despre ce probleme este vorba.

— Nu există decât una, căci cele trei afaceri criminale de care mă ocup formează una singură: dispariția lui Harriet, asasinarea lui Dolly și cea a lui Ralph Simpson, înjunghiat cu cuțitul de spart gheața, cuțitul dumneavoastră, crede poliția și așa cred și eu, fără a vă acuza, cu toate acestea, că ați comis crima dumneavoastră în persoană.

— Sunteți într-adevăr prea bun!

— Este la fel de adevărat - fapt deosebit de grav - că l-ați cunoscut pe Ralph Simpson. Ați aflat cu siguranță de moartea lui, dar n-ați zis nimic despre asta.

— Așadar, e vorba de acel Simpson pe care l-am angajat câteva zile astă-primăvară, la Tahoe?

— Chiar de el! La una sau două zile după ce v-a părăsit, a fost înjunghiat, apoi trupul lui a fost îngropat în curtea casei pe care o dețineți pe vremuri la Citrus Junction.

— Dar e o nebunie, e absolut incredibil! strigă ea.

— Haideți, doamnă, erați la curent, nu-i așa?

— Nu, nici vorbă, dacă vă spun! Vă înșelați complet!

— În salonul dumneavoastră personal există un exemplar al ziarului local din Citrus Junction, iar pe prima pagină se află un articol care relatează în detaliu asasinarea lui Simpson.

— Nu am citit articolul acela. Cumpăr în continuare din când în când acest ziar pentru a fi la curent cu ceea

ce s-a întâmplat cu vechii mei prieteni, dar, de fapt, abia dacă îmi arunc ochii pe el, iar săptămâna asta nici măcar nu l-am deschis.

Nu îmi dădeam seama dacă mințea sau spunea adevărul. Chipul ei devenise o mască rigidă, în spatele căreia nu puteam desluși nici cel mai mic gând, iar privirea ei se voalase. Dar frica simțită de o persoană nevinovată poate provoca aceleași schimbări de fizionomie ca și acelea pe care le manifestă un criminal.

— Aveți o privire dură în seara aceasta, domnule Archer, făcu ea, o privire sfredelitoare și ostilă. Credeam totuși că între noi există... într-o oarecare măsură... încredere.

— Exista, într-adevăr.

— Dar aveți grijă să utilizați imperfectul. Cu toate acestea, ați condus această anchetă pe cheltuiala mea și în contul meu, aș fi fost îndreptățită să aștept din partea dumneavoastră ceva mai multă înțelegere și simpatie, atunci când devin eu însămi obiectul anchetei. Trebuie să vă dați seama că vechile mele relații cu Dolly nu dovedesc absolut nimic împotriva mea.

— Nu vreau decât să vă cred.

— Cum v-aș putea convinge?

— Vorbiți-mi mai mult despre Dolly. De exemplu, în ce constau tendințele ei antisociale?

— Chiar este necesar? Tocmai mi-ați spus că a murit și mi se pare dureros să scormonesc astfel în trecutul ei.

— Trecutul este cheia prezentului, doamnă. Oamenii se angajează de foarte tineri pe calea crimei și încep la fel de tineri să fie victime. Când cele două căi se intersectează, nu rareori se întâmplă să aibă loc o crimă violentă.

— Vreți să spuneți prin asta că Dolly era o victimă predestinată?

— Nu, dar pregătită. Cine a pregătit-o pentru acest destin?

— Cu siguranță, nu eu, dacă asta vă închipuiți.

Se întrerupse, respiră adânc, apoi declară:

— Ei, bine, am înțeles, o să încerc să vă ofer explicațiile la care păreți să țineți atât de mult. Mi-am făcut griji în legătură cu Dolly încă din copilăria ei, când avea patru sau cinci ani. Avea dificultăți în relațiile cu ceilalți copii și cu adulții, iar lucrurile n-au făcut decât să se înrăutățească odată cu trecerea anilor. Am constatat acest lucru în particular din relațiile pe care le avea cu soțul meu. Era drăguță, tatăl ei mai întâi o răsfățase, apoi o respinsese, ceea ce se întâmplă frecvent. Părinții ei nu sunt oameni răi, dar sunt ignoranți în ceea ce privește psihologia copilului. Cu toate acestea, eram vecini și prieteni buni, iar Ronald, ca și mine, ținea să ne ajutăm cât mai mult vecinii. Am încercat, deci, să-i oferim lui Dolly o ambianță familială mai normală...

— Și să faceți rost, cu aceeași ocazie, de o fiică?

— Aceasta este o remarcă grosolană, făcu ea, lăsând furia să se vadă de sub masca ei. Este adevărat că noi nu puteam avea copii, pentru că Ronald era diabetic. Dar nu am căutat să o smulgem pe Dolly din brațele părinților ei, nici sentimental, nici prin avantaje materiale. Am vrut pur și simplu să-i dăm ceea ce ei nu erau în măsură să-i procure: cărți, muzică, distracții și frecventarea unui mediu înțelegător.

— Și după aceea v-a murit soțul, iar dumneavoastră ați plecat.

— Deja o pierdusem pe Dolly în momentul acela. Nu eu am fost cea care a părăsit-o. Începuse să-mi fure bani din poșetă, să mintă și încă ceva, ce nu vreau să pomenesc acum, când e moartă.

— Eu aș prefera, din contră, să precizați faptele.

— Să spunem așa: nu am mai fost în măsură să o protejez de influențele degradante, căci o vedeam din ce în ce mai puțin. La colegiu, s-a înhăitat cu bande dubioase de tineri și și-a arătat imediat instinctele

sexuale, fără rețineri. Dolly deja nu mai era virgină la cincisprezece ani.

Doamna Blackwell amuți, cu o expresie gravă și ochii pierduți. Poate că Dolly încercase să-l seducă pe Ronald Jaimet și acesta cedase ispitei? În acest caz, moartea lui putea fi un fel de sinucidere, pentru că la un diabetic, sinuciderea este ușoară: e suficient să nu mai ia insulină și să nu-și mai respecte regimul. De altfel, este la fel de ușor să ucizi un diabetic...

— Ah! reluă Isobel. Iată că începeți din nou să aveți privirea aceea... Sper că în momentul acesta nu eu sunt obiectul meditației dumneavoastră.

— Ba da, sunteți, în mod indirect, pentru că mă gândeam la moartea lui Ronald Jaimet.

— Am impresia, într-adevăr, că ați venit aici în seara asta hotărât să nu mă menajați deloc. Dacă țineți morțiș să știți, Ronald a murit în urma unui accident. Și cum cred că încep să ghicesc ce vă trece prin cap, țin să precizez că relațiile dintre Ronald și Dolly au fost întotdeauna pure, minunat de pure. Îl cunoșteam pe Ronald.

— Eu nu. În ce circumstanțe a murit? Mark era cu el, cred?

— Da. Făceau o excursie în Sierra. Ronald a alunecat și și-a luxat o gleznă; dar cel mai rău a fost că, atunci când a căzut, a rupt acul de la seringă lui cu insulină. Când Mark l-a adus la Bishop, el intrase deja în comă și a murit la spital, înainte ca eu să ajung acolo.

— Această versiune a faptelor o aveți de la Mark?

— Este adevărul. Ronald și Mark nu erau doar veri, ci și prieteni excelenți. Ronald, mai tânăr decât Mark, l-a admirat dintotdeauna; dacă nu ar fi fost așa, nu m-aș fi putut hotărî niciodată să mă mărit cu Mark.

— Ceea ce mă surprinde în sfârșitul dramatic al domnului Jaimet, am zis eu, este faptul că diabeticii sunt în general nevoiți să ducă o viață foarte liniștită și rari sunt cei care fac alpinism.

— Ronald făcea excepție de la această regulă și ținea să ducă aceeași viață, ca și cum ar fi fost sănătos tun. Știa că era riscant să facă aceste excursii, dar nu m-am putut hotărî niciodată să mă opun. Îi făceau foarte bine din punct de vedere al moralului și, în plus, Mark îl însoțea mereu și știam că ar fi avut grijă de el, dacă ar fi fost cazul.

— Și atunci cum a putut să cadă așa de urât?

— Erau pe panta muntelui, pe o potecă îngustă, cu multe pietre. A călcat strâmb și a alunecat pe una dintre ele... Și să nu vă închipuiți cumva că avea de gând, mai mult sau mai puțin conștient, să se sinucidă. M-am gândit de multe ori la toată întâmplarea. În ciuda bolii sale, Ronald avea o mare vitalitate, iubea viața, meseria lui, căminul nostru și sunt sigură că l-am făcut fericit. Și să nu vă închipuiți, cu atât mai mult că Mark este responsabil de moartea lui Ronald. Ei doi țineau foarte mult unul la celălalt, iar Mark era pentru vărul lui ca un frate mai mare. După accident l-a cărat în spate, pe poteci, până la jeepul pe care îl lăsaseră la poalele muntelui. l-a luat toată seara și noaptea ca să-l ducă la spitalul din Bishop. Așadar, sunteți pe o pistă greșită dacă vă imaginați că Mark ar fi putut...

— Dumneavoastră, doamnă, sunteți cea care a formulat această ipoteză.

— La urma urmei, poate aveți dreptate. Sunt atât de obosită și de tulburată încât creierul meu lucrează cu încetinitorul...

— Asta se întâmplă mai ales din cauza somniferelor, am replicat eu, sperând ca somniferul să aibă parțial calitățile serului adevăratului.

— Da, fără îndoială, dar nu e numai asta. Înainte de sosirea dumneavoastră am petrecut o oră dureroasă cu mama lui Harriet. Pauline a făcut călătoria cu avionul de la Guadalajara la Bel Air pentru a ști exact ce se întâmplase. N-o știam atât de mămoasă.

— Rezultatul acestei conversații?

— Niciunul. Ne apropiem una de cealaltă din cauza acestei drame de familie. Într-o zi, într-o lume mai bună, poate vom înceta să ne mai aruncăm reproșuri în față.

— Într-o zi, am bombănit eu, sătul, aş putea înceta să vă mai pun întrebări. Dar în momentul acesta n-am de ales, trebuie să continuu. Ce fel de valet de cameră era Ralph Simpson?

— Satisfăcător, după părerea mea.

— De ce a fost concediat?

— Mark a considerat că nu era suficient de stilat, îi place să fie tratat ca o ființă superioară. Simpson era puțin... foarte familiar și mărturisesc că eu prefer așa. Nu m-am putut obișnui cu adevărat niciodată cu convențiile mondene.

— La Tahoe, am zis eu, se spune că Simpson a fost dat afară pentru furt.

— Pentru furt? Și ce ar fi furat, Doamne?

— Poate, am răspuns eu, observând cu atenție reacțiile ei, era vorba de un pardesiu. Ralph s-a întors de la Tahoe cu un mantou care, i-a zis el soției, i-a fost dăruit. Era vorba de un pardesiu foarte frumos, din tweed maro, cu nasturi din piele naturală și unul dintre nasturi lipsea. Cunoașteți acest mantou, doamnă?

— Nu.

— Soțul dumneavoastră poartă haine cumpărate din Toronto?

— Din câte știu eu, nu.

— Se duce uneori în acest oraș?

— Am trecut prin Toronto toamna trecută, în călătoria noastră din luna de miere, asta-i tot ce vă pot spune.

— Mantoul acesta provine de la casa de modă Cruttworth, din Toronto. Este un furnizor obișnuit al soțului dumneavoastră?

— Nu suntem căsătoriți de suficient timp ca să știu. De ce dați atâta importanță acestui mantou?

— O să vă spun, dacă mă lăsați să arunc o privire în garderoba soțului dumneavoastră.

— Nu vă pot autoriza să faceți asta fără permisiunea lui.

— Când trebuie să se întoarcă?

— Nu cred că va pleca de la Tahoe atât timp cât Harriet nu va fi găsită.

— În acest caz, riscă să mai stea mult și bine acolo. Există, într-adevăr, mari șanse ca ea să fie moartă și îngropată, la fel ca Simpson, sau să fie pe fundul lacului.

Femeia schiță o grimasă nefericită și replică:

— Credeți, într-adevăr, că Burke Damis ar fi capabil de un asemenea lucru?

— În orice caz, el este suspectul principal.

— Dar este imposibil! Nu se poate să fi făcut una ca asta!

— Într-adevăr, asta susține și el.

— Cum? Ați vorbit cu el?

— L-am arestat aseară, doamnă, și se află la închisoarea din Redwood City. Credeam că odată cu această arestare, ancheta mea s-a încheiat, dar, din păcate, nu e deloc așa. În afacerea aceasta apar mereu noi ramificații. Poate știți deja că numele real al lui Burke Damis este Bruce Campion și că s-a căsătorit cu Dolly Stone în luna septembrie a anului trecut. Ea a născut un copil în martie și două luni mai târziu a fost strangulată. Campion este suspectul numărul unu.

— Dar e incredibil!

— Ceea ce mi se pare greu de crezut, doamnă, este că dumneavoastră nu știți nimic din toate acestea.

— Totuși, acesta este adevărul. Nu mă mai vedeam cu Dolly.

— Trebuie să mai existe însă o relație, o altă explicație a faptelor, trebuie să le înțelegeți bine. Căci, în fine, Bruce Campion, alias Burke Damis, s-a căsătorit anul trecut cu fiica dumneavoastră adoptivă de demult, iar anul acesta intenționa să se însoare cu fiica

dumneavoastră vitregă și aceasta, cu sprijinul dumneavoastră. Ne găsim uneori în prezența unor coincidențe surprinzătoare, dar în cazul acesta mi se pare imposibil să admit una ca asta.

— Hotărât lucru, făcu ea, nu aveți încredere în mine.

— Sunt constrâns să nu am, doamnă, căci ați încercat să mă faceți să renunț la ancheta mea despre Campion și l-ați încurajat să se însoare cu Harriet. Recunoașteți că e puțin cam mult.

— L-am încurajat pe această cale din unicul motiv că ea nu avea pe nimeni altcineva.

— Poate că voiăți să vă jucați de-a zâna cea bună cu Harriet, așa cum făceați pe vremuri cu Dolly? Poate că l-ați cunoscut pe Campion prin intermediul lui Dolly și ideea de a se căsători cu Harriet i-a venit datorită dumneavoastră?

— Jur că nu-l mai văzusem niciodată înainte ca Harriet să-l aducă aici, sâmbăta trecută. Recunosc faptul că mi-a fost destul de simpatic. Tuturor li se întâmplă să se înșele. Se pare, de altfel, că și eu m-am înșelat în privința dumneavoastră.

Exista ceva tipic feminin în această atitudine, în acest mod de a reînnoi constant apelurile ei la loialitatea mea, la devotamentul meu. Se străduia să facă față unei situații amenințătoare, utilizând toate mijloacele, inteligența, energia și temperamentul ei excepțional. Căuta să se apere pe ea însăși sau să protejeze pe cineva care îi era mai drag decât propria persoană?

— În orice caz, reluă ea, nu văd ce interes aș fi avut eu s-o împing pe Harriet în brațele domnului Damis Campion.

— Dacă soțul dumneavoastră ar fi dezmoștenit-o pe Harriet sau dacă ea murea, dumneavoastră puteați moșteni toată averea.

— Mark n-are niciun chef să moară. Îmi iubesc soțul și chiar dacă n-o iubeam propriu-zis pe Harriet, am ținut întotdeauna la ea.

— Vă iubeați, de asemenea, primul soț și ați trăit mai mult decât el.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar, printr-un efort supraomenesc care-i schimonosi trăsăturile, reuși să se abțină.

— Este imposibil, replică ea, să gândiți într-adevăr despre mine ceea ce spuneți.

— Nu spun toate acestea din plăcere, i-am întors-o eu dur. Suntem în prezența a două crime sau trei, sau poate chiar patru: Simpson, Dolly, Harriet, Jaimet. Aceste patru victime nu numai că le cunoșteți, dar trei dintre ele vă erau foarte apropiate.

— Dar nu știm dacă Harriet a fost asasinată, cât despre Ronald, sunt sigură că n-a fost. V-am explicat cum a murit.

— Într-adevăr, am auzit varianta dumneavoastră.

— Dar ce fel de femeie vă închipuiți că sunt? mă întrebă ea, fixându-mă cu o privire plină de dispreț.

— Mă străduiesc să aflu răspunsul la această întrebare.

— Ei bine, mie metodele dumneavoastră mi se par respingătoare. E o combinație între brutalitate, șantaj și speculații jignitoare. Încercați să mă prezentați ca și cum aș fi mincinoasă, lacomă și poate chiar criminală. Nu sunt nimic din toate acestea.

— Sper și eu, dar faptele sunt așa cum sunt și nu le cunosc pe toate. Nici măcar pe dumneavoastră nu vă cunosc.

— Credeam că simțeați simpatie pentru mine, sentiment reciproc, de altfel. Iar dumneavoastră mă tratați ca pe o suspectă.

— În felul acesta situația este mai clară. Am o sarcină de îndeplinit.

— Dar pentru mine trebuie să lucrați!

— Așa este și de ceva vreme mă aștept să fiu concediat.

— Asta e ceea ce doriți?

— Altfel aș avea mâinile libere, bineînțeles. Totodată, nu mă puteți împiedica să duc ancheta asta până la capăt, chiar dacă o fac pe banii mei.

— Am impresia că mâinile dumneavoastră sunt cât se poate de libere, deja, domnule Archer și simt urmele ghearelor dumneavoastră.

Vocea ei vibra, dar s-a stăpânit remarcabil și asta m-a contrariat.

Drogată sau nu, o femeie nevinovată n-ar fi suportat niciodată, fără să reacționeze, unele dintre declarațiile mele. M-ar fi pălmuit sau ar fi urlat, ar fi izbucnit în plâns, și-ar fi pierdut cunoștința, ar fi părăsit camera, cine mai știe ce altceva ar fi putut face? M-ar fi aruncat demult afară și aproape îmi părea rău că nu făcuse nimic din toate astea.

— Cel puțin, am replicat eu, mai simțiți durerea. E mai bine decât dacă, fiind anesteziată, n-ați mai fi știut unde taie bisturiul.

— Oh! făcu ea. Vă credeți chirurg, ce să zic!

— Nu sunt eu cel care ține bisturiul și nu sunt eu cel care a ținut cuțitul dumneavoastră din argint pentru a-l înjunghia pe Ralph Simpson.

— Cred, totuși, că ați scos din ipotezele dumneavoastră ideea că eu aș fi putut comite această crimă, nu?

— Să rămânem la fapte, doamnă: sunteți prima persoană care va fi suspectată și este timpul să vă între bine în cap ideea asta. Îl cunoșteți pe Simpson, arma vă aparține și în fosta dumneavoastră proprietate a fost îngropat! Am reușit să amân cu câteva ore sosirea poliției, prin faptul că m-am abținut să dezvălui numele și adresa dumneavoastră actuale...

— Zău, ați făcut asta pentru mine?

— La urma urmei, sunteți clienta mea. Era și normal să vă ofer ocazia de a vă disculpa. Nu ați profitat de această ocazie.

— Aha! Am înțeles! exclamă ea, schițând un zâmbet. Și care a fost, după părerea dumneavoastră, motivul care m-a îndemnat să-l ucid pe Simpson?

— O măsură de protecție, fără îndoială. Mulți asasini ucid pentru a se apăra de o amenințare oarecare.

— Dar de ce l-aș fi îngropat în curtea fostei mele case? Nu are sens!

— Știind că locul e părăsit, l-ați putut chema acolo și l-ați înjunghiat pe loc.

— Ce spectacol încântător! Și de ce acest rendez-vous?

— Pentru că știa ceva important despre dumneavoastră... ceva referitor, de exemplu, la moartea lui Dolly.

— Mă acuzați că am ucis-o?

— Vă pun o întrebare.

— Ei bine, de-acum faceți bine și păstrați-vă întrebările pentru dumneavoastră. Eu nu vă mai răspund!

Ochii ei aveau o strălucire dură, dar simțeam că voința ei începea să se înmoaie; îi tremurau puțin buzele.

— Ba da, doamnă, cred că o să continuați să-mi răspundeți, am zis eu, și iată de ce: în noaptea în care a fost asasinată Dolly, s-a produs un fapt straniu, surprinzător, dacă ne referim la crimă ca atare. După ce și-a strangulat victima, vinovatul sau vinovata a remarcat prezența în cameră a bebelușului lui Dolly. Poate că acesta s-a trezit și a plâns. Într-un asemenea caz, în general, criminalul fuge, dar nu aceasta a fost reacția vinovatului sau a vinovatei care, asumându-și un risc enorm, a luat bebelușul din leagăn, l-a dus în stradă și l-a așezat în mașina unei vecine.

— Nu știam nimic din toate astea. Nu știu nici măcar unde a fost comisă crima.

— Aproape de Luna Bay, în comitatul San Mateo.

— Nu am fost niciodată acolo.

— Dar hotelul „Călătorii” din Saline City, îl cunoașteți?

— Nu, făcu ea, fără să clipească.

— Bine. Să revenim la uciderea lui Dolly. Putem admite că în asemenea circumstanțe criminalul sau criminala s-ar fi putut gândi la siguranța unui bebeluș. Tatăl copilului s-ar fi putut gândi la asta, de exemplu. Or, sunt aproape sigur că Bruce Campion nu era tatăl acestui bebeluș. Vreți să căutăm împreună identitatea tatălui?

— Nu vă pot ajuta cu nimic.

— Am câteva indicii îngrijorătoare, doamnă. Avem dovada că asasinul purta mantoul maro despre care v-am povestit mai devreme. Unul dintre nasturi nu se mai ținea decât într-un fir; bebelușul l-a apucat în mânăuță când a fost dus în mașină, iar când a fost descoperit, ținea încă în pumn nasturele din piele naturală maro. Acum înțelegeți de ce identificarea mantoului este importantă.

— Și unde este acest pardesiul în momentul de față?

— În mâinile poliției, care vi-l va arăta mâine dimineață, doamnă. Prin urmare, cum e, doamnă, susțineți în continuare că nu știți despre ce vorbesc și că soțul dumneavoastră nu a cumpărat pardesiul de la Toronto?

Privirea ei se schimbă, deveni îndepărtată și oarecum pierdută. Se ridică brusc, se clătină puțin, apoi ieși în fugă din cameră. Am urmat-o, temându-mă de vreun act violent necugetat. Traversând holul, se repezi prin camera lui Blackwell în baie, unde am auzit că vomita.

Camera mare a colonelului, bine luminată de o lustră impozantă, avea numeroase dulapuri. L-am deschis pe cel mai mare și am găsit înăuntru vreo douăsprezece costume aranjate frumos pe umerase. Am

luat la nimereală mâneca unui veston și am răsucit manșeta. Pe căptușeală apărea aceeași etichetă ca aceea descoperită de Leonard, purtând inscripția BX1207.

Capitolul 17

În momentul în care voiam să ies din camera lui Blackwell, camerista apăru în prag.

— Doamna nu se simte bine, i-am zis eu. Mergeți repede să o ajutați.

Când le-am auzit pe cele două femei vorbind cu voce joasă, m-am dus în celălalt capăt al casei, în salonul personal al lui Isobel, de unde mai telefonasem o dată. Ziarul din Citrus Junction, pe care soțul ei mi-l smulsese din mână înainte de a mă concedia, era încă acolo, lângă aparat și nu m-am putut împiedica să mă gândesc la ideea că, dacă ar fi citit în el relatarea unei crime comise de ea, Isobel ar fi ascuns sau ar fi distrus acest ziar. Am sunat la Reno, la Arnie Walters, care mi-a răspuns cu o voce destul de morocănoasă și l-am întrebat dacă îl văzuse pe Blackwell.

N-a luat în seamă întrebarea mea și mi-a zis, plictisit:

— Ei, bine, nu e prea devreme, Lew! Am aflat din întâmplare că l-ați arestat pe Campion noaptea trecută...

— Doresc să aflu, i-am tăiat-o scurt, dacă l-ai văzut pe Mark Blackwell, tatăl Harrietei.

— Nu. De ce?

— A plecat joi dimineață în zori la Tahoe sau cel puțin așa a anunțat. Verifică imediat dacă a fost văzut la fața locului și sună-mă la Bel Air, acasă la familia Blackwell.

— Deci așa, a ajuns și el pe lista dispăruților?

— Este posibil să fie o dispariție voluntară.

— E într-adevăr neplăcut să nu poți păstra legătura cu clienții. În fine... să trecem peste asta, Campion a mărturisit?

— Neagă totul și sunt tentat să-i dau crezare, încep să cred că nu el și-a ucis soția, Arnie.

— Atunci cine a făcut-o?

— În momentul acesta încerc să descopăr.

— Și Harriet, cum îți explici dispariția ei?

— Se poate ca ea să fi fost victima unei agresiuni după ce s-a despărțit de Campion. Avea mulți bani la ea și conducea o mașină nouă, superbă. Mașina aceasta trebuie găsită de urgență. Te sfătuiesc să cauți mai ales în parcurile din Reno și din San Francisco.

— Crezi, așadar, că a șters-o cu avionul?

— Este posibil. Caută în sensul acesta, te rog, dar spune-mi mai întâi cum stă treaba cu Blackwell, cât mai repede.

Când am pus receptorul în furcă, am auzit-o pe Isobel zicându-mi, în spatele meu:

— Chiar trebuie să vă îndoiiți de tot și de toți?

Chipul ei era demachiat și încă umed la tâmpile.

— Mă îndoiesc, practic, de tot, într-adevăr, am răspuns, și de aproape toate ființele umane. Este un obicei pe care l-am preluat de la clienții mei.

— Nu de la mine, în orice caz. Eu n-am învățat niciodată să nu am încredere.

— Ei, bine, ar fi timpul să începeți s-o faceți, căci ați închis ochii intenționat pentru a nu vedea realitățile vieții și ale morții, când în jurul dumneavoastră se dezlănțuiau instincte pervertite și criminale.

— Măcar credeți un lucru: că sunt nevinovată.

Veni să se așeze în fotoliul pe care îl ocupasem eu mai devreme și își sprijini cu un aer slăbit bărbia în palma dreaptă. Am avut senzația clară că de data aceasta cedase în fața puterii mele sau recunoscuse nevoia de a căuta protecția mea. Am replicat:

— Nevinovăția este ceva pozitiv, doamnă. Nu constă în a păstra pentru sine informații esențiale, ascultând de un devotament deplasat. Nu constă nici în a închide ochii pentru a nu vedea oamenii murind.

— Ah! Nu mai îmi faceți morală! strigă ea scuturând din cap ca și cum aș fi zgâlțâit-o eu. Drept cine mă luați? V-am mai pus o dată întrebarea asta.

— Cred că suntem amândoi pe cale să descoperim exact ce fel de femeie sunteți.

— Oh! Eu știu deja și o să vă spun și dumneavoastră. Sunt o femeie care nu are noroc. Știu asta de ani de zile, din momentul în care bărbatul pe care îl iubeam mi-a zis că este diabetic și nu poate avea copii. Când a murit, n-a fost decât o confirmare a ghinionului meu. Atunci am luat hotărârea fermă de a nu mă recăsători niciodată, chiar de a nu mai iubi pe nimeni. Nu mai voiam să sufăr, experiența mea de până atunci îmi era arhisuficientă. Așadar, m-am mutat la Santa Barbara, unde am trăit conform deciziei pe care o luasem. Asta înseamnă că m-am dedicat activităților comune tuturor văduvelor de familie bună: ceaiuri, bridge, diverse opere de binefacere. Am uitat de ghinionul meu predestinat și aceasta a fost marea, teribila mea greșală. Într-o zi, la sfârșitul verii trecute, Mark a venit să mă vadă și mi-a declarat că are nevoie de mine, pentru că se confrunta cu probleme grave. L-am primit cu brațele deschise, prea fericită să mă simt dorită din nou. Am avut dintotdeauna o slăbiciune pentru Mark și pentru gafele lui de copil neîndemânatic. În cele din urmă, m-am căsătorit cu el și uite unde am ajuns din cauza asta...

Întoarse capul și ridică ochii spre mine. M-a invadat o simpatie profundă față de ea și, dacă această simpatie era la origine milă, aceasta s-a transformat într-un cu totul alt sentiment. Am avut impulsul de a-i mângâia chipul, dar mai avea atâtea lucruri să-mi spună, încât m-am abținut.

— Când ai avut ghinion, înțelegeți, ajungi să nu mai vrei să te miști, de teamă să nu se prăbușească toată casa.

— Hai să ne întoarcem la Mark, vreți? Aceste probleme grave la care ați făcut aluzie adineauri erau cauzate de o legătură pe care o avusese cu o tânără?

— Da. O cunoscuse la Tahoe, ea a devenit amanta lui și în scurt timp a rămas însărcinată. Firește, îi cerea mulți bani, ceea ce nu-l deranja, dar îi era frică să nu ceară mai mult de la el, să o ia de nevastă, de exemplu, sau chiar o recunoaștere a paternității în fața tribunalului, ceea ce l-ar fi compromis în cercul lui de cunoștințe. Și-a zis, probabil, că, dacă se însura cu mine, își consolida poziția socială și mondenă, reducându-și totodată la tăcere amanta.

Cu un soi de încăpățănare, refuza să rostească numele tinerei respective.

— Serios, a avut curaj să vă povestească toate acestea?

— Da, dar fără să intre prea mult în amănunte. În general, scopurile lui Mark sunt foarte clare și, când este speriat, capitulează repede. Iar când a venit să mă vadă la Santa Barbara, îi era îngrozitor de frică. Această tânără sau cineva din anturajul ei îl amenințase că depune plângere împotriva lui pe motiv că ar fi sedus-o...

— Știați că era vorba de Dolly Stone?

— Nu, bineînțeles! strigă ea vehement. Nu m-aș fi căsătorit niciodată cu Mark, zău așa, dacă aș fi știut...

— Bine, dar de ce v-ați căsătorit cu el?

— Pentru că eram fericită să simt că aveau nevoie de mine amândoi, Harriet, ca și el, fără îndoială. Mi-am spus că o căsătorie care începe atât de prost nu poate decât să se îndrepte, în cele din urmă. Și apoi, Mark era într-adevăr demn de milă, speriat, torturat de sentimentul vinovăției sale, convins că era în plină prăbușire. M-a asigurat că eram singura în măsură să-l salvez, iar eu l-am crezut.

— Nu l-ați salvat de comiterea unei crime, deoarece acum cred că știți că el a asasinat-o pe Dolly.

— Ah! Gândul acesta m-a speriat atât de tare!

— De când îl bănuieți?

— De adineauri, când mi-ați povestit de mantoul lui. Bineînțeles, am mințit în legătură cu acest subiect. L-a cumpărat în timpul lunii noastre de miere, pentru că la Toronto se făcuse frig. Mark mi-a zis că o să-i fie de folos la Tahoe, în primăvară. Simpson l-a găsit acolo și i-a cerut explicații lui Mark... Și, în cele din urmă, Mark s-a folosit de cuțitul de argint primit de la familia Stone...

Un mare frison o zgudui din cap până în picioare și iată că, aproape împotriva voinței mele, m-am lăsat pe vine lângă ea și am luat-o în brațe. Lacrimile ei îmi cădeau pe gât și au continuat să cadă o vreme, apoi s-au oprit și, în sfârșit, se trase din brațele mele, șoptind:

— Îmi cer scuze. Nu voiam să mă comport așa în fața dumneavoastră.

Întrucât continuam să o mângâi pe obrazul tragic brăzdat de suferință, a întors capul și mi-a spus:

— Nu, vă implor! Mulțumesc, dar nu trebuie. Nu trebuie să mă gândesc decât la un singur lucru: datoria mea față de Mark.

— Nu credeți că în prezent nu-i mai datorați nimic?

— Trebuie să-i rămân fidelă lui Mark, indiferent ce a făcut. Și asta nu numai pentru el, ci și pentru respectul meu față de mine însămi... Spuneți-mi, nu voi fi obligată să apar la tribunal, sper?

— Știți că nu putem constrânge o soție să depună mărturie împotriva soțului ei. Cu toate acestea, o astfel de atitudine ar da naștere unei publicități extrem de neplăcute și acesta este unul dintre motivele pentru care țineam să obțin în noaptea aceasta adevărul despre faptele petrecute. Aș vrea să vă protejez la maximum, chiar și vorbind cu poliția în numele dumneavoastră, într-o oarecare măsură.

— Apropo de poliție, ați cerut la telefon ca poliția din Tahoe să-l aresteze pe Mark?

— I-am cerut unui coleg de la Reno, care colaborează cu mine în această anchetă, să descopere

dacă soțul dumneavoastră se află la Tahoe. O să mă sune imediat. Desigur, dacă soțul dumneavoastră este acolo, va fi arestat. Dar poate că se află deja la zeci de mii de kilometri de Tahoe...

— Nu. Sunt sigură că e acolo. Era atât de îngrijorat din cauza lui Harriet...

— Sau pentru propria-i piele!

Îmi aruncă o privire dură și iritată.

— Haideți, am zis eu, este timpul să priviți și acest adevăr în față. Există mari șanse ca soțul dumneavoastră să fi plecat azi-dimineață fără a avea cea mai mică intenție de a se mai întoarce vreodată. Chiar, la ce oră a plecat?

— Devreme, foarte devreme, înainte să mă trezesc eu. Mi-a lăsat un bilet.

Deschise sertarul biroului său și scoase o foaie împăturită în patru, pe care mi-o întinse. Am despăturit-o și am citit cu dificultate aceste rânduri, mângălite în grabă:

„Isobel,

Plec la Tahoe. Mă macină să stau cu mâinile în sân, fără a face nimic, așteptând vești de la Harriet. Trebuie să fac ceva, nu contează ce. Dar ar fi mai bine ca tu să rămâi aici, acasă. Ne vedem când toate acestea vor lua sfârșit. Te implor, gândește-te cu drag la mine, așa cum mă voi gândi și eu la tine.

Mark”

— Ar putea fi foarte bine și un bilet de adio, am remarcat eu.

— Nu. Sunt sigură că s-a dus la Tahoe. O să vedeți. N-am continuat discuția și am rămas tăcut, așteptând telefonul de la Arnie. M-am așezat într-un fotoliu cu spătar tare, aproape de ușa din sticlă. La orizont, cerul începea să se lumineze de la primele licăriri ale zorilor.

Isobel Blackwell își încrucișase brațele pe birou și stătea cu fruntea rezemată de ele. I-am spus, când s-a întors cu spatele:

— Mai există o întrebare pe care aș vrea să o lămuresc: este posibil ca Mark să-l fi ucis pe Ronald Jaimet?

— Nu, nu este posibil. Erau foarte buni prieteni. V-am mai zis, Mark s-a spetrit la propriu cărându-l în spinare din vârful muntelui și a avut nevoie și el de îngrijiri medicale, când a ajuns, în sfârșit, la spital.

— Asta nu dovedește nimic în legătură cu accidentul. Chiar nu s-a găsit niciun indiciu care să permită ipoteza unei premeditări?

De data aceasta, se întoarse și îmi răspunse înfuriată:

— Nu a existat nimic de genul acesta. Ce încercați să-mi faceți?

Nu știam nici eu. Ancheta mea prezenta încă puncte neclare. Voiam să umplu aceste lacune. Doream, de asemenea, să o eliberez pe Isobel Blackwell dintr-un mariaj ratat, înainte ca ea să nu se abandoneze, disperată, în mijlocul rămășițelor căminului ei distrus.

— Mark era îndrăgostit de dumneavoastră acum patru ani, când a murit Ronald?

— Sunt sigură că nu.

— De unde puteți fi atât de sigură?

— Dintr-un motiv foarte simplu: era topit după... după o fată.

— Dolly Stone?

— Da, dar nu era ceea ce credeți dumneavoastră, pe vremea aceea. Era o intimitate de tată de familie, de același gen care îl lega de Harriet, când ea era mai mică. Când venea să ne vadă, aducea cadouri pentru Dolly, o scotea la mici plimbări, ea îi spunea „unchiul”.

— Ce se întâmpla la aceste plimbări?

— Nimic. Mark nu și-ar fi permis niciodată să seducă o copilă.

— Ați folosit totuși termenul „topit”...

— N-ar fi trebuit. De fapt, cuvântul venea de la Ronald. El a judecat lucrurile mult mai sever decât mine. A pus chiar capăt acestei intimități.

— Cum?

— Vorbind cu Mark. N-am asistat la conversație, dar știu că a fost stânjenitoare. Prietenia lor a supraviețuit, totuși, acestei neînțelegeri.

— Prietenia lor... dar nu și Ronald, i-am întors-o eu.

Exasperată, Isobel Blackwell se ridică brusc și îmi spuse printre dinți:

— Aveți o imaginație bolnavă și o limbă de viperă!

— Tot ce se poate, am zis eu cu răceală, dar nu e nimic imaginar în faptele pe care le evocăm aici. Nimic nu poate fi mai real, din contră. Spuneți-mi, problemele cu Dolly când au început, puțin după moartea lui Ronald sau mult mai târziu?

— Refuz să mai vorbesc despre acest subiect, cu atât mai mult cu cât...

Soneriei telefonului o întrerupse, făcând-o să tresară. Am venit din nou lângă ea și am ridicat receptorul. Am auzit:

— Alo, Lew?... Aici Arnie. Uite ultimele ponturi: *primo*, Blackwell n-a asistat la operațiunile de dragare, iar Sholto susține că nu l-a mai văzut din mai. *Secundo*, mașina Harrietei tocmai a fost găsită, abandonată într-o parcare din Malibu. Ce zici de asta?

— Că mai am de străbătut ceva kilometri...

— Și dacă Blackwell apare pe-aici, ce fac?

— N-o să mai vină, dar, dacă totuși se întâmplă, nu-l lăsa să scape.

— Ia spune, bătrâne, crezi că poți fi atât de bun să-mi povestești și mie *grosso modo* ce se întâmplă?

— E simplu. Blackwell este bănuț că ar fi comis cele două crime despre care știm, Dolly Campion și Ralph Simpson, și se poate să mai fi comis încă două. Atenție, probabil că este înarmat și periculos!

— Nu! exclamă Isobel trăgându-mi un pumn în umăr.

— Hei! făcu Arnie imediat cu o voce total schimbată, plină de solitudine și aproape mângâietoare. Ești bine acolo, bătrâne? N-ai abuzat cumva de sticlă în noaptea asta lungă?

— Mă simt foarte bine, mulțumesc. Mai vorbim. Am pus repede receptorul în furcă, pentru a nu-i da ocazia să-mi pună întrebări la care nu eram pregătit să răspund. Isobel mă privea cu un fel de oroare, ca și cum aș fi creat eu însumi situația pe care tocmai i-o dezvăluisem lui Arnie.

— S-a găsit mașina soțului meu? făcu ea.

— Nu. Este mașina Harrietei. Mă duc la Malibu acum.

— Îl bănuiești pe Mark că a ucis-o și pe Harriet!

— Hai să lăsăm bănuielile mele, vrei? Așteptați-mă, și dacă soțul dumneavoastră se întoarce cumva între timp, nu-i spuneți niciun cuvânt despre ce s-a întâmplat aici în noaptea asta.

— Dar are dreptul să știe.

— Nu din gura dumneavoastră, doamnă, pentru că nu putem ști cum va reacționa în cazul acesta.

— Mark nu mi-ar face niciodată vreun rău...

Dar această afirmație fusese pronunțată cu o voce nesigură și mașinal își duse mâna la gât.

Am alergat la mașină și am pornit în viteză spre Malibu, în aerul proaspăt al aurorei. Plantonul de gardă de la comisariat m-a primit fără cordialitate și nu mi-a răspuns decât cu jumătate de gură. Mașina Harrietei era în depozit și nu putea fi văzută decât atunci când se deschideau birourile, la ora opt. Fusese adusă seara târziu, puțin înainte de miezul nopții, dintr-o parcare aflată la zece kilometri de nordul orașului. Era vorba, desigur, de parcare din apropierea vilei Blackwell de pe malul mării. De altfel, patroana restaurantului specializat în crevete fusese cea care semnalase prin telefon

prezența acestei mașini, pentru că la ora închiderii o mirase faptul că Buick-ul acela rămăsese abandonat acolo toată ziua.

M-am întors, așadar, pe mica plajă privată pe care îmi începusem ancheta acum câteva zile, care mi se păreau mai lungi decât câteva luni. O scurtă verificare îmi confirma faptul că era într-adevăr mașina lui Blackwell și m-am îndreptat imediat spre vilă. În liniștea tulburată doar de zgomotul valurilor am bătut la ușă. Neprimind niciun răspuns, am deschis cu cheia pe care o păstrasem și am intrat în casă.

Nu se schimbase nimic în imensa cameră de zi, cu excepția valizei lui Champion: cineva o sfârtecăse și o împrăștiase pe jos. Am strigat din capul scării:

— Blackwell! Sunteți aici?

Niciun răspuns. Am strigat-o pe Harriet. Vocea mea răsună în casa tăcută. Aveam impresia că eram un medium care chema în zadar spiritele defuncțiilor. Fără entuziasm, am coborât scara, întrebându-mă ce o să găsesc în dormitorul mare. Acesta nu prezenta însă nimic anormal când am aprins lumina. Dar când l-am traversat pentru a intra în baie am avut o presimțire sumbră, înainte chiar de a deschide ușa. Imediat ce am aprins lumina m-au trecut fiorii. În chiuvetă se afla un burete de baie îmbibat cu sânge, parțial coagulat, iar linoleumul era plin de pete de sânge. Le-am ocolit cu grijă, ca să ajung la ușa care dădea în camera de alături. Încuietoarea fusese forțată. Am apăsat clanța și l-am descoperit pe Blackwell așezat pe marginea saltelei fără așternut. Era alb ca hârtia, cu excepția fălcilor acoperite cu păr negru. Avea aerul unui hoț surprins în flagrant delict și bolborosi:

— Bună ziua. Firește, trebuia să fiți dumneavoastră!

— E o zi proastă, am replicat. Pe cine ați omorât azi-dimineață?

— Pe nimeni, răspunse el.

- Sala de baie e ca o măcelărie.
 - E sângele meu. M-am tăiat când mă bărbieream.
 - Nu zău! Nu v-ați mai bărbierit de două zile!
- Cu un aer distrat, își trecu mâna peste bărbie.

Mi-am dat seama că era într-un fel de beție și că încerca să umple ruptura dintre realitate și el însuși spunând tot ce-i trecea prin minte. Repetă:

— M-am tăiat ieri când mă bărbieream. E sânge vechi. Azi n-a murit nimeni.

— Și ieri cine a murit?

— Eu, făcu el, cu o grimasă de bețiv.

— N-ați avut norocul ăsta. Sus! i-am poruncit.

Docil, se supuse și, în ciuda repulsiei pe care o simțeam la gândul de a-l atinge, l-am percheziționat amănunțit. După ce m-am asigurat că nu era înarmat, i-am spus să se bărbierească, ceea ce făcu imediat. Spiritul lui combativ lăsase loc unei iritabilități smiorcăite, pe care o mai întâlnisem la indivizi complet dezaxați; gemu:

— Am petrecut o noapte tristă, singur-singurel... așteptând.

— Acum trebuie să trecem la mărturisiri, am replicat eu.

— Mărturisiri? N-am ce să mărturisesc. Sângele de acolo e vechi. Eu n-am nicio legătură.

— De ce l-ați omorât pe Ronald Jaimet? am întrebat eu, pe neașteptate.

Figura lui avea ceva infantil, în pofida părului alb și a trăsăturilor răvășite. Mă privi cu tristețe și răspunse:

— Nu l-am omorât. A murit în urma unui accident. Când a căzut și-a sucit glezna și, în același timp, i s-a spart seringă. Mi-a luat o zi și-o noapte să-l aduc la poalele muntelui. Fără insulină și-a pierdut repede cunoștința și apoi a murit. N-a fost decât un accident...

— Cum s-a produs acest accident?

— Eu și Ronald aveam o mică discuție, absolut amicală și, în timp ce vorbeam, n-a fost atent la o piatră

mare, pe care a călcat strâmb. Toată greutatea lui s-a lăsat pe o gleznă și gata.

— Apropo, despre ce era discuția asta... amicală?

— Oh! Absolut nimic. Mă tachina în legătură cu afecțiunea pe care o simțeam față de una dintre tinerele lui protejate. Este adevărat că țineam foarte mult la copila aceea, dar asta nu avea niciun fel de consecințe și nu i-am făcut niciodată... niciodată vreun rău... fizic. Sentimentele mele erau pure, i-am zis lui Ronald, și pentru a-i arăta că luam totul în glumă, l-am îmbrâncit puțin, o palmă amicală, fără să vreau niciun pic să-l fac să cadă...

— Și fără nicio intenție de a-l omorî, desigur!

— Firește! Nu aveam într-adevăr niciun motiv să-l omor. De altfel, dacă aș fi vrut, n-aveam decât să-l las acolo. Nu, conchise el, din contră, Ronald era vărul meu preferat.

— Când ați început să aveți relații sexuale cu Dolly Stone?

Întoarse ochii și îi închise. Dispărură în chipul lui, un chip tumefiat, ca și cum ar fi primit numai pumni în figură.

— Oh! asta, făcu el, cu un gest evaziv.

Se întinse pe o parte pe saltea și își sprijini capul pe perna fără învelitoare. Apoi îmi spuse cu voce joasă:

— Vă jur că nu am atins-o niciodată cât a fost copilă. Mă limitam să o ador de la distanță, în tăcere, ca pe o prințesă din povești. După moartea lui Ronald, n-am mai văzut-o, până în primăvara trecută. M-am întâlnit întâmplător cu ea la Tahoe. Devenise femeie și am avut impresia că mi-am regăsit prințesa de odinioară, mai frumoasă ca niciodată. Am invitat-o la vilă, pur și simplu ca să i-o arăt. Dar n-am putut rezista dorinței de a o posedea, cu atât mai mult cu cât ea a consimțit cu plăcere. Începând din ziua aceea, a venit deseori la mine, dar din proprie inițiativă. Atunci am cunoscut fericirea cea mai intensă și mizeria morală cea mai mare, aceasta

mă invada imediat ce conștientizam actele mele. Și apoi a venit ziua când ea s-a întors împotriva mea, ca inamică; de atunci am fost nefericit, fără încetare!

— Cine a montat-o așa împotriva dumneavoastră?

— Am avut... necazuri.

— Ajunge cu eufemismele! i-am retezat-o eu. I-ați făcut un copil.

— N-a fost numai asta, au mai fost și alte probleme... Mi-a făcut viața un iad.

— Ce făcea, mai exact?

— Mi-era frică să n-o pierd și totodată mi-era frică de ceea ce se putea întâmpla dacă o păstram. Pe scurt, eram o jucărie în mâinile ei. Colac peste pupăză, Harriet a venit și ea la mine, iar situația a devenit absolut imposibilă. Dolly nu mai voia să vină, dar mă amenința întruna că o să-i spună Harrietei de legătura noastră...

— Dolly vă șantaja? am întrebat eu.

— Ah! Nu pot numi asta șantaj. I-am dat bani, chiar foarte mulți bani. Și apoi, brusc, n-am mai auzit nimic de ea. Cu toate acestea, am rămas într-o stare de permanentă neliniște: mi-era frică să nu aflu dintr-odată de nu știu ce scandal declanșat de ea, acuzându-mă, de exemplu, că am sedus-o. N-am știut decât în primăvară că se măritase.

— Iar dumneavoastră, între timp, v-ați căsătorit cu Isobel Jaimet, ca să vă folosească de paravan.

— A fost mult mai mult de-atât, insistă el. Isobel era o prietenă veche și fidelă. Țineam... țin enorm de mult la ea.

— Chiar are noroc!

Ridică spre mine ochii plini de ură, dar era prea epuizat pentru a riposta.

— Povestești-mi mai departe, am poruncit.

Dar tăcu și rămase perfect nemișcat, părea să nici nu mai respire, cum fac uneori copiii care se ghemuiesc în pat și-și țin respirația. Am hotărât să dau marea lovitură.

— Cum preferați, am zis. Deci, o să vă povestesc eu, foarte rapid, căci poliția se grăbește să se ocupe de dumneavoastră. Astă-primăvară, Dolly, care petrecuse o iarnă foarte grea, a început din nou să vă ceară bani. Dumneavoastră v-ați hotărât să puneți capăt odată pentru totdeauna șantajului fostei dumneavoastră amante și incertitudinii în care trăiați. În noaptea de 5 mai, v-ați dus la ea. Soțul ei nu era acasă, căci se încurcase cu altă femeie. Dolly v-a lăsat, probabil, să intrați, crezând fără îndoială că îi aduceați bani și ați sugrumat-o cu unul din ciorapii ei.

Bărbatul scoase un fel de horcăit, ca și cum ar fi simțit nylonul în jurul propriului gât. Am continuat:

— După ce ați făcut asta, ați remarcat bebelușul, bastardul dumneavoastră. Dintr-un motiv pe care numai dumneavoastră îl cunoașteți, n-ați vrut să-l lăsați în cameră cu moarta; îmi doresc să cred că ați vrut să fiți sigur, în felul acesta, că bebelușul va fi salvat. Fapt este că l-ați luat din leagăn și l-ați dus puțin mai departe, în mașina unei vecine. Însă bebelușul, a apucat în mână un nasture aproape descusut de la mantoul dumneavoastră, poate că nasturele acela se slăbise în timpul luptei cu Dolly. L-a păstrat strâns în pumnișorul lui și nu v-ați dat seama de asta. Vecina care l-a găsit în zori a descoperit acest nasture, datorită căruia v-am putut da în vileag. Altcineva făcuse același lucru înaintea mea: Ralph Simpson. Când soțul lui Dolly a fost inculpat pentru omorârea soției lui, prietenul lui, Simpson, s-a hotărât să caute adevăratul vinovat. Trebuie să fi fost la curent cu vechea legătură pe care ați avut-o dumneavoastră cu Dolly și era sigur de unde provenea nasturele. Pentru a avea dovada, s-a dus la Tahoe, s-a angajat la dumneavoastră și a găsit mantoul acolo unde l-ați ascuns. Poate că v-a somat să dați niște explicații. În loc să prevină poliția și să-i dea mantoul, Simpson a comis greșeala de a vă urmări până aici, aducând cu el dovada incriminatoare. Poate că se încapățâna să-l predea singur

în mâinile poliției pe ucigașul lui Dolly și să se aleagă cu toată gloria, el, care ratase mereu totul în viață; sau poate că s-a gândit și el să vă șantajeze și să vă stoarcă de bani?

Blackwell nu răspunse decât cu niște cuvinte neinteligibile, pe care le profera în pernă.

— Asta nu are, de altfel, mare importanță, am reluat eu, și tribunalul va clarifica toate aspectele. Va demonstra, de exemplu, că ați băgat în buzunar un cuțit din argint în ziua în care v-ați întâlnit cu Simpson pentru o ultimă discuție. Nu cred că a fost o întâmplare faptul că, în primul rând această armă provine de la părinții lui Dolly și că, pe de altă parte, ați ales curtea fostei case a lui Ronald Jaimet pentru a îngropa acolo cadavrul noii dumneavoastră victime. Nu știu ce v-a putut trece prin minte în ziua aceea și, după părerea mea, nici dumneavoastră nu știți. Un psihiatru ar fi, cu siguranță, curios să afle ce se întâmpla în curtea aceea când Dolly era mică...

Întorcând capul spre mine, nu-și arată decât un ochi deschis, un ochi care semăna, sub sprânceana groasă, cu o moluscă în cochilia ei.

— Deci, așa s-a întâmplat? zise el fără nicio ironie aparentă.

— Nu susțin că știu toate detaliile, am răspuns. Dacă acum v-ați hotărât să vorbiți, corectați greșelile pe care le-am comis.

Tăcu. L-am întrebat:

— Sângele din baie este al Harrietei?

— Da.

— Ați ucis-o?

— Da, i-am tăiat beregata, răspunse el cu o voce neutră, fără a manifesta cea mai mică emoție.

— De ce? Pentru că descoperise adevărul despre crimele dumneavoastră și trebuia să o faceți să tacă?

— Da.

— Ce ați făcut cu trupul ei?

— N-o să-l găsiți niciodată! exclamă el, scoțând un soi de sughiț straniu, aproape ca un hohot de râs. Ah! De ce nu mă izbăviți de existența mea mizerabilă? Aveți cu siguranță o armă!

— Nu, și dacă aș avea, nu m-aș folosi mai mult ca sigur de ea pentru a vă face un asemenea serviciu. Nu-l meritați. Unde este cadavrul fiicei dumneavoastră?

De data aceasta, izbucni într-un râs smintit, care îl zgâlțâi și care se încheie cu un acces violent de tuse. Așezându-se pe marginea patului, încercă să-și recapete suflul și bolborosi:

— Aveți milă, aduceți-mi un pahar cu apă!

De milă, m-am îndreptat spre baie și tocmai voiam să intru în încăpere când, auzindu-l pe Blackwell fâșâind ceva, m-am întors. Acesta scotocea sub pernă și, o clipă mai târziu, scoase un revolver de ordonanță pe care îl îndreptă spre mine, cu o mână mai întâi nesigură, apoi ceva mai fermă.

— Ieșiți de-aici, altfel vă împușc! N-aveți chef să fiți al cincilea, cred?!

Am ajuns, mergând cu spatele, în pragul ușii de la baie.

— Bun! făcu Blackwell. Rămâneți acolo și închideți ușa!

Am ascultat și m-am închis în camera hidoasă, plină de sânge. Brusc se auzi o detunătură în camera de alături. Când am deschis ușa, Blackwell zăcea pe saltea, cu țeava armei încă în gură.

Capitolul 18

Era aproape amiază când am ajuns la Bel Air. Toată dimineața poliția se agitase la vila Blackwell și pe plaja de la Malibu, într-un vârtej perpetuu de mașini și sirene. Am relatat povestea mea și pe cea a lui Blackwell până mi s-a uscat gura și dacă mai aveam încă îndoieli în legătură cu veridicitatea ultimelor afirmații ale colonelului, le-am păstrat pentru mine. Eram rupt de oboseală și nu aveam decât o singură dorință: să închid definitiv dosarul Blackwell. Cercetările efectuate în împrejurimile vilei pentru a găsi trupul Harrietei nu dăduseră niciun rezultat, la fel ca examinarea Buick-ului.

— Credem, i-am zis eu lui Isobel, în chip de concluzie, după această povestire lungă, extrem de penibilă pentru amândoi, că Blackwell a aruncat cadavrul în mare, așa cum a făcut și cu mantoul, și că următoarea maree mai înaltă o să-l arunce înapoi pe țărm. Sunt dezolat, credeți-mă, doamnă, dar m-am gândit că veți prefera să aflați adevărul de la mine, mai degrabă decât de la poliție sau din ziare.

Imobilă ca o statuie din marmură, femeia rămase încremenită de această dramă, ca și cum ar fi privit în ochi celebra Medusa.

— Dar cum a putut ajunge aici, să le ucidă pe Harriet și pe fata aceea, pe care o adora? mă întrebă ea.

— Era bolnav, am răspuns eu. Atunci când era vorba de fete, fie chiar și de-a lui, avea mentalitatea unui băiat efeminat, pe care mama lui l-a răzgâiat prea tare și care s-a jucat cu păpușile. El iubea aceste fete ca pe niște păpuși; dar această dragoste se poate transforma în ură, în caz de amenințare și poate rupe capul păpușii...

— Poftim? l-a tăiat capul?

— Vorbeam metaforic, dar se pare că i-a tăiat beregata cu un brici, cel cu care a sfârtecat, de altfel, lucrurile lui Campion.

Continuând să clatine din cap, Isobel reluă:

— Pot înțelege, la o adică, de ce i s-a părut necesar lui Mark s-o omoare pe Dolly, care îl amenința, pe Simpson, care îl demascase, chiar și pe Ronald... Dar Harriet!

— Fără îndoială, Harriet l-a amenințat mult mai mult decât toți ceilalți. Știa de legătura lui cu Dolly?

— Cred că da, din păcate! Mark avea o manie oribilă, aceea a confesiunilor și i s-a confesat Harrietei astă-primăvară. Fără îndoială, a considerat că într-o bună zi ea o să descopere adevărul și că el avea datoria să o pregătească.

— De unde știți?

— Harriet a venit să discute cu mine despre asta. Avea nevoie să se confeseze cuiva și niciodată n-am văzut-o atât de tulburată. I-am spus, într-un mod destul de brutal, poate, că din moment ce eu, soția, suportam acest lucru, ar fi bine să facă și ea la fel.

— Cum a înghițit asta?

— S-a ridicat și a ieșit din cameră. N-am mai abordat niciodată acest subiect.

— Când a avut loc această scenă?

— La sfârșitul lui martie sau la începutul lui aprilie. Cred că Mark era măcinat de nașterea acestui copil. Și de aceea a vorbit cu Harriet, în vreme ce mie nu mi-a zis niciun cuvânt. Privind retrospectiv, asta aruncă o lumină cu totul nouă asupra reacției Harrietei. În mintea ei, Dolly îi luase locul în afecțiunea tatălui său. Și apoi, două luni mai târziu, s-a îndrăgostit de văduvul lui Dolly. Credeți că își dădea seama cu adevărat de ceea ce făcea?

— Sunt convins. Campion însuși era la curent cu situația, dar s-au păzit bine să nu vorbească despre asta. După părerea mea, Campion i-a făcut curte Harrietei în Mexic, pentru că era fata lui Mark. Îl bănuia pe Mark că a

omorât-o pe Dolly, iar intriga lui cu Harriet putea avea ca scop să intre în intimitatea familiei Blackwell. N-ar fi trebuit să părăsească niciodată Mexicul pentru a se întoarce aici, știindu-se căutat și inculpat pentru crimă, dacă nu ar fi sperat că, acționând astfel, se putea dezvinovăți!

— Dar atunci de ce naiba n-a zis niciodată nimic?

— A vorbit, luni dimineață; din cauza asta l-a amenințat soțul dumneavoastră cu pușca de vânătoare. Din nefericire, am ajuns prea târziu și de atunci Campion a tăcut, pentru că știa că n-o să-l creadă nimeni. Campion este un fel de vagabond în afara legii. Dar acum va vorbi, sunt sigur, și vreau să fiu acolo când se va așeza la masa de interogatoriu. Dar va trebui ca pentru aceasta să vă reprezint în continuare și, prin urmare, să vă asumați cheltuielile pe care le implică această nouă deplasare. Mă tem că...

— Cu plăcere, interveni ea. Nu numai că nu vă port pică, dar în plus vă mulțumesc că m-ați ajutat, vorbindu-mi atât de brutal. Ați fost crud, e adevărat, dar m-ați pregătit... pentru orice.

— Am mers chiar mai departe, pentru că v-am considerat, o vreme, suspectă și capabilă să ucideți...

— Știu, dar important este ca acum să fiți convins de nevinovăția mea. Toate astea aparțin acum trecutului.

— Da, și sper ca declarațiile lui Campion să permită terminarea anchetei, închiderea definitivă a acestui dosar.

— Aveți idee ce o să zică?

— Iată cum văd eu lucrurile, am răspuns. El a comis probabil o greșală venind cu Harriet la Tahoe, spunându-i ce credea despre Blackwell și acuzându-l că a asasinat-o pe Dolly. Harriet nu putea admite una ca asta, pentru că ar fi însemnat să distrugă tot ce admira ea la tatăl ei. Și apoi Harriet a suferit o altă lovitură teribilă: Campion i-a dezvăluit, se pare, că în realitate, nu îl interesa persoana ei decât pentru a descoperi pe

ucigașul soției lui și pentru a se disculpa el însuși. Aceasta a fost, fără îndoială, cauza certurilor lor violente. Campion a avut fața zgâriată, ca și cum s-ar fi luptat cu o fiară sălbatică, iar Harriet a primit o lovitură atât de puternică în cap, încât pălăria ei a zburat în lac. Nu putea fi totuși foarte grav rănită, din moment ce a avut puterea să-și conducă singură mașina până la Malibu. Dar Campion nu știe nimic din ce s-a întâmplat după aceea, pentru că, judecând după atitudinea lui din noaptea când a fost arestat, părea să se teamă că a omorât-o sau a rănit-o grav.

— Se înțelege că ea a condus singură de la Tahoe la Malibu?

— Este foarte posibil. I-au trebuit peste douăzeci și patru de ore pentru a ajunge la Malibu, dar se poate să-și fi pansat rana pe drum. În orice caz, a ajuns la vilă ieri în zori și imediat i-a dat telefon tatălui ei. Poate că l-a acuzat de crimă fără să mai aștepte, prin telefon. Fapt este că el a plecat imediat, lăsându-vă un mesaj mincinos; s-a dus direct la vilă, a ucis-o pe Harriet și i-a aruncat corpul în mare, în timpul refluxului. Dar, contrar celorlalte victime ale sale, aceasta a sângerat, iar vederea sângelui propriei fiice l-a paralizat, lăsându-l fără forță, ca să mai curețe baia. Toată ziua și toată noaptea a rămas așezat pe patul din dormitorul mare, încercând în van să găsească destulă energie pentru a se sinucide. Poate că simțea nevoia să discute cu cineva înainte de a o face... S-a întâmplat ca eu să fiu acolo.

— Și sunt mulțumită de acest lucru, domnule Archer. Sunt fericită, de asemenea, că nu v-a omorât și pe dumneavoastră, credeți-mă!

Se ridică și îmi întinse mâna. I-am strâns-o, promițându-i că mă voi întoarce, iar ea nu se împotrivi deloc, nici măcar printr-o mișcare a capului. Apoi, am plecat spre aeroport, de unde am luat din nou avionul spre San Francisco. Astfel am reușit măcar să dorm în timpul zborului...

Campion fusese transferat la închisoarea din San Mateo, dar rămăsese în continuare mut ca un pește. După ce m-am consultat cu prietenul meu, căpitanul Royal, cu superiorii lui și cu autoritățile din Los Angeles, am obținut permisiunea de a-l vedea singur, fără martori. A fost chemat în biroul de interogatoriu, unde m-au închis împreună cu el. El a rămas sprijinit de ușă, n-a răspuns salutului meu și m-a privit ca și cum aveam de gând să-l atac cu un ciomag.

— Ce mai faci, Bruce? l-am întrebat. la loc!

— Este un ordin? replică el, agresiv.

— Este o invitație, am zis eu pe un ton plin de curtoazie. Blackwell a mărturisit că el a ucis-o pe soția ta. Ți-a spus Royal?

— Da. E puțin cam târziu. O să depun plângere împotriva dumneavoastră pentru arestare ilegală.

— Asta nu mi se pare o inițiativă foarte înțeleaptă. Ești încă destul de vulnerabil.

— Bine, dar de ce nu mă eliberează? Am treabă...

— Ai mai întâi de dat câteva explicații. Dacă ai fi spus adevărul la poliție, nu te-ai mai fi aflat aici. Te-ai băgat singur într-o situație imposibilă, recunoaște!

Se hotărî să vină să se așeze la masa în spatele căreia mă plimbam în sus și în jos și își rezemă capul bandajat în mâna dreaptă. Apropiindu-mă de el, l-am atins pe umăr.

— Ascultă-mă, Bruce, am zis eu, și relaxează-te. Nu sunt dușmanul tău.

— În cazul acesta, mârâi el, scuturând din umeri, nu mai stați așa, în capul meu.

— Bine, am zis așezându-mă în fața lui, pe partea cealaltă a mesei. Te consider un om serios, în pofida animozității tale stupide și maniacale față de poliție. Ai trecut prin clipe grele și respect aceste încercări dificile. Dar ai fi putut fi scutit de unele dintre ele dacă ai fi avut încredere în ceilalți. În mine, în orice caz, și în Royal, care nu e un tip rău, chiar din contră. De ce ne-ai lăsat să

credem că Harriet a murit înecată de tine? Dacă ne-ai fi spus adevărul, poate am fi reușit să o salvăm.

Dădu furios cu pumnul în masă și strigă:

— Dar am încercat, Dumnezeu! Am încercat s-o țin! Dar mi-a scăpat și nu sunt un înotător prea grozav. Pe întunericul ăla am pierdut-o din vedere.

— Cred că nu vorbim despre același lucru, Bruce. Când ți-a scăpat așa?

— În noaptea când am fost la Tahoe, adică marți seară, mi se pare. A înnebunit de furie când i-am spus că îl bănuiam pe tatăl ei că a omorât-o pe Dolly. S-a aruncat asupra mea ca o leoaică, cu toate ghearele scoase, și am fost obligat să o lovesc, ca să mă lase în pace. Scena a fost îngrozitoare, iar urmarea și mai și. Înainte să-mi dau seama ce avea de gând, a ieșit în fugă din vilă, a coborât pe scări și s-a aruncat în lac. Am fugit după ea și m-am aruncat și eu în apă, dar n-am mai găsit-o. Atunci mi-am pierdut mințile, am intrat în panică...

— Acesta e adevărul?

— Da, vă jur, răspunse el, privindu-mă fără să clipească. Nu vi l-am spus alaltăieri pentru că dumneavoastră și Royal ați fi considerat asta ca o mărturisire a vinovăției... De altfel, tot nu pot dovedi că n-am pocnit-o și că n-am aruncat-o apoi în lac!

— Nici nu trebuie s-o dovedești, pentru că nu s-a înecat în lac. Dacă a avut intenția de a se sinucide atunci când s-a aruncat în apă, s-a răzgândit pe urmă și este sigur că după plecarea ta a ieșit din apă.

— Bine, dar atunci e încă în viață!

— Nu, a murit, dar nu tu ai omorât-o, ci tatăl ei. A mărturisit această crimă, împreună cu celelalte, înainte de a-și zbura creierii.

— Dar de ce a făcut asta?

— Numai Dumnezeu știe. Probabil că l-a acuzat de moartea lui Dolly.

Chipul lui Campion reflecta diversele emoții pe care le simțea: incredulitate, ușurare, remușcare... Făcu un

gest rapid, ca și cum ar fi vrut să alunge toate aceste sentimente, apoi reluă:

— Ah! N-ar fi trebuit niciodată să-i spun Harrietei de Blackwell! Acum înțeleg de ce ar fi fost necesar să vă zic adevărul. Dar credeam că, lucrând pentru Blackwell, încercați să-i acoperiți crimele.

— Așadar, am zis eu, ne-am înșelat unul asupra celuilalt. Și acum ești de acord să clarificăm împreună anumite detalii?

— Așa ar trebui, cred, din moment ce am început să spun adevărul.

Pentru a-i pune la încercare sinceritatea, l-am întrebat:

— Ai avut necazuri serioase în Coreea. Despre ce era vorba?

— Asta s-a întâmplat după război, nu în Coreea, ci în Japonia, unde așteptam să fim repatriați. Ca să povestesc totul în câteva cuvinte, am bătut un ofițer însărcinat cu organizarea repatrierilor. Era un colonel.

— Aveai vreun motiv anume să-i spargi fața, în afara faptului că era colonel?

— Da, dar, fără îndoială, o să vi se pară stupid. Într-o zi, m-a surprins pictând și i-a venit ideea fixă să mă oblige să-i fac portretul. Am refuzat și am declarat că nu primeam ordine de la nimeni în materie de activitate artistică. A replicat, amenințându-mă că o să-mi pună bețe-n roate la repatriere, atâta vreme cât nu-i pictez moaca și atunci i-am tras un pumn în nas, atât de tare că i l-am rupt. Am făcut un an de detenție într-o tabără disciplinară. Numai că, adăugă el cu o satisfacție amară, nu i-am făcut nici în ziua de azi portretul!

— Ura ta e tenace, am zis eu. Ce iubești?

— Tot ce emană din imaginație. Nu sunt bun decât la asta. De fiecare dată când încerc să fac ceva real, în viața de zi cu zi, nu reușesc decât să dau chix. Astfel, de exemplu, n-ar fi trebuit niciodată să mă însor cu Dolly.

— De ce te-ai căsătorit cu ea?

— Delicată întrebare... N-am încetat nici acum să caut răspunsul, de când sunt în rahatul ăsta. Bineînțeles, motivul principal au fost banii; aş fi ipocrit dacă n-aş recunoaște-o. Avea ceva bani, un fel de pensie. Eu încercam să pregătesc o serie de lucrări pentru a face o expoziție și pentru a duce la bun sfârșit acest proiect îmi trebuia bani. Întotdeauna e nevoie de bani, iar în cazul meu, mai mult decât la alții... Așa că am făcut un pact...

— Știai că e însărcinată?

— Da, este chiar unul dintre motivele care m-au sedus.

— La majoritatea bărbaților reacția ar fi fost exact pe dos.

— Nu sunt chiar ca majoritatea bărbaților. Ideea de a avea un copil îmi surâdea, dar nu voiam să fiu tatăl nimănui. Puțin îmi păsa cine era tatăl, cu condiția să nu fiu eu. Vi se pare o tâmpenie?... Poate că e o tâmpenie... Poate, din cauză că propriul meu tată și-a părăsit nevasta și copiii când eu aveam patru ani.

Am deslușit o ranchiună surdă în vocea lui și l-am întrebat:

— Tatăl tău a avut probleme cu legea?

— Tatăl meu încarna legea. Era un ticălos frumos, copoi la Chicago, mână în mână cu peștii și cu prostituatele. Ultima dată când l-am văzut, aveam optsprezece ani și munceam pe brânci ca să încerc să intru la Arte Frumoase: ieșea dintr-o casă de toleranță cu o blondă pe care o ajuta să urce într-un Cadillac... Hai, treceți la întrebarea următoare, dacă vreți.

— Aș vrea să știu ce simțeai pentru Dolly.

— Nu știu nici eu prea bine. Am început prin a o compătimi și m-am gândit că, în timp, sentimentul acesta ar putea deveni afecțiune reală... Hrănesc acest vis infantil de ani de zile... Ei, bine, făcu el cu ironie amară, mi-am băgat singur degetele în ochi. Știți ce se spune uneori despre milă? Că îți îngheață inima. Este mai adevărat decât v-ați putea imagina. Și poate că n-o

să mă credeți, dar nu m-am culcat niciodată cu Dolly. Din contra, îmi plăcea mult să o pictez, pentru că era frumoasă. Este modul meu de a iubi și nu sunt prea priceput când trebuie să folosesc alte metode...

— Ca să vezi! Și eu, care te credeam un fustangiu!

— Oh! Am avut amante, replică el roșind, asta cu siguranță. Dar n-a fost decât o singură femeie la care am ținut vreodată, pe care am iubit-o cu adevărat... Și în plus, n-a durat mult... Pornisem prea prost, prea aveam multe necazuri...

— Anne Castle, am spus eu.

Tresări și mă privi cu un aer stupefiat.

— Cine v-a zis? făcu el.

— Ea însăși. Am fost la Ajijic zilele astea și am cunoscut-o; mi-a vorbit despre tine cu foarte multă afecțiune.

— Ah! Iată o veste bună! Asta schimbă lucrurile! Și ce mai face, draga de Anne?

— Ar face, probabil, mai bine, dacă nu și-ar face atâta inimă rea din cauza ta. I-ai frânt inima afișându-te cu Harriet. Ai putea măcar să-i scrii cât mai repede. Este uluitoare această Anne.

Rămase mult timp tăcut și am avut impresia că îi compunea scrisoarea aceea în gând; dar, judecând după sprâncenele lui încruntate și după aerul lui îngrijorat, nu era deloc ușor.

— Hai să vedem, Champion, am reluat eu, nu înțeleg ceva: dacă țineai la Anne așa cum zici, de ce te-ai aruncat în această aventură cu Harriet?

— Eram deja angajat într-o relație cu ea.

— Cum așa? Tot nu înțeleg.

— Uite cum stă treaba. N-am făcut cunoștință cu Harriet în Mexic, așa cum păreți să credeți. Am cunoscut-o la mine acasă, la Luna Bay, cu câteva săptămâni înainte să plec în Mexic. Ea venise să-i vadă pe Dolly și pe copil, pentru că ea și Dolly se cunoșteau de mult timp. Dar în ziua aceea Dolly nu era acasă: îl dusese pe micuț

la dispensar, pentru controlul lunar. Harriet m-a găsit pictând și m-a privit lucrând. Întrucât picta și ea puțin, a fost foarte interesată, chiar entuziasmată. Da, pentru că era capabilă de mari entuziasme...

— Serios?

— Da, făcu el, puțin jenat. Nu m-am putut abține, văzând-o atât de extaziată, să nu mă gândesc la ce ar putea face pentru mine dacă aș fi fost un pic mai amabil cu ea. Ca de obicei, eram lefter în seara aceea, iar ea nu era, evident. Mi-am spus că ar fi plăcut să am un comanditar, pentru că n-aș mai fi fost nevoit să mă stresez din cauza facturilor și aș fi putut lucra liniștit, înainte ca Dolly să se întoarcă, mi-am dat întâlnire cu Harriet chiar în seara aceea și, în scurt timp, petreceam împreună nopți întregi. Or, eu nu mă îndoiam de ce avea să iasă din această legătură. Harriet era virgină și s-a îndrăgostit de mine cu o asemenea pasiune încât eram îngrozit. Pentru un tip ca mine, era mult prea pasională și prea serioasă. N-ar fi trebuit s-o las niciodată să se atașeze de mine în halul acela.

— Îl bănuiai pe tatăl ei că ar fi și tatăl bebelușului?

— Mai mult sau mai puțin inconștient, fără îndoială. Harriet a zis într-o zi, ținându-l pe micuț în brațe, ceva care m-a frapat: l-a numit „frățiorule”. Cu toate acestea, am presupus că era doar un alint.

— Dar Dolly nu ți-a spus niciodată nimic?

— Niciodată, dar nici eu nu o încurajam să vorbească, pentru că nu doream – v-am spus deja – să știu cine era tatăl. Credeam că îl voi iubi mai mult pe puștiul acela dacă rămâne anonim. Dar, de fapt, m-am arătat incapabil să iubesc pe oricine. Și apoi am stricat totul, când am încercat să ajung în al nouălea cer cu Harriet.

Se ridică brusc, lovind cu pumnul drept în palma stângă. Îndreptându-se spre fereastră, adăugă, întorcându-se cu spatele:

— Eram cu Harriet în noaptea în care a fost omorâtă Dolly.

— Aha! Deci Harriet era însoțitoarea ta de la hotelul „Călătorii”?

— Și da și nu. N-am petrecut toată noaptea împreună. Ne-am certat, așa că în toiul nopții ea s-a întors la Tahoe. Eu am rămas singur în camera și mi-am înecat amarul într-o sticlă de scotch pe care o adusese ea.

Părea să-și facă un titlu de onoare din a se umili.

— În legătură cu ce v-ați certat?

— Cu căsătoria. Ea voia să divorțez pe cheltuiala ei. Ideea m-a tentat, recunosc, dar în momentul în care voiam să iau această hotărâre, mi-am dat seama că n-aș putea face una ca asta. N-o iubeam pe Harriet și n-o iubeam nici pe Dolly, dar cu Dolly aveam o înțelegere. Îi promisesem că voi da numele meu copilului. M-am hotărât, așadar, să mă țin de cuvânt, sperând că până la urmă voi ajunge să-l iubesc pe micuț. Când m-am dezmeticit suficient pentru a mă întoarce acasă, Dolly era moartă, copilul nu mai era acolo și casa era plină de polițai.

— De ce nu le-ai spus imediat de unde veneai? Ați fi avut un alibi incontestabil.

— N-a fost nevoie să spun vreun alibi, pentru că, după ce m-au interogat - era normal - mi-au dat drumul. I-am telefonat imediat Harrietei la Tahoe și ea mi-a spus că nu trebuie sub nicio formă să o amestec pe ea sau pe părinții ei în povestea asta. Deși ea nu mi-a spus asta, încerca să-și protejeze tatăl. Ea a avut ideea să mă ascund în vila de la Malibu. Am petrecut acolo două săptămâni foarte neplăcute, fără a ieși deloc din casă. Aș fi vrut să fug în Mexic, cu certificatul de naștere al lui Ralph, pe care mi-l împrumutase în acest scop, dar nu aveam bani. Harriet mi i-a dat până la urmă, afirmând că va veni și ea după mine. Trebuia să rămânem în Mexic sau să mergem în America de Sud.

— Ceea ce mă nedumirește cel mai mult, am zis eu, este motivul Harrietei. Tu crezi că încerca să-și protejeze tatăl, sau consideri că știa, în momentul acela, că Blackwell o strangulase pe Dolly?

— De unde să fi știut? De altfel, vedeți cum a reacționat, zgâriindu-mă pe față, când i-am împărtășit bănuielile mele, în noaptea aceea.

— Și aceste bănuieli, de când le ai?

— Mi-au venit încetul cu încetul. Ralph Simpson a fost primul care a pronunțat numele lui Blackwell, pe care îl văzuse împreună cu Dolly, vara trecută. Ralph, care se lăuda că are har de detectiv, era foarte interesat de năsturele din piele găsit la locul faptei. Poliția a pomenit ceva despre el. Știți ceva în legătură cu acest năsture?

I-am făcut atunci un rezumat al istoriei pardesiului.

— Așadar, Blackwell l-a omorât și pe Ralph! Bietul de Ralph! zise Campion, apucându-și capul între mâini. N-ar fi trebuit niciodată să se atașeze de mine. Sunt un pesticid moral...

— Hai să nu exagerăm; în loc să cazi în depresie, mai bine explică-mi cum s-au confirmat bănuielile tale legate de Blackwell.

— Ralph m-a făcut să mă gândesc la asta. Am pus cap la cap mai multe date, coincidențe și în particular am fost intrigat de banii aceștia, despre care nu știam de unde provin. În fine, era ceva bizar în relația dintre Dolly și Harriet, ceva ce nu înțelegeam: aparent, erau prietene bune și de mult timp, dar simțeam multă ostilitate dedesubtul acestui înveliș surâzător.

— Pe cuvânt, nu-i nimic surprinzător în asta, dacă Dolly știa că îi faci curte Harrietei.

— Nu, ea nu știa nimic. Motivul era altul. Încă de când ele două au reluat legătura, a existat această ostilitate surdă. În fond, îmi dau seama acum că erau ca două surori care se urăsc, dar nu vor să recunoască, și asta din următorul motiv: Harriet era la curent cu

legătura dintre tatăl ei și Dolly, iar Dolly știa că Harriet cunoștea situația.

— Bine, dar tot nu mi-ai spus când și cum ai descoperit rolul exact al lui Blackwell.

— Poftim. S-a întâmplat în Mexic, după venirea Harrietei. Stăteam de vorbă la mine în studio, iar Harriet a început din nou să mă hărțuiască să mă însor cu ea, din moment ce acum eram văduv. Cu toate că fusesem acuzat de crimă și eram căutat, asta n-o deranja deloc. Mi-a făcut un tablou idilic despre modul cum va fi viața noastră în Statele Unite. Vom locui în vila de la lacul Tahoe, pe care mi-a descris-o foarte liric. În momentul acela am priceput: o auzisem deja pe Dolly povestind aceleași lucruri. Pretindea că o doamnă în vârstă, foarte drăguță, o primise deseori acolo, în minunata ei vilă cu ieșire spre lac. Descrierea proprietății și locurile corespundeau atât de exact cu povestea Harrietei, încât am înțeles: doamna drăguță, în vârstă era Blackwell, tatăl copilului. Nu i-am suflat o vorbă Harrietei, dar m-am hotărât să mă întorc aici împreună cu ea, pentru a-l demasca pe tatăl ei, această doamnă drăguță în vârstă... Ei bine, s-a rezolvat...

Capitolul 19

Coborând din taxiul care mă dusesese de la San Mateo la aeroportul din San Francisco, de unde voiam să mai iau o dată avionul pentru a mă întoarce acasă, am zărit nu departe de mine o femeie pe care aveam impresia că o cunosc de undeva. Stătea pe trotuar, cu o valiză la picioare și părea nehotărâtă. Purta un costum de damă cu fusta mai lungă decât cerea moda anului respectiv și o pălărie din fetru, așezată îndrăzneț pe-o ureche. Era Anne Castle, fără cerceii ei mari din aur. Avea un aer foarte preocupat. M-am apropiat de ea zâmbind și i-am zis:

— Bună ziua, domnișoară. Îți pot fi de folos cu ceva?

— Oh! Domnul Archer! strigă ea după o clipă de ezitare. Ce surpriză! Chiar aveam intenția să trec pe la dumneavoastră.

— Ca să-mi vorbești despre Bruce Campion, alias Burke Damis, presupun?

— Da, făcu ea, înclinând capul cu gravitate. Ieri, la radioul din Guadalajara au anunțat arestarea lui și m-am hotărât să las totul baltă ca să vin să-l ajut, pentru că, chiar dacă și-a omorât soția, sunt sigură că trebuie să beneficieze de circumstanțe atenuante.

Mă fixă cu o privire limpede și pură. Am început să-l invidiez pe Campion și să mă întreb cum era posibil ca un bărbat atât de neglijent cu cei din jur să fi reușit să câștige dragostea și devotamentul atât de profunde ale unei femei de o asemenea valoare.

— Prietenul tău este nevinovat, am replicat eu. Soția lui a fost asasinată de un alt bărbat.

Lacrimile făcură ca ochii să-i strălucească și mai tare. Strălucea de fericire.

— Trebuie să vorbim, Anne, i-am zis. Haide la bar!

— Dar trebuie să-l văd...

— Nu ne grăbește nimeni. Chiar în acest moment este interogată de poliție: este prima zi în care a consimțit să vorbească. Există anumite fapte pe care ar fi bine să le afli înainte de a te întâlni cu el. O să ți le spun eu, dacă îmi permiți să-ți ofer ceva de băut.

— Mulțumesc, nu beau alcool. Dar o cafea, cu mare plăcere.

Ne-am instalat într-un colț liniștit al barului și de-a lungul mai multor cești de cafea, i-am făcut un rezumat complet al afacerii Blackwell. Anne mă asculta cu un interes pasionat și această melodramă înspăimântătoare ne apărău în cele din urmă ca o succesiune tragică de greșeli ale căror diverși protagoniști le căzuseră victime. Totodată, am ținut să nu-l scot pe Campion îngeraș. Consideram că această femeie merită, într-adevăr, să știe tot adevărul despre bărbatul pe care îl iubea, chiar și ce era mai rău: i-am expus așadar tentațiile succesive în fața cărora cedase Campion pentru a avea acces la banii Harrietei și, în fine, responsabilitatea parțială pe care o avea în privința morții fetei. În momentul acela, ea întinse brațul și puse mâna pe brațul meu pentru a mă întrerupe:

— Harriet n-a murit, am văzut-o eu aseară.

Am tresărit și i-am aruncat o privire stupefiată. Ea reluă:

— Tatăl ei a mințit sau avea halucinații. În orice caz, eu, una, sunt absolut sigură că n-am visat.

— Unde ai văzut-o?

— Pe aeroportul din Guadalajara, când m-am dus să-mi fac rezervarea, pe la 9.30, aseară. Își aștepta bagajele și tocmai sosise cu avionul de la Los Angeles. I-am recunoscut vocea. Voia să i se găsească o valiză albastră.

— Ai vorbit cu ea?

— Am încercat, dar ea nu m-a recunoscut sau s-a prefăcut că nu mă recunoaște. Oricum, mi-a întors brusc

spatele și a fugit cât o țineau picioarele spre ieșire, la stația de taxiuri. N-am urmărit-o. M-a impresionat prin expresia de pe chipul ei, o figură într-adevăr îngrozitoare. Nu știu dacă înțelegeți ce vreau să spun, dar am mai văzut expresia aceasta pe chipul unor persoane care nu mai erau în toate mințile...

În cele din urmă, am descoperit-o la sfârșitul după-amiezii, luna următoare, într-un sat din districtul Michoacan. Satul avea un nume aztec pe care l-am uitat și o biserică ale cărei pietre antice purtau încă gravurile din epoca aztecilor. O cerșetoare îmbrăcată în negru mă urmări până în naos, bolborosind rugăminți neinteligibile. Mă acoperi de binecuvântări, în schimbul banilor pe care i-am oferit și plecă, lăsându-mă singură cu Harriet în biserică.

Ea stătea în genunchi pe dalele din piatră, în fața altarului. Un vâl negru îi acoperea capul și stătea la fel de nemișcată ca statuile sfinților care împodobeau sanctuarul. Când i-am pronunțat cu blândețe numele, stând în spatele ei, s-a ridicat cu o mișcare bruscă, s-a întors și a bătut din buze, dar fără a putea scoate vreun sunet.

— Mă mai ții minte? am întrebat-o eu.

— Da, răspunse ea slab. De unde ați știut...?

— Paracliserul mi-a zis că ai petrecut ziua aici.

Schiță un gest de nerăbdare și replică:

— Nu mă refer la asta. De unde ați știut că sunt în Mexic?

— Ai fost recunoscută... Niște americani.

— Nu cred o iotă. Tatăl meu v-a trimis să mă căutați, nu-i așa? Mi-a promis că n-o s-o facă, dar nu și-a ținut niciodată promisiunile, nici măcar una singură, în toată viața mea.

— Ei, bine, pe aceasta și-a ținut-o!

— Dar dumneavoastră lucrați pentru tatăl meu. Or el, când m-a condus la aeroport, mi-a promis că o să-și cheme câinii odată pentru totdeauna și că voi fi lăsată în pace.

— A făcut tot ce i-a stat în puteri pentru asta, dar acum nu mai poate face nimic pentru tine. Tatăl tău este mort, Harriet. Și-a pus capăt zilelor vineri dimineață.

— Mințiți! Nu este posibil!

Violența protestului ei o zgudui toată. Ridică mâinile și își acoperi fața. Am remarcat la încheieturile ei pansamente adezive, cum văzusem uneori la persoanele care încercaseră să se sinucidă.

Am continuat:

— Eram acolo când s-a sinucis. Înainte de a muri, a mărturisit uciderea lui Dolly și a lui Simpson. Știa că tu ai comis aceste două crime. A încercat să ia vina asupra lui și astfel să pună capăt tuturor cercetărilor care te vizau. După care și-a luat viața, ca să nu poată vorbi. De altfel, nu cred că mai voia să trăiască în continuare, pentru că avea prea multe să-și reproșeze. Este posibil ca moartea lui Ronald Jaimet să nu fi fost tocmai o crimă, dar n-a fost nici tocmai un accident. Pe de altă parte, știa că relația dintre el și Dolly te împinsese să comiți cele două asasinate, al lui Dolly și al lui Simpson. Atunci, ce perspective îi mai rămâneau? Arestarea și condamnarea ta, ruinarea numelui Blackwell... Asta te așteaptă pe tine, de altfel.

Lăsă mâinile în jos și figura ei apăru, strălucind ca argila arsă, de-abia scoasă din cuptor.

— Știu, făcu ea cu voce sumbră. Pentru mine nu există nicio speranță, niciun refugiu, nicio cale posibilă de întoarcere, nimic, absolut nimic... Sunt aici din zori, încerc să stabilesc un contact. Dar nu există niciun contact.

— Ești catolică?

— Nu sunt nimic, dar credeam că voi găsi aici pacea. Ieri, la ieșirea de la slujbă, oamenii păreau cu toții atât de fericiți... fericiți și liniștiți...

— Dar ei nu fug din fața vieții.

— Numiți asta viață, ce am avut eu?

Chipul ei se crispă, ca și cum ar fi fost pe cale să plângă, dar nu-i veni în ochi nicio lacrimă și reluă:

— Am făcut tot ce-am putut ca să-i pun capăt, așa zisei vieții ale mele... Prima dată apa era prea rece, a doua oară m-a oprit tatăl meu. A spart ușa de la baie și m-a pansat, apoi m-a trimis aici, zicându-mi că mama mea o să se ocupe de mine. Dar când am sunat la ușa ei, la Ajijic, nici măcar n-a vrut să-mi vorbească. L-a trimis pe Keith să mă dea afară, cu o minciună. Încerca să mă facă să cred că era plecată ca să-mi facă rost de bani.

— Keith Hatchen ți-a spus adevărul, am declarat eu. Am vorbit cu amândoi. Mama ta s-a dus în California ca să te ajute. Așteaptă în momentul acesta la Los Angeles.

— Mințiți! strigă ea cu un fel de furie oarbă. Sunteți toți niște mincinoși și trădători. Keith m-a trădat și el, spunându-vă de mine, pun pariu!

— Mi-a zis pur și simplu că ai trecut pe la el.

— Deci, ați văzut! Toți sunt trădători, vă zic eu, inclusiv propriul meu tată!

— Ți-am explicat faptul că, din contră, a făcut totul pentru a te disculpa, Harriet. Tatăl tău te-a iubit mult...

— Atunci de ce m-a înșelat cu Dolly Stone?

— Se întâmplă ca bărbații să se lase duși de val mai departe decât ar vrea, dar n-a vrut să-ți facă niciun rău.

— Ah! Așa credeți? Știu eu mai bine decât dumneavoastră la ce să mă aștept din partea lui. Dolly l-a înverșunat împotriva mea, când nu eram decât niște copile. Eu nu eram o fetiță, ci mai degrabă o mârtoagă, în timp ce ea era o păpușică adorabilă. Într-o zi, i-a cumpărat o păpușă aproape la fel de mare ca ea și pe

urmă mi-a cumpărat și mie una, ca să nu fiu geloasă. Dar eu n-am vrut-o. Eram prea mare ca să mă mai joc cu păpușile. Eu pe tatăl meu îl voiam!

Vocea ei devenise ascuțită și copilăroasă, ca și cuvintele pe care le folosea. În vechea biserică pustie, vocea ei răsună ca un ecou arhaic apărut din criptele trecutului.

— Povestește-mi despre crime, Harriet, am zis eu.

— Am încercat să-i povestesc preotului, dar nu știu spaniola suficient de bine. Iar dumneavoastră nu sunteți preot.

— Sunt un om ca mulți alții, dar poți, totuși, să-mi vorbești. De ce a trebuit s-o asasinezi pe Dolly?

— Aha! Măcar v-ați dat seama că trebuia. Mai întâi, mi-a furat tatăl și apoi mi-a furat soțul.

— Credeam, totuși, că Bruce era soțul ei.

— Nu, făcu ea clătinând din cap. Nu era o căsătorie adevărată. Am simțit asta din prima zi în care i-am văzut împreună. Trăiau împreună, da, dar asta era tot, însă practic își întorceau spatele unul altuia. Bruce voia să iasă din relația asta, mi-a și zis încă din ziua primei noastre întâlniri.

— Dar de ce te-ai dus acolo în ziua aceea?

— La cererea tatălui meu. Nu îndrăzneam să se ducă el însuși, în vreme ce, în cazul meu, nimănui nu i s-ar fi părut nimic dubios dacă mergeam s-o văd pe Dolly. Îi duceam bani. Și apoi vedeam bebelușul... frățiorul meu... Mă gândeam că, dacă l-aș vedea, m-aș răzgândi... Am fost atât de tulburată în ziua în care tatăl meu mi-a mărturisit totul!

Ridică brațele în aer, strânse pumnii și îi agită ciudat, de parcă amenința cerul.

— Și apoi l-am cunoscut pe Bruce. M-am îndrăgostit nebunește de el, încă din prima zi. M-a iubit și el, dar de-abia mai târziu s-a schimbat.

— De ce?

— Din cauza ei, cu șmecheriile și tertipurile ei și asta de pe-o zi pe alta. Petreceam noaptea cu el într-un hotel din Baie, când a dat-o cotită dintr-odată. Bea din whisky-ul tatălui meu și deodată mi-a declarat că el n-avea s-o părăsească pe Dolly. Încheiase cu ea o înțelegere pe care n-o putea încălca. Atunci am rupt chiar eu înțelegerea asta, cu mâinile mele!

Spunând asta, își uni pumnii, ca pentru a sparge un obiect imaginar, apoi își lăsă brațele să cadă moi de-a lungul trupului. I-am zărit privirea somnolentă. Am crezut o clipă că avea să se prăbușească, dar se redresă și mă privi, cam ca o somnambulă, cu un soi de sfidare.

— După ce am sugrumat-o, reluă ea, am luat înapoi banii pe care îi adusesem. Știam unde îi ascundea: sub salteluța copilului. Când i-am scos de-acolo, bebelușul s-a trezit și a început să plângă. L-am luat în brațe ca să-l liniștesc și mi-a venit ideea să-l iau cu mine, dar am intrat foarte repede în panică. Era foarte întuneric, mi-a fost frică, pentru mine și pentru micuț...

— Frică să nu-i faci rău chiar tu?

— Da, făcu ea, lăsând capul în jos. L-am așezat într-o mașină vecină, ca să fie sănătos și în siguranță. Am renunțat la gândul de a-l lua cu mine și acum sunt mulțumită că n-am făcut-o. Măcar frățiorul meu a scăpat din afacerea asta...

— Într-adevăr, am zis eu. E la bunica lui, care are mare grijă de el. L-am văzut la Citrus Junction.

— Și eu era să-l văd acolo, replică ea. Era în noaptea în care l-am omorât pe Ralph Simpson. E ciudat cât sunt de clare anumite amintiri. Credeam, totuși, că în momentul acela nu mai aveam niciun pic de sensibilitate... Dar nu, am auzit bebelușul plângând în casa lui Elizabeth Stone. Am avut chef să bat la ușă și să mă duc să-l văd. Am fost chiar pe punctul de a face asta, când dintr-odată m-am văzut așa cum sunt, o criminală îngrozitoare, transportând în noapte și îngropând cadavrul celui pe care tocmai îl înjunghiasem.

— Cum l-ai ucis pe Ralph Simpson?

— În seara aceea, venise la noi acasă să discute cu tatăl meu. Am recunoscut mantoul pe care îl ținea pe braț. Când a ieșit din biroul tatălui meu, l-am așteptat afară și i-am propus să-l conduc înapoi cu mașina mea, pentru a discuta situația. L-am anunțat că prietenul lui, Bruce, se ascundea în vila de la Malibu și m-a asigurat, sărmanul, că orice prietenă a lui Bruce era și prietena lui. Ajungând pe plajă, l-am înjunghiat cu cuțitul pe care doamna Stone i-l dăruise lui Isobel.

Își lovi ușor pieptul, apoi adăugă:

— Voiam să-i arunc trupul în mare, dar pe urmă m-am răzgândit. Mi-a fost frică să nu-l descopere Bruce în timpul sejurului său la vilă. Am aruncat pur și simplu mantoul în mare, apoi m-am dus la Citrus Junction. Știam că nu mai e nimeni în fosta casă a lui Isobel...

— Nu încercai mai degrabă, am intervenit eu, să faci ca Isobel să fie acuzată în caz că se descoperea cadavrul?

— Poate... Nu știu întotdeauna foarte bine de ce fac anumite lucruri, mai ales noaptea. Simt un impuls irezistibil de a acționa și acționez.

— În noaptea în care ai omorât-o pe Dolly, te-ai hotărât să-ți pui mantoul tatălui tău?

— Mantoul era în mașină. Mi-era frig, spuse ea, zgribulindu-se la această amintire. Dar să nu credeți că am vrut să fie acuzat de crimă. Nu este adevărat. Eu îmi iubeam tatăl, dar el nu mă iubea pe mine...

— Te-a iubit atât de mult încât și-a dat viața pentru a te salva, Harriet.

Ea scutură din cap și începu din nou să tremure. Am cuprins-o pe după umeri și am condus-o încet spre ușa bisericii. Am ieșit într-un somptuos apus de soare, care împurpura tot satul. Cerșetoarea era tot acolo, neagră ca tăciunii.

— Ce-o să se întâmple acum? mă întrebă Harriet lăsând capul în jos.

— Depinde. Poți rămâne aici, așteptând ca guvernul să ceară extrădarea ta, dar, dacă vrei, ne putem întoarce împreună la Los Angeles.

— Ar fi bine să facem asta...

Cerșetoarea întinse spre noi mâinile descărnate și i-am mai dat de pomană câteva monede. Harrietei nu aveam să-i dau nimic, nici cea mai mică pomană... Și în vreme ce soarele dispărea sub linia orizontului, am coborât cu pași mici străduța cu pavaj tocit ca albia unui torent.

Sfârșit